

GROOVE

Nummer 7 • 2003 Sveriges största musiktidning
oktober

R.E.M.

Broder Daniel

Whyte Seeds

Peaches

BRMC

The Datsuns • Iris • David & the Citizens • Karl Bartos
Saloon • Vue • Meine kleine deutsche • Heather Nova

Meine kleine deutsche	sidan 5
Fem frågor till Heather Nova	sidan 5
Eurodiscon revansch	sidan 5
David & the Citizens	sidan 6
Mannen i svart	sidan 6
Iris	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Vue	sidan 8
The Datsuns	sidan 8
Karl Bartos	sidan 11
Saloon	sidan 11
Broder Daniel	sidan 12
Peaches	sidan 14
Whyte Seeds	sidan 16
R.E.M.	sidan 20
Black Rebel Motorcycle Club	sidan 22
Mediarecensioner	sidan 24
Albumrecensioner	sidan 25
Demorecensioner	sidan 28
Vinylrecensioner	sidan 30
Groove CD 2	sidan 31

ledare

Solen skiner fortfarande

Jaha, vi sade nej till EMU och förlorade på ett tragiskt sätt ännu en politisk ledare sedan senaste utgåvan av Groove – i detta sammanhang känns musik ibland lite fjuttigt. Men som spegling av samhället fungerar självklart musik fortfarande ypperligt, precis som vilken kulturyttring som helst. Ska bli intressant att höra hur händelserna i september månad 2003 tolkas och behandlas i framtida låtar. För visst kommer väl svenska artister att kommentera dessa händelser?

Terrorattacken 11 september 2001 och även Bushs vinst i det amerikanska presidentvalet härom året engagerade ju artister över hela världen att skriva låtar. Men här i mesiga Sverige kanske det inte fungerar på samma sätt? Palmemordet utlöste ju inte någon störtflod av låtar som kritiserade vår

taffliga poliskår... Vi får väl se om medias roll, om psykvårdens avveckling eller toppolitikers arbetsituation kan locka artister till rimsmedjan denna vinter.

Grooves nya drive med att bifoga en bland-CD till alla prenumeranter har annars slagit fantastiskt väl ut – vi har på kort tid fått in ett par hundra nya prenumeranter. Detta älskar vi. Hoppas ni alla, nya och gamla prenumeranter, också gillar CD #2. Bland annat finns Joe Strummer med. R.I.P. Dessutom får alla prenumeranter en gratis EP med Bigelf med detta nummer av Groove.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Konsert- biljetter!

Till våra prenumeranter lottar vi ut konsertbiljetter, gå in på webben och tävla om:

Travis

4 dec, Globens Annex

Machine Head

11 dec, Arenan/Fryshuset

Marilyn Manson

19 dec, Hovet

Dessutom kan alla vinna ny musik med:

Whyte Seeds (på CD)

och **The Sleepy**

Jackson (på röd vinyl)

Schmoove!

I vår exklusiva webshop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

149:–

finns i flera färger

...på www.groove.se

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se,
0706-44 13 79

Groove-CD
Susanne Pettersson, sp@groove.se
031-13 91 70

Webb
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.se

Praktikant
Joakim Nordin

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Kristofer Ahlström	Annica Henriksson
Mats Almgård	Johan Joelsson
Dan Andersson	Therese Karlsson
Gary Andersson	Robert Lagerström
Daniel Axelsson	Cinthia Ljungqvist
Mikael Barani	Per Lundberg G.B.
Therese Bohman	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Mia Olsson
Mattias Elgemark	Johanna Paulsson
Andreas Eriksson	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Johannes Giotas	Henrik Strömberg
Jens Grönberg	Evalisa Wallin
Torbjörn Hallgren	Josefin Öberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Pantera
Greatest Hits. CD+DVD **199:-**

Kill Bill
Soundtrack. CD **175:-**

Jet
Get Born. CD **175:-**

Paul Oakenfold
Great Wall.
Dubbel-CD **219:-**

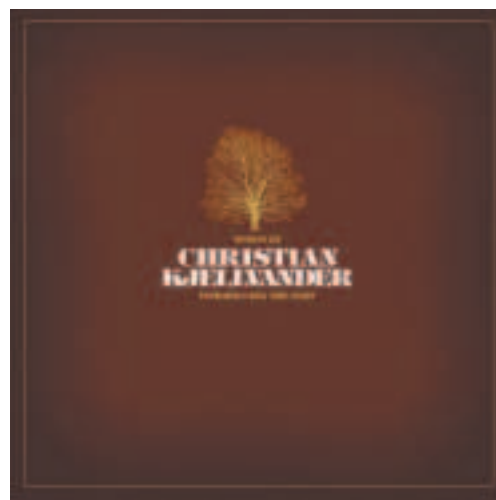
Du hittar dem på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!

PARIS

YELLOW EDEN

Debutalbumet "YELLOW EDEN" från svenska PARIS innehåller bl a "Streetlights", "Disco Fever" och "Rainy Day in London". På svensk turné under hösten.

CHRISTIAN KJELLVANDER

INTRODUCING THE PAST

"INTRODUCING THE PAST" är en dubbel CD samling till enkel pris med låtar från Loosegoats, Songs of Soil och Christians solo material. Samlingen innehåller även tidigare utgivet material. På Sverige turné i oktober.

RICKIE LEE JONES

THE EVENING OF MY BEST DAY

En mycket stark comeback från legendariska Rickie Lee Jones. Albumet "THE EVENING OF MY BEST DAY" är hennes första album med original material på över sex år. Rickie Lee Jones är turné aktuell i december.

UNDERWORLD

1992-2002

RELEASE 5/11

"ANTHOLOGY 1992-2002" är en dubbel CD samling till enkel pris som innehåller de bästa från Underworld's fyra studio album samt flertal rariteter. Här kartläggs bandets karriär med klassiker som "Born Slippy" (känd från filmen "Trainspotting"), "Push Upstairs" och "King of Snake".

STEREOPHONICS

YOU GOTTA GO THERE TO COME BACK

Det senaste albumet från walesiska STEREOPHONICS innehåller MTV/ZTV favoriten "Maybe Tomorrow", "Madame Helga" och "Since I told You It's Over". Redan över 1 miljon sålda exemplar i UK.

BLACKSTRAP

GHOST CHILDREN

Svenska rockbandet BLACKSTRAP har efter flertalet spelningar i landet börjat etablera sig som en mycket stark liveakt. Albumet "GHOST CHILDREN" är delvis inspelat med Pelle Gunnerfeldt (Fireide, The Hives, Sahara Hotnights m.fl).

ELBOW

CAST OF THOUSANDS

Manchester kvintetten ELBOWS nya album "CAST OF THOUSANDS" innehåller bl a "Fugitive Motel", "Ribcage" och "Fallen Angel". I hemlandet där pressen refererar till bandet som den perfektkombinationen av Radiohead och Coldplay har albumet utsetts till ett av årets bästa. Nu finns även en limiterad version med en bonus DVD.

HEATHER NOVA

STORM

Albumet "STORM" är Heather Nova's starkaste på flera år. Efter en slutsåld skandinavisk turné tidigare i höst och flertalet promotion besök - har Heather befast sin ställning som en av dagens stora kvinnliga singer songwriters. Albumet är inspelat tillsammans med Mercury Rev.

Meine kleine deutsche

text: Evalisa Wallin
bild: Mattias Åkerfeldt

Tre tyska termer & energisk electropunk

– Det var nog att du och jag gjorde låtar, säger Mia Johansson och tittar på Patrik Boman som sitter skraddare mitt emot på den varma och torra gräsmattan i Emmaboda, strax bredvid Byfolkets smålandsrullebuss.

Alla tre medlemmarna i bandet Meine kleine deutsche ler och skrattar lite, sittandes i augustisolen några timmar innan de ska göra sin första festivalspelning. Meine kleine deutsche är ett nytt projekt men medlemmarna har alla hållit på med musik i olika bandkonstellationer tidigare. Mia och Patrik träffades genom att deras respektive band delade replokal.

– Vi var fulla och hade en porta, fortsätter Patrik, och så hade vi en elgitarr och en trummaskin och så spelade vi in fyra låtar på tre timmar. Och så blev det jävligt bra.

Det var i december 2001; trummaskinen är fortfarande grunden, elgitarraren har axlats av Mattias Åkerfeldt och bandet gör en punkig electropop med tilltalande desperat sång.

– Mattias är en gammal gitarrhjärte, berättar en skrattande Patrik, och därför fick han vara med.

Efter knappt två år som band har de ett skivkontrakt, en singel har släppts, *Krystal*, och enligt skivbolagets hemsida är den redan slutsåld. Visserligen bara tryckt i trehundra exemplar. Och i oktober kommer fullängdaren.

– Det har gått ganska fort, säger Mattias Åkerfeldt och Mia nickar instämmande. Folk verkligen gillade oss när vi spelade, fortsätter han.

– Sen var det lite röta också, flikar Patrik in. Big brothel, vårt skivbolag, tyckte bra om oss på en gång när de såg oss live.

– Dom släpper även ett band med några kompisar till oss så därför såg dom en av våra konserter, säger Mia.

Meine kleine deutsche ser fram emot kvällens spelning på Mjuk i mössan, som är namnet på årets upplaga av Emmabodafestivalen. Det verkar som att de själva ser spelningen lite som ett betyg på att de faktiskt är bra live.

– Det är ju en helt annan sak att spela på klubbar i Stockholm, säger Mia. Där

består ju hälften av publiken av kompisar. Det blir mer spännande att spela inför helt okända ansikten.

– Folk som går på klubb i Stockholm står ju mest och hänger, fortsätter Mattias. Det är nog lite mer liv och rörelse i publiken här på festivalen.

Och det var en hel del människor som letade sig fram till den minsta av årets festivalscener ute i skogen. Bandet lös av energi med en oerhört studsigt och lysande sångerska i Mia Johansson. Publiken gillade de electropunkiga melodierna som spretade från scenen.

Men var kommer egentligen namnet Meine kleine deutsche från?

– Det är hemligt, säger Patrik blyxtsnabbt.

Alla skrattar och menar att det inte betyder något, att det bara är tre fina ord på tyska som de satt ihop.

– Vi gjorde en låt som hette *Meine kleine deutsche*, berättar Mia. Samtidigt skulle vi försöka komma på ett bandnamn och eftersom det är så svårt och tråkigt tyckte vi att bandet lika gärna kunde ha samma namn som den låten.

5 frågor till...

Mia Johansson

... en Heather Nova som flyttat hem till Bermuda och snart blir mamma för första gången. Nyligen släppte hon sitt femte album *Storm* som är inspelat uppe på ett berg i närheten av Woodstock.

Hur kommer det sig att du samarbetat med Mercury Rev?

– Jag ville att skivan skulle få en organisk och naturlig känsla över sig men också en utomjordisk atmosfär. Det är den Mercury Rev är så bra på.

Hur skulle du beskriva albumet i färger och bilder?

– Jag skulle beskriva det som den tid på kvällen då himlen fortfarande är ganska klarblå och man kan se dom första stjärnorna reflekteras i vattnet.

Dina låtar handlar ofta om relationer eller bröstna relationer och familjeband...

– Ja, det är så sant som inspirerar mig och som gör att jag både vill och måste skriva. Jag är fascinerad av relationer människor emellan. Är musiken det mest personliga du kan tänka dig?

– Jag tror att dom mest personliga och originella sakerna finns i mina låtar. Det är därför jag tycker att intervjuer är onödiga. Dom mest intressanta sakerna man kan upptäcka om mig finns i min musik. Folk verkar ofta tro att artister sitter inne med svaret på vad som är meningen med livet. Samningen är att dom flesta skriver låtar för att dom inte har svaren och för att dom söker dom.

Du har gett ut en bok, *The Sorrowjoy*, med dikter och teckningar. På vilket sätt skiljer sig dina dikter från dina låtar?

– Dikter och låtar är väldigt lika till formen. Men när jag skriver en låt finns melodin alltid med redan från början. En dikt är helt enkelt någonting tystare som står på ett papper. Ibland tror jag att dikt kan bli mer intim än en låt.

Johanna Paulsson

Eurodiscons revansch

Krönika

De senaste åren har vi överhopats med åttio-talsinfluerade band i stil med Melody Club, Superheroes och The Sounds. Nu kommer den naturliga fortsättningen på retrotrenden: nittiotalstreton. Då talar jag inte om grungen eller britpopvågen (de kommer tillbaka de också men inte riktigt ännu) utan om eurodiscon.

Tendenserna syns överallt. Plötsligt är det inte bara bögar och deras tjejkompisar som lyssnar på eurodisco utan alla (bortsett från Bruce Springsteenfans). När jag intervjuade indiepopbandet Nixon för ett tag sedan berättade Roger Gunnarsson att han älskar eurodisco eftersom det är den perfekta musiken att vara glad och dansa till. Jay-Jay Johanson

spelar in en cover av Key Motions eurodiscohitt *Automatic Love* och Leila K släpper ett samlingsalbum. Självt hittade jag mina gamla *Mega Dance*-skivor hemma hos mina föräldrar. När jag lyssnar på dem får jag minnen från mina första discon, moppkillar i Adidaströjor som kysser dåligt och pirret i magen när den söta killen i 9:an kollade på en.

Men det är inte bara nostalgi som slår emot mig. Jag tycker faktiskt att flera av låtarna är riktigt bra partyhitar. För några år sedan kunde jag aldrig drömma om att jag skulle vara en av dem som gav dessa skivor upprättelse. Jag köpte eurodiscoplattorna i början av 7:an på högstadiet men redan innan jag fyllt fjorton hade jag förkastat dem

och istället börjat lyssna på Ebba Grön och Sex Pistols. Skivorna hamnade i skivsamlingens skamvrå där de fick samla damm i flera år tills jag flyttade och överlät dem åt mina föräldrars garderob. Nu är de inte bara framplöckade utan även i centrum på vartenda förfest. Spela dem på en fest med folk mellan 20–30 år och du har det givna samtalsämnet. Seriösa killar som annars mest lyssnar på de mest hypade banden från New York blir överförtjusta när de får höra musiken de häntrade till som tonåringar.

Självt gillar jag mest Leila K men också Stella Getz *Dr Love*, Cool James & Black Teachers *Dr Feelgood* (mycket doktorer på nittioalet), Coronas *The Rhythm of the Night*

och Kangaroos *Somebody's Watching Me*. Än så länge kan man hitta den här typen av musik för fem kronor skivan, men det kommer det nog att bli ändring på. Skynda er till secondhandbutiken och köp upp dem innan någon annan gör det.

Moa Erikssohn
moa@groove.se

”Jag njuter varje dag”

De briljerar med mängder av instrument och som ger stora kontraster. Det är renodlad pop med mångfacetterad kryddning. ”Allting bara blir”, utan att de vet hur.

– Vi är ett låtband, inte något konceptband. Vi spelar Davids låtar och tänker inte så mycket i termer av sound. Man plockar upp ett instrument. ”Ja, men det passade ju asgött, då tar vi det”, säger Magnus Bjerkert, trumpetare i bandet som även bidrar med piano- och orgelspel. – Vi gör vad som faller oss in. Folk frågar ibland om jag inte skulle vilja göra ett soloprojekt. Men varför skulle jag det, jag får utlopp för precis allting nu. Vi kan göra en powerpianoballad eller en klezmer-röjlat om vi vill det, förklarar sångaren och låtskrivaren David Fridlund, vars talangmeny även omfattar piano och gitarr.

Jag träffar David och Magnus på en pub i de södra kvarteren av Stockholm. Det är dagarna innan deras andra fullängdsskiva *Until the Sadness is Gone* ska dimpa ner på skivdiskarna.

David & the Citizens föddes 1999 när David flyttade ner till Malmö. Två av urmedlemmarna hoppade av, några nya tillkom och idag består sättningen också av Alexander Madsen (elgitarr), Conny

Fridh (bas, kör) och Mikael Carlsson (trummor, kör).

De bjuder på varma popmelodier marinerade i en förunderlig mix av lekfull skevhet, ångande sång, lyckosprättande ackompanjemang och blottade livstragedier. Utan att det för den skull blir spretigt. Arrangemangen andas influenser av allt ifrån dixieland och latin till marscher och vals.

– Vår nya skiva är det närmsta vi har gjort i rockväg. Den är väldigt intensiv, nästintill hård. Men samtidigt har vi för första gången en pianoballad, berättar Magnus och tar en klunk öl.

– Folk tycker det är jättekul att nämna band som dom anser att vi liknar. Och många tror säkert att vi har jättestora skivsamlingar hemma som vi sitter och bläddrar i. Det har vi inte.

– Jag lyssnar inte på musik, tyvärr. Jag har inte ro att lyssna på en hel skiva, tillägger David.

I deras musik trängs mängder av spännande instrument såsom melodica, orgel, xylofon, trumpet, saxofon och stråkar.

– Det har bara blivit så. Det ligger en massa olika instrument i vår replokal och när David är där och spelar in skisserna använder han ofta dom. Men vi kan ju egentligen inte spela något av dom, skrattar Magnus.

Finns det något instrument ni aldrig skulle plocka in?

– Didgeridoo! Vi snackade om ett sånt här regnrör också, men nä.

– Etnoprylen går bort alltså, konstaterar Magnus bestämt.

I kontrast till den glada ljudbilden rymmer Davids texter mycket allvar.

– Det är ofta när man är i en stor livssorg som man kan titta på ett träd och tycka att det är det absolut vackraste man någonsin sett. I sorg kan man se lycka i saker på ett mycket tydligare sätt, säger Magnus och tittar upp mot David.

– Ja, förra skivan handlade väldigt mycket om att min morsa gått bort. Jag hade först

jättesvårt att få lov att vara glad. Jag visste inte om det var okej. Det finns kvar till viss del i nya skivan även om det inte ligger lika mycket uppe vid ytan. Sedan tycker jag inte att det är så intressant att skriva ”yeah yeah wow wow”-texter. Men jag är jättelycklig i mitt liv. Jag njuter varje dag, förklarar David.

I vår har de planer på att göra en riktig superpop-EP, för att sedan lägga popmusiken på hyllan en tid.

– Istället ska vi nog göra lite softare grejer. Jag vill göra en skiva som är luftig, långsam och storslagen, berättar David hemlighetsfullt.

– Jag gillar att bli omfamnad av musik. Liksom att man befinner sig mitt i på något vis, som om man långsamt studsar ner i en stor boll av bomull som någon släppt ifrån sig, utbrister Magnus och ser tankfull ut.

Jag känner mig definitivt omfamnad i David & the Citizens pompösa ljudlandskap. De har lyckats, men frågan är om de vet hur. Det blev nog bara så.

Mannen i svart

krönika

Det är lika bra att erkänna det med en gång, jag upptäckte Johnny Cash väldigt sent i livet. Inte förrän han gjorde en cover på Leonard Cohen och en på Danzig så bestämde jag mig för att ge honom en chans.

Jag hade sett honom i ett avsnitt av *Macahan* och ett avsnitt av *Lilla huset på prärien*, men visste ingenting och brydde mig inte det minsta. Självklart hade jag hört honom i bakgrunden på olika ställen, men jag hade inte ens försökt att gilla det för jag har alltid ogillat country av princip.

Jag tyckte att Dolly Parton var cool för att Sisters of Mercy hade gjort en cover på *Jolene*. Jag tänkte mig att Johnny var en amerikansk Christer Sjögren som stod och sjöng och velade om hästar och cowboys. Inte precis vad en grabb uppvuxen på Iron Maiden, Saxon och

Accept vill lyssna på. Men han gjorde ett par covers och sedan dess har min skivsamling aldrig varit densamma.

Jag föll handlost för Johnny Cash. American Recordings-skivorna tycker jag fortfarande är bland de bästa skivor som gjorts. Sedan började jag köpa hans gamla skivor och nu tror jag att jag har en 20 stycken, alla lika lysande på sitt speciella vis. Jag har dock inte på grund av detta blivit ett countryfan än, jag har några countryplattor men annars är det bara Johnny som gäller. Jag har försökt lyssna på annat men det går inte. Det är något speciellt med Johnny Cash även fast han spelade country gjorde honom mer rock'n'roll än de flesta rockband som härjar runt därute.

Han är den ende som är invald i både Rock'n'roll Hall of Fame och Country Hall of

Fame, och rockarna i Cleveland var faktiskt före de i Nashville.

Men nu har ytterligare en legend gått bort och det känns hårt men inte överdrivet hårt. Johnny Cash var gammal och ensam, han hade spelat in över 1 500 sånger, turnerat världen runt en sådär 70 varv och var inte rädd – han var redo. Han sa i den sista intervju att han förväntade sig att dö snart och att det inte gjorde honom något, det var dags sa han. Det enda han ville var att avsluta sin nya skiva *American Recordings 5*. Och det gjorde han. Enligt producenten Rick Rubin spelade han in 50 låtar till skivan, efter hans fru June Carter dog blev det tre låtar om dagen. Hur många artister över 70 år kan spela in tre låtar om dagen? Hur många artister på 20 kan ens göra det?

Nej, Johnny Cash var annorlunda och nu finns han inte längre, men med en nya skiva till jul och massvis av inspelade sånger så kommer han att finnas i vår värld i många, många år till.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Iris

text: Andreas Eriksson
bild: Therese Karlsson

Förmedlar musikens kraft

Det har tagit henne långt tid att nå fram. Under de senaste åren har debutskivan skjutits upp tillräckligt många gånger för att knäcka vem som helst. Men inte Iris.

– Jag är nog mer beslutsam idag och har en helt annan envishet. Visst har det hänt att jag tänkt att ”nu får det räcka”, men jag har aldrig varit beredd att ge upp, säger Iris Esell. Min musik handlar inte om kommersiell framgång. Det räcker att en lite skara får samma kick av musiken som jag får.

Hon är en känslös kvinna. Och fundersam. Långa stunder tittar hon ut genom fönstret på Pusterviksbaren i Göteborg och väger orden innan de lämnar munnen. Ofta ursäktar hon sig över sina invecklade svar. Det finns något mystiskt och sagolikt över hennes person och glöden hon omges av kan lysa upp det mörkaste rum.

Men det har inte alltid gått hennes väg. För två år sedan var det tänkt att en skivinspelning skulle påbörjas, men dåvarande skivbolag gick i konkurs.

– Egentligen vill jag inte prata om alla problem. Hela tiden har det gått ut på att hitta det ultimata samarbetet. Det som gör det svårt är att jag har en stark soulidentitet i min röst men min musik kommer från många olika genrer. Det blir svårt att hitta rätt målgrupp.

Iris bor i Göteborg men har en brokig bakgrund. Pappan kommer från Ryssland och mamman hade ungerska som modersmål. Musiken kom med bröstmjölken. All form av musik med själsliga penseldrag har präglat hennes stil, men Iris hämtar gärna inspiration från allt som innehåller noter eller ackord. Bara känslan finns där.

– Sången måste träffa direkt i hjärtat. Allt handlar om upplevelsen. Det viktigaste är att få ut känslan, oavsett vilken

genre det är. Det jag fastnar för är oftast väldigt utlämnande. Vi är mycket mer komplicerade som människor än vad vi kan beskriva i ord. Jag vill inte bli ett språkrör och styra andras känslor. Det är fascinerande hur musiken hittar sin egen publik.

Under de senaste åren har Iris gjort sig känd som en flitig DJ på i första hand Nefertiti och Pusterviksbaren, där hon även är klubbarrangör. Något som hon tänker fortsätta med, oavsett eventuell framgång med egna musiken.

– Jag gör det så länge det är roligt. Men ibland skulle jag vilja komma ifrån musiken. Fördjupa mig i andra saker och träffa människor som inte bara pratar musik. När du skapar musik blir du fullkomligt upptagen i processen.

Iris Esell släppte sin debutsingel *I Begin to Fall* i slutet av augusti. En låt med skitig soulmylla under naglarna. En flört med Dusty Springfield och Joni Mitchell men man hittar även spår av en ung Cher i sina bästa stunder. P3 har redan låtit den snurra i ett par månader men singeln smögs ut till radiostationer utan någon större lansering. Men det ska bli ändring på det. Under hösten

kommer det andra släppet, *Remember the Day* och en video är planerad.

– Den är tuffare än *I Begin to Fall*. Jag tar i mer i sången. Det var den första riktiga låten jag skrev. Den är omedelbar när man hör på den. Jag är väldigt stolt över just den låten.

I Begin to Fall är mixad av Kalle Gustavsson och även på *Remember the Day* har han ett par fingrar med. Produktionen har Iris och pojkvännen Richard Reynolds hjälpt till med. Och det är inte säkert vem som i slutändan sitter vid spakarna. Iris och Richard är vana att göra saker på egen hand.

– Vi har starka uppfattningar om hur det ska bli i slutändan. Men skivbolagen gillar våra idéer. Det är ett skönt förtroende. Allt handlar om resultatet. Det spelar ingen roll om vi producerar eller om det kommer in en utomstående. Risken med att göra allting själv är att du lätt blir blind för dina egna låtar. Jag har märkt att jag fastnar för detaljer som ingen ändå kommer att lägga märke till.

I början av nästa år är det tänkt att skivan ska komma, men Iris vägar inte ge några klara besked. Det kan vara dumt att lova för mycket.

ett subjektivt alfabet

PATTO

Alla band får sin beskärda del av otur men över bandet Patto vilade helt klart en förbannelse. Under tiden 1970 till 1973 var de ett unikt engelskt band med soulinspirerade sångaren Mike Patto och en av tidernas bästa gitarrister Ollie Halsall. Men deras plattor sålde dåligt, skivbolaget Vertigo svek och bandet splittrades. Båda försvann i drogdimmor, Mike Patto dog 1979 i cancer och Halsall dog 1992 i Madrid av en överdos. 1983 var trummissen John Halsey och basisten Clive Griffith inblandade i en bilolycka där Griffith fick så svåra skullskador att han idag inte minns bandet överhuvudtaget och Halsey sitter i rullstol sedan dess. En sorglig historia och ett sorgligt förbisett band. JE

PLANSCHER

Fast egentligen heter de väl posters. Ibland köpte man dem på Domus där man bladdrade timme efter timme utan att kunna bestämma sig. Eller det mest vanliga var att köpa tidningen Okej. Nästan alla svenska pojk- och flickrum hade/har väggarna fyllda av posters. Twisted Sister, Depeche Mode, Duran Duran, Britney Spears, Justin Timberlake, Eminem och Madonna. Man kan absolut inte kalla sig för riktigt stor artist om man inte suttit på en vägg i ett tonårsrum. PLGB

PRINCE ROGER NELSON

En av skivhistoriens mest spridda bootlegs torde vara *The Black Album* från 1987. Prince bestämde sig aningens för sent att inte släppa verket men några ex hade redan skickats ut. Dessa få skivor förökade sig sedan exponentiellt. Till slut gavs skivan ut 1994, mycket för att Prince ville komma bort från sitt skivkontrakt. För egentligen är albumet inte mycket att hänga i julgran, det är mest låten *Bob George* som lämnar bestående intryck. Det är å andra sidan en väldigt kul låt där Prince låtsas att han är en våldsam svart man vars fru bedrar honom med Princes manager. Texttrader som idag fått ny aktualitet: "Hello, Mr. George?/ This is your conscience, motherfucker./ Why don't you leave motherfuckers alone?/ What's wrong with you?/ Why can't we just dance?" HS

Hip Hop Reggae
Soul Funk Techno
Elektro House Pop
på 7" LP & 12"
Skivspelare Mixers
Skivväskor T-shirts

Allt levereras första
vardagen efter
beställning.

Blenda
WWW.BLENDACOM

Vue

Rex John Shelverton tar sats. Hoppar upp i luften och landar rätt på knäna. Det borde hörts en rejäl duns i scengolvet på Sticky Fingers, men nu överröstas allt av tufft rocklarm.

Sådan akrobatik tillhör showen, och med tanke på att San Fransisco-gruppen Vue turnerat konstant i fyra månader när de dyker upp i Göteborg en solig septemberdag är det anmärkningsvärt att sångaren och gitarristen fortfarande kan gå utan kryckor.

– Mina knän ser inte blåslagna ut längre, säger Rex och bjuder på ett spjuveraktigt leende. Men dom känns blåslagna. Det är lite konstigt.

Den söte, kortväxte frontmannen sitter uppkrupen i en fåtölj i logen. Han har precis rensat en tallrik veganmat, och rufsar till sitt mörka, yviga hår.

Johannes Giotas

– Vi är vana vid att turnera hela tiden. Det känns rätt för oss. Vårt nya skivbolag säger till oss att "ni behöver inte turnera så här mycket!". Men vi säger "jo, det behöver vi!". På något skumt sätt är det trots allt bra för vår hälsa, för det är när vi är hemma och inte har något att göra som dåliga saker börjar hända. Förhållanden tar slut, folk utvecklar dåliga vanor, all möjlig skit.

Skivbolaget Rex berättar om heter RCA, och där släpper Vue nya plattan *Down for Whatever*. Tidigare har den fyra man, och en kvinna, starka gruppen givit ut två fullängdare på Sub Pop. Andra skivan, *Find Your Home*, har ett sväng som var närmast oöverträffat under skivåret 2001. Deras slarviga och svettiga rock'n'roll hämtar bränsle från både New York Dolls och Rolling Stones, och i somras blev faktiskt Vue inbjudna till att vara förband åt just Stones på en av deras Hollandskonserter.

– De var verkligen jättetrevliga mot oss. Keith Richards kom fram, tog en drink och sa till oss att "you know, this is a terrible way to make a living... but a great way to die!". Han var jävligt rolig, minns Rex och fortsätter berätta om äventyret.

– Jag var inte nervös förrän precis innan vi skulle upp på scen. Då kommer Keith upp bakom mig och Jonah, vår gitarrist, och säger: "Det är ni nu! Give them hell!". Sedan knuffar han upp oss på scen. Då tänkte vi bara: Keith Richards föste precis upp oss på scen – vi måste vara bra!

Daniel Axelsson

The Datsuns

text: Annica Henriksson
bild: Therese Karlsson

The Datsuns rockade byxorna av samtliga band på årets Hultsfredsfestival. Det dröjer däremot till nästa år innan uppföljaren till deras kritikerrosade debut kommer.

Killarna i The Datsuns sitter på fotbollsplanen, trötta men ändå pratglada och ivriga inför spelningen. Dolf De Datsun, sångaren, tar sig friheten att låna min mörkblå stråhatt. De rosa blommorna på bröstet och hans långa hår gör att han ser ut som en hippie.

Det är tredje gången The Datsuns är i Sverige. De säger att deras publik ser bra ut. De trodde det var en kliché att svenska tjejer är så snygga, men nu kunde de inte annat än hålla med. Ja ja. – Det är inte bara tjejerna som är snygga, fortsätter Dolf, svenskarna har bra DNA.

Han säger även att han gillar arkitekturen och nämner Stockholms gamla byggnader och vattnet som är så vackert. Även Hultsfred är vackert. Rent, grönt och mysigt till skillnad från andra festivaler. Hultsfred är nästan som Nya Zeeland. Förutom att de inte förstår vad det står på skyltarna.

Dolf, som pratar mest, säger att det förmodligen beror på att Nya Zeeland ligger så långt bort som vi i Sverige inte hört så många band därifrån. Precis som de inte hade hört talas om några band från Sverige förrän ett par år sedan.

– Det fanns massor med bra band från Nya Zeeland som jag lyssnade på när jag växte upp, menar Dolf. Det handlar inte om ointresse utan snarare att det är väldigt svårt för band att slå igenom. Man kan inte bara köra över gränsen till ett annat land. Man kan försöka spara pengar och sticka till Australien, men det är fortfarande inte tillräckligt långt bort.

The Datsuns fick sitt genombrott när de i början av förra året sa upp sig från sina jobb och tog lån för att kunna turnera Staterna med The White Stripes. De åkte sedan över till England, framförde några låtar på legendariska John Peel Show, gjorde några gig i London

Håll käften och festa!

och stod plötsligt med ett skivkontrakt i nävarna. De har däremot funnits i snart åtta år och har en egen etikett hemma som heter Hellsquad Records.

Datsuns gillar festivalspelningar, även om stämningen och ljudet oftast är bättre på klubbspelningar.

– Vi har inte spelat på så många festivaler, men på de vi har spelat på har det varit massor med folk som verkar haft jättekul. Om atmosfären är bra spelar det ingen roll hur stor publiken är. Jag tycker även det är skönt att sitta i gräset och kolla på andra band under dagen. Annars åker man bara buss från stad till stad, suckar sångaren.

Killarna bjuder sedan på en kavalkad av svenska ord och uttryck. "Håll käften och festa", festa till du spyr", "okej killar, nu har vi det". Och Dolf kan räkna ända till sex. Men så mycket svenska lär man sig inte på tre korta besök till landet utan...

– Vi har ju turnerat med The Hotnights och Hellcopters... Vi brukade spela tärning med Hellcopters, men vi vann hela tiden. Ett kast med tärningarna och jag vann 200 euros, skryter Dolf. För-

resten, nu har jag en kul historia att berätta! Innan vi var på turné med Sahara Hotnights spelade vi i Japan och sjöng deras *On Top of the World* på japanska i en karaokebuss, så vi tog med dem på karaoke sedan i Sydney. Vi festade och hade jättekul, men sedan när vi skulle gå blev vi stoppade av vakten som sa att vi måste betala 250 dollar för att vi hade förstört soffan. Det var tydligen någon med höga klackar som hade trampat genom lädret.

– Du kan ju försöka gissa vilket band som hade höga klackar, säger Christian menande.

Album nummer två planeras att släppas i mars och är redan halvkylt. Femton nya låtar finns, men de behöver nio månader på sig att mogna. "Det är ungefär som en graviditet", menar Dolf. – Plattan kommer låta som The Datsuns. Fast som en annan modell. En snabbare och mer körsaker, ler gitarristen Christian.

– De snabba låtarna kommer att bli snabbare, de lugnare kommer bli lugnare. Och så några för damerna, flinar Dolf.

Belle & Sebastian

Dear Catastrophe Waitress

Nytt album ute nu!

“Stuart Murdoch’s bunch of winsome acolytes turn in their best album since *If You’re Feeling Sinister”.

NME

BORDER
MUSIC

ROUGH
TRADE

Cody Chesnutt

The Headphone Masterpiece

Cody är redan ett namn i initierade musik-kretsar efter sitt samarbete med The (Legendary) Roots. Deras version av Codys låt "The Seed" (där också Cody medverkar) Var ju en stor hit. Debut-plattan The Headphone Masterpiece är ett mästerverk och är den hybrid av pop/rock-soul-R&B-HIP-HOP den skall vara dvs. bra, rå, rolig, funky och nyskapande. 60-tals pop med 70-tals soul, 90 tals hip-hop-R&B i en eklektisk hyllning till soundet!

Blanka

Blanka

"Spår som "Hold on Tighter" och "Introducing Late Night Fighting" kommer sätta en del hjärtan i brand och David & The Citizens-introt på "Before a Dream" och den vänare sången på "Pack Your Bags" mer än understryker att Blanka har något som brukar sammanfattas med ordet "talang". " Terry Eriksson, The Cricket. Missa inte Blanka live på Sticky-Fingers 16/10 Göteborg.

Pernice Brothers

Yours Mine & Ours

Amerikanska The Pernice Brothers är ett av de hetaste banden i England just nu! Bandet har redan fått strålande kritik i alla viktiga engelska magasin. Bandet uppstod efter att Joe Pernice hade begravt alt-country bandet Scud Mountain Boys och har gjort två plattor i namnet Pernice Brothers. Nu kommer den tredje som ser ut att bli deras stora genombrott. Pernice Brothers spelar i Stockholm den 17 oktober och Göteborg den 18 okt.

Slagsmålsklubben

Den Svenske Disco

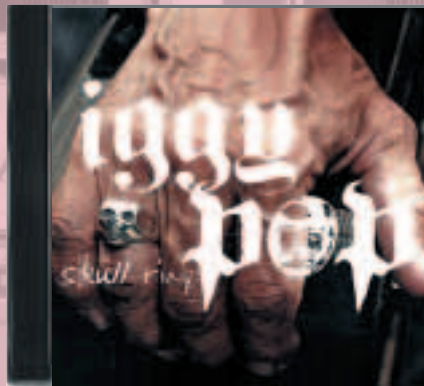
SMK spelar instrumental indie-synthpop med titlar som "Övningsköra", "Rörmokarhäng", "SMK hittar munspelet" mm där de samlar intryck från många olika stilar med den gemensamma faktorn som är POP! Melodier som klistrar sig fast i hjärnbalken, takter som inte kan hålla fötterna i styr och en helhet som bara kan lämna ett stort leende på läpparna.

JUKEBOX OKTOBER

THE CHEMICAL BROTHERS SINGLES 93-03
Späckat album med bandets singlar i kronologisk ordning. Två helt nya spår finns också med varav "The Golden Path" är det senaste singel-släppet. En limiterad upplaga innehåller en bonus-CD med B-sidor, filmlåtar, live-versioner och udda 12:or.

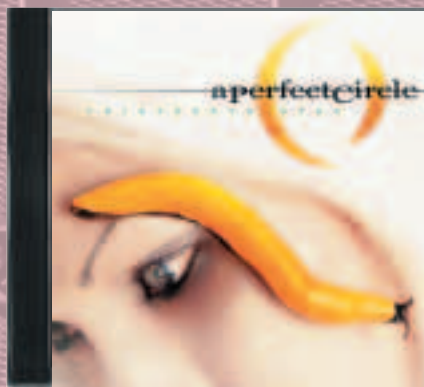
IGGY POP SKULL RING
På nya albumet är Iggy på fyra av spåren återförenad med bröderna Ron & Scott Asheton ifrån Stooges. Andra gäster inkluderar Green Day, Sum 41, Peaches och Iggys kompband The Trolls. Punkfarfars bästa album på 10 år!

DOVES LOST SIDES/WHERE WE'RE CALLING FROM
Manchestertrion Doves följer upp hyllade albumet "The Last Broadcast" med ett storslaget album b-sidor som platsen för modiga experiment och nya idéer. I samband med detta släpps även DVD'n, som med precision sammanfattar gruppens historia med videos, livematerial och dokumentärer.

MARIZA FADO CURVO
Den portugisiska fadons nya röst. Arvtagerska till den legendariska Amalia Rodrigues. Vinnare av BBC's "World Music Awards" 2003. Vackrare än så blir det inte. Nyligen uppträdde hon för en jublande publik och presskår i Gävle konserthus 23/9 och på Södra Teatern i Stockholm 24/9.

A PERFECT CIRCLE THIRTEENTH STEP
Josh Freese, Billy Howerdel och TOOL-sångarens Maynard James Keenan's andra band, har blivit större än vad både bandet och publik vågade tro med sina 2.000.000 sålda av debutalbumet. Episk rock med progressiva förtecken. Nya i bandet är nu även James Iha ifrån saliga SMASHING PUMPKINS och Twiggy Ramirez ifrån MARILYN MANSON. Ett superband i all bemärkelse. NYKOMLING SOM #17 PÅ HITLISTAN!

DEXYS MIDNIGHT RUNNERS LET'S MAKE THIS PRECIOUS - THE BEST OF
Alla hitsen med ett av Englands mest personliga 80-talsband. Innehåller Englands-ettorna "Geno", "Come On Eileen" och två helt nya låtar: "Manhood" och "My Life In England". I november kommer Dexys till Sverige: 20/11 KB i Malmö, 23/11 Cirkus i Stockholm, 24/11 Trädgård i Göteborg.

Virgin www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRETT
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ÖREBRO

SKIVBÖRSAN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
Bjergå

SKIVHÖRNAN
Östersund

CD
Örebro

FOLK & ROCK
Åre

Karl Bartos

text: Mats Almegård
bild: Jens Grönberg

Möte på en perrong

Karl Bartos är intresserad av allt som har med media att göra och gillar givetvis *Groove*.

Hamburg är Tysklands mediastad nummer ett. Det är där de största dagstidningarna och TV-stationerna finns och mycket av livet cirkulerar kring information. För en person som intresserar sig för information och kommunikation är det helt rätt stad att bo i. Så Karl Bartos, före detta medlem i Kraftwerk, har verkligen hamnat rätt i världen. Karl är inte bara lite intresserad, utan gränslöst fascinerad av dagens mediasamhälle. På sin nya soloskiva *Communication* tematiserar han sitt intresse i tio låtar med titlar som *The Camera*, *I'm the Message*, *15 Minutes of Fame* och *Cyberspace*.

Via telefon berättar han att han jobbat som en journalist för att kunna göra denna temaskiva. Genom ett grundläggande researcharbete har han kommit fram till vad han vill berätta. Karl nämner Marshall McLuhans, Neil Postmans och Susan Sontags texter som viktiga inspirationskällor. Karl är intresserad av den inverkan som media har på vårt samhälle.

– Från att ha varit en kultur där ordet dominerade har vi gått över till att vara bildorienterade. Detta förändrar oss. Ta musiken till exempel. Nuförtiden måste man sälja musik tillsammans med pornografiska bilder i en video. Om några

år kommer man inte att kunna göra musik utan att tänka på pornografi.

Karl anser inte att han är mediekritisk, men han tycker att det är viktigt att människor reflekterar över vad media och kommunikation egentligen är. Av denna anledning har han även funderat ut ett livekoncept som han är mycket nöjd med. Under konserterna kommer han att ha med sig minst en videooperatör som kommer att projicera bilder på scenen. Denna operatör kommer inte att stå nedanför scenen, utan på. På så sätt ska publiken kunna följa processen. – Och hur verkligheter skapas, för media förändrar vår varseblivning och därmed även den verklighet som omger oss. Det är det jag försöker skildra när jag sjunger "you become the camera, the camera becomes you".

Under hösten eller våren är det tänkt att Karl ska komma till Sverige och bjuda på sin show. Jag talar om för honom att jag vill gå och han säger "då ses vi", sen lägger vi båda på.

Lustigt nog dröjer det inte alls länge förrän vi ses på riktigt. En torsdagskväll står jag och väntar på tåget på Göteborgs centralstation. Jag är på väg hem till Stockholm och är ganska trött. Det är sista tåget för dagen och snart ska vi gå ombord. Då ser jag plötsligt den

medelålders mannen i grå trenchcoat som står bredvid mig har en *Groove* ihoprullad under armen. Jag ser honom snett bakifrån. Det stubbade svarta håret med inslag av grått, den kompakta kroppshyddan... Det är Karl Bartos! Jag går fram och hälsar, berättar vem jag är och han minns vårt samtal och spricker upp i ett leende.

Nå, vad gillar du vår tidning?

– Den verkar bra. Jag förstår inte allt, men en hel del. Fast det var en konstig bild ni har tagit på mig, skrattar Karl. Skämt åsido, det var en rätt bra teckning!

Vi kliver på tåget. Karl har varit på intervjuer och signeringar i Göteborg och nu bär det av emot Stockholm och en ny dags promotionarbete. Han tycker det är roligt att träffa fans och journalister, men slitsamt att resa runt och bo på hotell. Tåget är fullsatt och vi har inte platser bredvid varandra. Där jag sitter kan jag dock se honom och efter någon timme halkar Karl Bartos huvud ner på sätet och han somnar. Runt omkring sitter andra resenärer. Tvivlar på att de vet att det sitter en legend mitt ibland dem?

*I förra numret av *Groove* hade vi med teckningen på Karl Bartos i vår Kraftwerk-artikel. Det var där han såg den.*

Saloon

Med popkänsla och brittisk artighet kommer man långt. Readingbandet Saloon gör halv-elektronisk folk-pop av finaste slag. De sjunger om glada robotar och ljudet av tankar, men drar sig inte heller för att vara pretentiösa.

Mitt första möte med Saloon var en spelning på pyttelilla Toynbee Hall Arts Café i London. Det var långt innan debutplattan (*This is What We Call Progress*) släpptes, men jag var redan helt såld. Det var något magiskt över deras musik, en obeskrivlig känsla som fortfarande ger mig rysningar och glädjerus.

Drygt två år senare sitter fem typiskt brittiskt artiga och lite blygsamma Saloon-medlemmar hopklämda i den lilla logen på rockklubben Debaser i Stockholm. Det känns nästan som ett omen att senaste plattan heter just *If We Meet in the Future*.

Albumet är inspelat i bandets egen studio Bellasonic Sounds.

– Ett pretentiöst namn för ett pretentiöst gäng, skojar Adam Cresswell som tillsammans med bandets andra textförfattare, Amanda Gomez, utsetts till bandets talesman.

Men Saloon har heller aldrig varit rädda för att vara pretentiösa. De sjunger på flera olika språk såsom franska och spanska, gillar att försöka låtarna med kryptiska titlar och sticker inte under stol med vare sig sitt litteraturintresse eller sina favoritförfattare som D. H. Lawrence och Gustave Flaubert.

– Jag föredrar att vara pretentiös framför att inte vara någonting alls eller att bara vara uttråkig och jordnära. Vi har alltid flirtat med att det pretentiösa, säger Adam.

Saloons sound har för övrigt blivit aningen mörkare men kvar finns samma värme, energi och popkänsla som förut. Till stor del beror förändringen på att materialet skrevs redan kort efter terrorattacken i USA den 11 september 2001.

– Eftersom världen inte längre kändes speciellt mjuk ville vi inte heller att vår musik skulle låta så mjuk. Det nya albumet är därför lite hårdare, men vi skulle aldrig kunna ta steget fullt ut och göra ett punkalbum, det ligger inte i vår natur, konstaterar Adam.

Han och Amanda turas om att skriva texterna som ofta är lite kryptiska.

– Jag vet inte om man märker någon skillnad mellan Adams och mina texter men jag tycker dom är väldigt personliga samtidigt som Adam är mer fascinerad av science-fiction, stjärnor och universum, säger Amanda.

– Ja, jag gillar att skriva om Mars, planeterna och allt sånt nonsens – men det är förstas metaforer. Allting står faktiskt för någonting, förtydligar Adam.

För tillfället håller Saloon på att spela in en ny singel som förhoppningsvis släpps i november.

Johanna Paulsson

Fortfarande pubertala pojkar

Silverstjärnorna och Håkan är borta, men tonårsängesten har Henrik Berggren inte lyckats bli av med. Groove var med i studion när stans bästa band spelade in sin första skiva på fem år.

– **DET GÅR RYKTEN** om oss här, säger Henrik. Det var nån SVT-människa som hade sagt ”Det där i studio tolv, är det ett projekt för utvecklingsstörda?”.

Bland Sverige Televisions anställda förhåller man sig skeptiskt till rockbandet som huserar i studio tolv i företagets lokaler i Göteborg. Det är här Broder Daniel spelar in sitt fjärde album, uppföljaren till 1998 års *Broder Daniel Forever*.

Henrik har på sig en svart basker. Även om det är i början på september kan man inte med den bästa vilja i världen inbilla sig att det är höst och kyligt – det är 23 grader varmt utomhus – vilket Henrik inser efter en stund och tar av sig den. Han har på sig en armérock med ett stort BD-tygmärke, och utan basker är han rufsigt i håret.

Trummisen Lars är också i studion. Andra halvan av bandet saknas för tillfället – Anders har försvunnit för att utträta ett ärende och Theodor vet ingen var han egentligen är. Henrik ringer honom två gånger utan framgång. De har en dag kvar, sedan blir de utslängda från Sveriges Radio till förmån för inspelningen av årets julkalender, och måste göra färdigt skivan någon annanstans.

– Det är vår eviga historia; att bli utkörda överallt, konstaterar Henrik.

– Vi är dåliga på att organisera oss, säger Lars. De flesta band är mycket ordentligare än vad vi är. Vi är dåliga på att städa och sånt också. I en av våra gamla replokaler rann det ut 700 liter vatten och sen var vi inte där på ett tag, och när vi kom dit igen var golvet täckt av en decimeter vitt mögel. Vi dammsög upp det. Vi hade en dörr av papp där, med ett lås som vi tejpadet dit. Det var misär.

– Alla i bandet har Broder Daniel som utlopp, en ventil där man får göra vad man vill, säger Henrik. Och då menar jag alltså inte att skräpa ner, utan att verkligen allt är tillåtet. Och det här är människor som har ganska låg nivå redan innan.

Sedan verkar Henrik känna sig tvungen att inflika att de faktiskt får något gjort också.

– Även om allt är rörigt omkring oss och 90% av tiden är snack så finns det en seriositet i musiken. Det är kaos hela tiden, men när vi väl spelar in låter det skitbra.

Blir ni ofta osams om grejer?

– Ja, det blir vi ju, men mindre nu än förr. Förr kunde vi ju bli osams så nån fick kicken.

Henrik är måttligt imponerad av studiomöjligheterna på SVT. En stor fördel med valet av inspelningsplats är däremot SVT:s säkerhetsvakter som håller borta kvartersalkisar, Soundtrack of Our Lives-medlem-

mar och andra som brukar dyka upp i studion när Broder Daniel spelar in.

– Ingen kan komma in utan att vi sagt att det är okej. Det är bra. Det kommer alltid så mycket folk annars. Då skulle vi inte få *nåt* gjort.

Rökpaus. Lasse Holm går förbi i sällskap med två kvinnor i morgonrock.

– Det händer jävligt skumma saker här, säger Henrik.

– SVT-människorna sitter här och har inte bytt kläder sen åttiotalet, säger Lars. Och så klagar dom på att vi låter för mycket.

Lars frågar Henrik om han ska ut i helgen. Det är fest någonstans.

– Kommer det bli roligt då? säger Henrik ganska skeptiskt.

– Håkan ska dit, och Bad Cash.

SVT-människorna sitter här och har inte bytt kläder sen åttiotalet.

Lars Malmros

– Jag vet inte... Jag ska inte gå ut ikväll i alla fall.

– Ska du på Gump ikväll?, säger Henrik två minuter senare. Alla andra ska dit.

– Du skulle ju inte gå ut ikväll?

– Nä... jag bara undrade.

EN VECKA SENARE befinner sig Broder Daniel på Ramberget på Hisingen för att spela in videon till första singeln *When We Were Winning*. Nedanför klippavsatsen breder hela Göteborg ut sig och glittrar med orangea ljus. Det är den första höstkvällen och för första gången på länge känns det riktigt motiverat att bära basker.

Inspelningsområdet ser ut som en ganska misslyckad men ovanligt snyggt ljussatt picknick med ölburkar och matlådor överallt. Jocke Åhlund, som regisserar videon, går omkring och skriker saker, mest om

hur jävla bra allt blir. Henrik är angelägen om att fullmånen ska synas i bild. En sminkös bättrar på hans makeup oräkneliga gånger. Henrik tar upp en näsduk ur fickan och snyter sig. Han är förkyld.

De kör igenom låten fyra gånger och sedan har det gått två timmar. Jocke Åhlund skriker ”Så jävla snyggt!” en sista gång innan börjar de packa ihop utrustningen.

– Det här är patetiskt, säger Henrik. Jag känner mig så jävla fånig.

ÄNNU EN VECKA senare. Broder Daniel befinner sig i Skåne för att avsluta inspelning och mixning av nya skivan. Henrik låter fortfarande förkyld över telefon, men är uppe i varv.

Det är kaos hela tiden, men när vi väl spelar in låter det skitbra.

Henrik Berggren

– Jag har inte varit så aktiv hela dom senaste fem åren som jag har varit dom senaste fem månaderna.

Vad har du gjort dom senaste fem åren?

– Jag har mest varit hemma och tagit det lugnt. Jag har ju inte haft nåt jobb, och jag går aldrig och fikar eller går på bio eller sånt. Jag har gjort vanliga grejer, jag spelar gitarr, läser, går ut på kvällarna...

Henrik vill inte svara på vad han läser. Efter lite lirkande säger han ”Mycket poesi, men jag vill inte nämna några författare.”

Går du ut mycket?

– Det där går ju i vågor... jag går ut mindre nu än vad jag gjorde förr, då kunde jag vara ute alla dagar i veckan. Men gå ut är ju vad jag gör när jag vill ha roligt. Det är inte alltid roligt i och för sig, men oftast.

Hur försörjer du dig?

– Jag får en del stimpengar som jag kan leva jävligt fattigt på... precis så jag inte kan gå till soc när det går som bäst.

FÖR Knappt två år sedan bröt Broder Daniel sin redan då långa tystnad när de framförde låten *Shoreline* i *Sen kväll med Luuk*. Sedan dess har den laddats hem och bränts på otaliga CD-skivor. Sällan har så många människor ägt en låt som ingen har köpt.

Funderade ni på att släppa Shoreline som singel?

– Ja, det var den ursprungliga visionen, men nu tycker vi att den nya låten är bättre. Och vi ville inte släppa nån singel förrän hela skivan var klar.

Du har sagt att du inte lyssnar på musik.

– Jag lyssnar mer på musik nu än jag gjorde förr. Men jag inspireras inte av musik, jag försöker aldrig efterlikna saker. Fast jag har märkt att jag blivit mer intresserad av musik, förr ville jag ha ett band bara för att det var ett sätt att uttrycka mig själv och för att jag ville ha tjejer.

Nu vill du ha ett band för att...?

– Haha... det är väl fortfarande dom två anledningarna. Men jag har börjat uppskatta musik mer på sista tiden. Och sen är det ju faktiskt så att många har sagt att dom har blivit hjälpta av Broder Daniel och det har jag lite i bakhuvudet, det blir lite av en social insats. Fast jag sysslar med musik mest av helt egoistiska skäl, ibland känns det jävligt nödvändigt att vara kreativ för att hantera jobbiga grejer i omgivningen.

Håkan har sagt att Broder Daniel är ditt projekt, tycker du att det är så?

– Broder Daniel är inte uteslutande mitt projekt, men jag tycker att det är bra för band att det finns någon som bestämmer så det inte blir en kompromiss och jävla soppa av allt. Så det är bara bra att en person har en stark vision som styr. Sen lägger jag ju också ner en massa tid på Broder Daniel som inte dom andra gör.

Vad har du och Håkan för relation idag?

– Vi är kompisar.

Tystnad.

Vad tycker du om det han gör?

– Alltså, det blir så jävla dumt att jag ska hålla på och recensera hans grejer, det går inte. Jag tycker inte om att uttala mig om musik över huvudet taget, speciellt inte om svensk musik och verkligen inte om det är nån jag känner.

Har det känts någon gång som att det inte skulle bli nån ny skiva?

– Ja... i perioder har det faktiskt det. Jag har tänkt ”nu har det tagit fem år, så nu kan det lika gärna ta fem år till...” Och så har jag varit rädd att hamna i träsket att

ändra en massa småsaker i låtarna hela tiden. Jag är perfektionist i den meningen att när jag har en idé som jag vill ska komma fram är jag väldigt noga med att det blir exakt som jag tänkt mig det.

Bryr du dig om recensioner?

– Jag läser dom ju, men vi har blivit missförstådda så jävla många gånger att jag har lärt mig att distansera mig från dom. Det där med recensioner alltså... jag har börjat

få en känsla av att det är vi som bedömer dom istället för tvärtom.

Eh, hur menar du då...?

– Jag vill inte utveckla det.

SEDAN FÖRRA SKIVAN har Henrik övergett sin obligatoriska svarta kostym och silverstjärnorna i ansiktet till förmån för en mer revolutionär look med basker och armérock. Det är naturligtvis ingen slump. *Cruel Town* är enligt Henrik mer utåtriktad.

– *Broder Daniel Forever* var extremt introvert. Texterna på nya skivan handlar inte bara om mig själv, utan om omvärlden. Det är en mognare skiva i den bemärkelsen. Fast folk kommer antagligen säga att texterna är lika pubertala som vanligt.

Varför kommer dom säga det?

– För att dom behandlar samma problem som förut. Jag tror förresten att jag har kommit på varför vissa människor alltid säger att vi låter pubertala.

Ah, varför då?

– Det är för att enda gången dom själva haft såna idéer och känt sådan lidelse och passion och ärlighet var när dom själva var tonåringar. Och sedan har dom vuxit upp och allt det där har dött och dom har blivit som man ska vara, och därför tycker dom att alla som fortfarande känner allt det där är kvar i puberteten. Fast vissa av oss slåss fortfarande med såna problem.

Peaches

text: Johanna Paulsson
bild: Mia Olsson

Svordomar och könsord haglar över råa electro-beats och coola rockriff. Men Peaches skiter fullständigt i sitt rykte. Electropunkens femme fatale är tillbaka!

Det är inte varje dag en kvinnlig artist dyker upp till en intervju iförd trosor gjorda av en Def Leppard-t-shirt, kompletta med påsydd tygpenis och ordet "Hysteric" skrivet över rumpan. På omslaget till nya plattan *Fatherfucker* poserar hon dessutom i skägg.

– Jag tror att vi alla har hermafrodit-avund, säger Peaches och låter närmast som en psykolog.

Peaches, eller Merrill Nisker som hon egentligen heter, är musiklektionen från Kanada som en dag bestämde sig för att släppa fram sitt mer extrema, sexfixerade och hämningslösa alter ego Peaches. För dagen är hon däremot mer Merrill Nisker än Peaches.

– Nu sitter vi på en soffa och för en konversation. Men om det vore en Peaches-show skulle jag leva ut mer och göra precis vad som föll mig in. Det skulle vara olämpligt. Jag skulle inte kunna vara Peaches tjugofyra timmar om dygnet, förklarar hon.

Solokarriären är ett resultat av många års spelande i bandet The Shit men också av att hon upplever sig ha nått sin sexuella topp vid trettio. Peaches fick skivkontrakt, packade väskan och stack till den elektroniska musikens nya Mecka, Berlin. Då hade hon i närmare tio år jobbat med att utarbeta ett inlärningsprogram för barn. Kanske har det också hjälpt henne att utveckla den egna musikaliteten.

– Jag gillade aldrig min egen uppväxt. Det enda den gick ut på var: "Sjung det här, läs det här, klä dig så här, bete dig som en liten vuxen." Jag kunde aldrig förstå varför dom vuxna inte lät en utforska saker. Dom ville bara att man skulle memorera allting. Därför ville jag försäkra mig om att andra barn skulle få ha kreativa upplevelser.

Själv har hon utforskat allt ifrån folkmusik och jazz till hiphop och electro. Artistnamnet Peaches är hämtat från Nina Simones *Four Women*.

– Jag gillar sättet hon sjunger ordet "peaches" på i den låten. Hon gör det med sådan passion.

I de egna låtarna haglar istället både könsord och svordomar. "I don't give a fuck about reputation" vrålar hon hämningslöst på ett av spåren som är baserat på den stora förebilden Joan Jett's kaxiga *Bad Reputation*.

Kompromisslös frukt

– När Joan Jett dök upp på rockscenen efter *The Runaways* blev folk chockerade. Allt hon gjorde var att spela rock'n'roll! Det är så korkat att en kvinna upplevs som chockerande trots att hon bara gör något som är helt normalt, utbrister Peaches.

Peaches texter känns ofta nästan befriande korkade och aktivt feministiska på samma gång. På universitetet i Toronto ingår de till och med i kursmaterialet för queer-studier.

– Kan du föreställa dig dom när dom sitter där?, säger Peaches och imiterar en tänkbar diskussion med tillgjord röst.

Man skulle nästan kunna få för sig att hon driver med de entusiastiska studenterna och forskarna. Men i nästa sekund berättar hon allvarligt att hon snart ska hålla en föreläsning om nya albumet *Fatherfucker*.

Hon försöker också hitta på nya klichéer eftersom hon tycker att de gamla blivit utnöta. På debutplattan *The Teaches of Peaches* sjöng hon saker som "fuck the pain away" och "diddle my skittle" och man kan väl knappast anklaga

henne för att vara tråkigt konventionell. Med albumtiteln *Fatherfucker* och låtar som *Shake Yer Dix* och *Back it Up* vill hon dessutom inkludera killarna i dialogen.

– Jag tycker synd om män. Om man tittar på hiphop-videoer är killarna fullt påklädda trots att dom är omgivna av nakna tjejer. I min video ska jag själv vara påklädd och omgiven av killar i bikini.

Plötsligt halkar hon in på svenska småflicksgruppen Peaches som enligt henne förmedlar samma budskap som låten *Shake Yer Dix*. Jag misstänker samtidigt att varken föräldrar eller dagisfröknar skulle vilja höra talas om hennes på tok för sexuella tolkning av vad dagispop-singeln *Pink Helicopter* egentligen handlar om...

– Tror du att dom skulle bli förolämpade om jag försökte göra en cover på den låten?, säger hon undrande och småler.

Att träffa Peaches är lite som att hamna mitt i en "fråga-allt-om-sex-spalt" bortsett från att svaren kommer utan att man skrivit in insändare. Hon berättar ivrigt om den manliga G-punkten och

uttrycker sin stora förvåning över att ingen av de manliga journalisterna hon träffat tidigare under dagen, känt till den. Säkert skulle hon kunna få vilken präktig sexualupplysningstunt som helst att rodna.

Trots att man kan föreställa sig att både hennes musik och uttalanden förvandlas till långa censurpip i den amerikanska etern, har Peaches nått en större publik än någon kunnat drömma om. Bland fansen finns allt ifrån Marilyn Manson till Christina Aguilera och inte minst Iggy Pop som gästsjunger på en låt på *Fatherfucker*.

För ett tag sen fick Peaches dessutom sina bröst förevigade av den världsberömda groupien och penisavgjuterskan Cynthia Plaster Caster som sedan sjuttioalet ägnat sig åt att föreviga allehanda rockstjärnors ädlare delar. Närmare stjärnglansen än så kan man väl knappast komma även om Peaches valt att gömma undan sina bröst i en låda...

NINE
KILLING ANGELS
NYTT ALBUM UTE NU!

WWW.KILLINGANGELS.COM

NYTT ALBUM UTE 6:e OKTOBER!

SPARKS OF SEVEN
ALBUM NO. 1

www.burningheart.com

THE WEAKERTHANS
RECONSTRUCTION SITE
NYTT ALBUM UTE NU!

www.burningheart.com

the ghost

www.burningheart.com

DANKO JONES
WE SWEAT BLOOD

WE SWEAT BLOOD
NY SKIVA UTE DEN 8 OKTOBER!

DANKO JONES PÅ TURNÉ: Tors 6/11 SWE Stockholm / Nalen, Fre 7/11 SWE Gothenburg / Chalmers, Lör 8/11 SWE Malmö / Kulturbolaget (KB), Tors 18/12 SWE Linköping / Platens Bar, Lör 20/12 SWE Halmstad / Diezel, Sön 21/12 SWE Hässleholm / Markan

BTR 73 / BTR 73DIGI

CDn inkluderar en grym CD-ROM del som innehåller videon till singeln "I Want You", en dokumentär med Danko samt över 100 bilder.

Som om inte detta vore nog kommer även "We Sweat Blood" ut i en limiterad Digipak version som innehåller ett exklusivt bonusspår!

BAD TASTE RECORDS
http://www.badtasterecords.se

DISTRIBUERAS AV:
B A
BONNIER AMIGO MUSIC GROUP

Tidigare releaser:

"Born A Lion" CD / CD-ROM

"I'm Alive And On Fire" cd

www.groove.se 15

Slow Motions! Ex

För tidig utlösning och dubbelarbete. En exploderande lastbil och Judas Priest på högsta volym. Groove följde med heta Göteborgsbandet Whyte Seeds på en resa längs småländska landsvägar. Håll i hatten!

AXEL ROBACH OCH Olle Hagberg, sångare respektive keyboardist i Whyte Seeds, står ensam på Teaterladans scen i Huskvarna Folkets Park. De har precis avslutat en hypnotiserande version av lugna *Came Down Hard*. Whyte Seeds har äntligen lyckats engagera den ganska sömniga festivalpubliken, och resten av bandet ansluter sig för att skaka om smålänningarna med ytterligare ett par låtar. Det är bara ett problem. De hästsvansprydda scenarbetarna måste ha trott att Göteborgsrockarna var inne på sista låten och burit av trummorna, och eftersom tidsschemat är pressat finns det inte tid till att ställa tillbaka dem. Olle vänder sig om och bara gapar. Det blir inga fler låtar. Whyte Seeds tvingas avbryta konserten.

Efteråt råder förvirring och ilska. Olle springer omkring och skäller ut festivalpersonalen efter noter.

– Det är ju helt sinnessjukt! Ska ni ha några fler festivaler så får ni ju fan fixa folk som åtminstone har sysslat med musik tidigare!

En liten stund senare kan han skratta åt den avbrutna konserten.

– Det var mitt livs värsta för tidiga utlösning, säger han. Innan vi hann spela vår hitlåt, så bar dom av grejerna för oss!

Det är tidig kväll lördagen den 30:e augusti och Whyte Seeds har precis gjort det första av kvällens två inbokade framträdanden. Direkt efter den avbrutna spelningen på Hovstocksfestivalen i Huskvarna ska bandet jakta iväg till Växjö för ännu en konsert. "It's a long way to the top if you wanna rock'n'roll", som Olle uttrycker det.

TIDIGARE DENNA SENSOMMARDAG tar ett lite slitet Whyte Seeds paus vid Jönköpings centralstation. De kommer direkt från den stora Terremoto-festivalen i Tyskland och har "åkt bil konstant sedan i torsdags". Till Deutschland und zurück. Göteborgarna packar åter in sig i den överfulla minibussen och kör den korta vägen till Huskvarna Folkets Park. Från skamvrån, den trånga sittplatsen längst bak jämte all utrustning, hörs basisten Hank Lindén ropa "höj, höj!", och ZZ Top dunkar allt högre i ljudanläggningen. Framme vid grindarna blir sällskapet stoppat av vakten. Innan de får köra in på området måste det klargöras vilka de är.

– Fan, hälften av tiden vet jag ju inte ens vem jag själv är, hörs det från skamvrån.

Väl insläppta och utsläppta stöter rockgänget på kompisen José Gonzalez som snart själv ska kliva upp på Teaterladans scen. Klockan är bara fem, men allas nya singer/songwriter-favorit spelar inför en ganska stor och andäktig publik.

– José kan knäcka vem som helst, menar Hank efteråt och mycket mer behöver väl inte sägas.

Whyte Seeds basspelare står på en slutande asfaltsplan utanför den gula träbyggnaden. Som alltid iförd en gigantisk cowboyhatt, boots, jeans och skjorta gräver han i sin väska efter prylar som han fått med sig från Tysklandstrippen. En tvättbiljett från ett Smirnoff-sponsrat tvätteri, en musmatta med Turbonegro på och ett VIP-kort från restaurangen Church of White Trash.

– Det är lite som ett fotoalbum fast med små prylar, funderar han och ler lite osäkert. Man tänker tillbaka på allt man gjort och alla man träffat. Att man tagit del av människors liv. När man är mitt uppe i turnerandet tänker man mest på när nästa dusch tillfälle ges, när man ska få nästa mål mat eller hur giget gick. Det är när man kommer hem som man får dom här djupare tankarna.

– Man kanske inte blir smartare för var dag som går av en turné, fyller Olle i. Man blir däremot väldigt bra på att spela Snake på sin mobiltelefon. Men om ett år eller så kanske man ändå fått någon slags djupare insikt om sig själv. Även om många hjärnceller försvunnit på vägen så kanske dom som finns kvar har blivit klokare.

OLLE SKYNDAR IN backstage på Teaterladan. Whyte Seeds huvudsaklige låtskrivare fungerar också som en slags spindel i nätet. Tar kommandot över soundcheck.

Bjuder på öl. Social och intresserad. Ofta med ett leende under det spretiga håret.

Bakom scenen är det ett virrvarr av gamla träplankor, slitna teateraffischer och modern musikutrustning. En lada som med sina träbjälkar och loft rymt skådespelare istället för kossor. En trappa ner står bortbrutna stolsrader med gröna dynor. Som minnen från en svunnen tid innan digital-tv och datorspel stod för folks underhållning.

Whyte Seeds fortsätter sina förberedelser. Hårspray, ombyte och jogging på stället. Trumslagare Nico Janco, det senaste tillskottet i sättningen, byter truckerkepsen mot ett vitt pannband, den tigha skinnjackan mot en tennisskjorta och förvandlas till ett rockens svar på den hårdsvandande kroatian Goran Ivanisevic. Intröt börjar ljuda i högtalarna och Whyte Seeds antrar scenen för att göra en spelning de sent kommer att glömma.

VID DET HÄR LAGET har Whyte Seeds släppt CD-EP:n *Slow Motions* samt låten *Lost My Love* på en splitsingel med The (International) Noise Conspiracy. Det är allt. Ändå har bandet varit över på en USA-vända och under sommaren fått plats på megastora tyska festivaler som Rock Am Ring och Rock Im Park. Den ekvationen tyder på att berörda skiv- och bokningsbolag tror på Whyte Seeds. Och att gruppen tror på sig själva.

– Alla vet att vi har en sän jävla potential och talang och att vi kan gå hur långt som helst, säger Hank och fortsätter i nästa andetag: Bra självförtroende får man genom att kunna sina låtar och tro på sina låtar. Att veta att man klarar att spela mellan Sum 41 och Suede liksom. Även om ingen har hört oss innan.

Den saken kommer det att bli ändring på. Snart släpps debutalbumet *Memories of Enemies* (döpt efter den första låten som Olle någonsin skrev). Tio låtar tidlös rock med drag av allt från Kinks och Velvet Underground till Sex Pistols och AC/DC. Efter att ha testat lite olika producenter föll valet till slut på Mattias Glavå.

– Vi börjar väl slita ut producenter i Göteborg, säger Olle och tittar leende ner i golvet. Vi har jobbat med Björn Olsson, Johan Forsman, Kalle Gustafsson, Dieter Schöön och så Mattias Glavå så klart. Vi är väl ett hopplöst fall helt enkelt. Till exempel Kalle brukar bara skratta när vi förs på tal.

Med bara tio låtar på albumet har Whyte Seeds en hel del material på lager.

– När vi startade bandet, för kanske två och ett halvt år sedan, hade jag aldrig skrivit egna låtar förut fastän jag spelat i massa olika band, berättar Olle. Så då började jag göra fruktansvärt mycket låtar. Jag har flera pappkassar fulla med texter uppe på min vind. Då hade jag som mål att skriva en låt om dagen. Helt färdig med text och allt. Det blev fruktansvärt många dåliga låtar, men så tänkte jag att om det ändå blir en bra låt i månaden, alltså en av 30, så har man åtminstone gjort tolv grymma låtar på ett år.

plosions! Life is a gas!

Huskvarna stn
Folkets Park

SOUND POLLUTION DISTRIBUTION

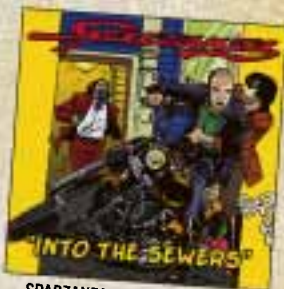
INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

DIMMU BORGIR "DEATH CULT ARMAGEDDON"
NORSKA SYMFONI-BLACK METAL KUNGARNA ÄR TILLBAKS. INTENSIVARE ÄN NÅGONSIN ÖVERTÄFFAR DE SIG SJÄLVA!
NB10472 / NUCLEAR BLAST

PARAGON "DARK LEGACY"
POWERMETAL-GIGANTERNA SLÅR TILL IGEN. PRODUCERADE AV PIET SIELCK (BLIND GUARDIAN). 10 AV 10 I ROCK HARD!
REM026 / REMEDY

SPARGANZA "INTO THE SEWERS"
SVERIGES TYNGSTA BAND VAD DET GÄLLER TUNG 70-TALS INFLUERAD HÅRDRÖCK MED ATTITYD. FÖR FANS AV MUSTASCH OCH SPIRITUAL BEGGARS!
W052019 / WATERDRAGON

MORBID ANGEL "HERETIC"
NYTT SENSATIONELLT BRA STUDIOALBUM FRÅN DET STÖRSTA DEATH METAL-BANDET GENOM TIDERN!
W052720 / CARACHE

DEW SCENTED "IMPACT"
ETT AV DE LEDANDE BANDEN I DEN ANDRA GENERATIONEN THRASH/DEATH METAL BAND. PRODUCERAT AV ANDY KLASSEN (KRISIUN, GRAVEWORM).
NB11692 / NUCLEAR BLAST

ANTHRAX "WE'VE COME FOR YOU ALL"
SAY NO MORE! VÄNTAN ÄR ÖVER! NEW YORKS LEGENDARISKA ANTHRAX ÄR HÄR FÖR ATT MISSHANDLA VÅRA TRUMHINNOR IGEN! OCH DET TACKAR VI FÖR!
NB0699 / NUCLEAR BLAST

V/A "MONSTERS OF METAL DVD"
TRÖTT PÅ MTV? HÄR ÄR DEN ULTIMATA METAL-SAMLINGEN PÅ EN DOUBEL DVD. 50 LÅTAR MED MANOWAR, HAMMERFALL, HELLOWEEN, HAUNTED, CRADLE OF FILTH, IRON MAIDEN, M.F.I!
NB11692 / NUCLEAR BLAST

SOCIETY 1 "EXIT THROUGH FEAR"
DET KONTROVERSIELLA BANDET (TVÅ MEDLEMMAR FRÅN ROB ZOMBIE) FLÅSKAR PÅ MED SIN EXTREMA INDUSTRIALMETAL ALÅ KORN/MARILYN MANSON!
W052630 / CARACHE

SOUND POLLUTION DISTRIBUTION

DISTRIBUTED BY SOUND POLLUTION DISTRIBUTION. BOX 2140, 103 14 STOCKHOLM, SWEDEN. FAX: +46 (0)8-20 07 26. E-MAIL: MAIL@SOUNDPOLLUTION.SE
SOUND POLLUTION A NORDIC INDEPENDENT ALLIANCE COMPANY

EINHERJER "BLÖT"
NORSKA EINHERJER SITTER MED SITT NYA ALBUM HÖGST UPP PÅ VIKINGAMETAL-TRONEN! EN LYSSNINGSSUPPLELSE DU SENT KOMMER ATT GLÖMMA!
TAB0002 / TABU

MISERY INDEX "RETIATE"
BRUTALITET HAR FÅTT ETT NYTT NAMN: MISERY INDEX! DEATH METAL MIXAD MED GRIND CORE. INTENSIVT, AGRESSIVT OCH SAMTIDIGT HÖGST MUSIKALISKT!
NB11222 / NUCLEAR BLAST

NECRODEATH "TONES OF HATE"
BLACK/THRASH METAL KULT-BANDET NECRODEATH BEFÄSTER MED SITT 4:E ALBUM PÅ SCARLET SIN POSITION SOM ETT AV GENRENS BÄSTA BAND!
SC0662 / SCARLET

MNEMIC "MECHANICAL SPIN PHENOMENA"
DANSKA MNEMIC KALLAR SIN MUSIK "FUSION FUTURE METAL" OCH DET PASSAR RÄTT BRA. PROGRESSIV THRASH METAL MED SPACE-ATMOSFÄR!
NB1139 / NUCLEAR BLAST

LUMSK "ÅSMUND FRÅGÖGEJVAR"
UNIKT NORSKT BAND! TRADITIONELL FOLKMUSIK BLANDAS MED TUNG METAL. ETT MÅSTERVERK I MELANKOLI OCH VIKINGA ATMOSFÄR!
TAB0003 / TABU

BLINDED COLONY "DIVINE"
SVENSKA BLINDED COLONY HAR GJORT ETT AV ÅRETS BÄSTA DEBUTALBUM! MELODIS DEATH I STIL MED BAND SOM IN FLAMES OCH SOLLWORK!
SC0672 / SCARLET

forts.

– Det räcker inte med känna igen en bra låt när man hör den, säger Hank. Man måste också känna igen en dålig låt. Och kill your babies... jag tror det var Ingmar Bergman som sa det...
– Kill your darlings, flinar Olle.

TILLBAKA I TURNÉBUSSEN, där bandmedlemmarna försöker glömma antiklimaxet på Hovstock. Till sin hjälp har de obegränsade mängder Sort Guld och Judas Priests *Killing Machine* på en rent ohälsosamt hög volym. Det funkade rätt bra. Baksätessångarna hänger med i både falsettylande och grabbkörer. "Hellbent, hellbent for leather".

Axel har tagit den ansvarsfulla positionen bakom ratten. Uret visar halv nio och det är bråttom, bråttom till spelning nummer två. Från skamvrån längst bak i hyrbussen önskar Hank kispaus.

– Vi hinner fan inte stanna, säger en stressad chaufför.

– Pissa i hatten, tipsar de andra.

Hanks önskemål om paus blir dock snart ett allmänt krav, och till Judas Priests tunga riff anpassas nya sångmelodier. Alla med orden "pissepaus, pissepaus, piuuuuuiseppaaaus". Men, Axel är obehaglig. Framför oss på den slingrande landsvägen kör en gammal risig lastbil. Den luktar märkligt. Tändvätska eller

nåt. Whyte Seeds-bussen blåser förbi, men blir vid Vrigstads enda, och tillfälligt uppsatta, rödljus ifattkörda. Då säger det pang, boom, krasch. Den gamla lastbilens motor exploderar och den mörka småländska sensommarkvällen fylls av rök och tung metall. Axel svänger garvande minibussen åt sidan. Äntligen pissepaus.

NÄR WHYTE SEEDS kör upp bussen precis intill den runda scenen i Linnéparken i Växjö, visar det sig förstås att programmet på Nej till EMU-partyt är lite försenat och att det inte alls är så bråttom längre. Några lokala förmågor spelar inför ett uppskattningsvis hundratal småfrusna Växjöbor som sitter på träbänkarna framför scenen eller utspridda i gräset däromkring.

– Det är bra att ni följde med på två sådana här sunkiga spelningar. Det är så här det är som mest, erkänner Olle men menar samtidigt att de alltid gör sitt bästa på scen oavsett förutsättningarna.

– Vi bjuder gärna på oss själva och vågar vara lite "freak show", säger han.

Och show blir det. När det stöddiga rifftet till inledande *So Alone* sätter igång har bara en handfull kids orkat upp för att ställa sig framför scenen. När låten lider mot sitt slut har klungan växt till,

tja, minst tio personer. Olle klättrar på PA:t. Hank står nere i gräset och spelar mitt bland publiken. Björn Synneby, äldst och tystast i bandet, uttrycker desto mer med sitt gitarrspel, och Axel slås teatraliskt i golvet av hans Telecaster-attack. Sångaren tar sig upp, rättar till sammetkavajen och vandrar sakta fram emot scenkanten med det raka mikrofonstativet i händerna. Hans framträdande pendlar mellan just vilda utbrott och något försiktigt, nästan sårbart.

Whyte Seeds är sista attraktionen på Nej till EMU-partyt, och spelningen lider mot sitt slut. Olle peppar publiken mellan låtarna, och bjuder på en luring.

– Gillar ni rock?

"JAA!"

– Gillar ni Whyte Seeds?

"JAAA!"

– Gillar ni euron?

"JAA!"

– Eh, gillar ni euron?

– ... NÄ!

När bandet sparkar igång *Slow Motions* hoppar och dansar åtminstone 20 glada personer framför utomhusscenen. En snubbe i luva och Palestina-sjal vänder sig om mot de som fortfarande sitter kvar i bänkraderna, sträcker armarna i luften och vrålar: "Så jävla braaa!"

Hot Stuff Mailorder & Distribution

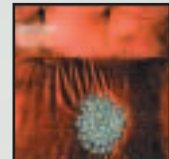
Exklusiva vinylor/releaser.

WHYTE SEEDS

LP - Memories of Enemies

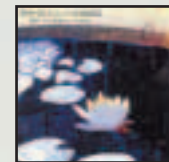
Begränsad upplaga 500 ex på Lp med snyggt utvikomslag och en bonuslått som inte finns på CD.

BAD CASH QUARTET

LP - Midnight Prayer

Begränsad upplaga 500 ex på Lp med snyggt utvikomslag och en bonuslått som inte finns på CD.

DAVID & THE CITIZENS

LP - Until the Sadness is Gone

Begränsad upplaga 500 ex på Lp med snyggt utvikomslag.

MUSTASCH

LP - Ratsafari

Begränsad upplaga 500 ex med utvikbart omslag och grön vinyl.

VANESSA & THE O'S

CDM - Plus Rein

4 låtar från en ny konstellation med James Iha (Smashing P.), Andreas Mattsson (Popsicle) & Niklas Frisk (Atomic Swing). Begränsad upplaga 1000 ex.

Mer vinyl senare i höst:

Paris - Disco Fever 7"

Spearmint/Peter Bjorn and John 7"

www.hotstuff.se

Box 147, 343 22 Älmhult. Tel. 0476-10449
mailorder@hotstuff.se

Engagemanget lever ännu

De fortsätter att spela rock'n'roll fast de börjar bli gamla, dessutom har de reducerats till en trio. De tre mogna männen i R.E.M. softar i en hotellsoffa i San Fransisco. Groove levererar frågor kring turnéer, sidoprojekt och politik.

Trots att R.E.M. släppte sitt senaste album för bara två år sedan, har det gått rykten om bandet. Det faktum att man inte varit ute på en större turné sedan slutet av nittiotalet har bidragit till undran om man slutat spela live. Turbulensen kring inspelningen av *Up* och Bill Berrys avhopp från bandet har lett till spekulationer om bandets splittring. Men under denna sommar har man slagit hål på myterna och spelat runt om i Europa, och är dessutom aktuella med en best-of-skiva i slutet av oktober.

När R.E.M. har en vilodag i San Francisco innan deras fjärde spelning på amerikansk mark sitter de tre kvarvarande medlemmarna, Michael Stipe, Peter Buck och Mike Mills på ett gentilt hotell och tar emot för en pratstund. Det är strax efter lunch och den ändå enträgna solen lyckas aldrig tränga igenom och värma upp de starkt luftkonditionerade rummen. Mike Mills sitter avspänd i en soffas och berättar att de alla tre tycker att det är kul att åter vara ute och spela. Turnén har hållit på från slutet av maj och fortsätter in i november. Ett halvår är en rätt lång tid, men inte något som avskräcker. – Jag älskar att turnera, säger Peter Buck. Jag är glad att jag inte behöver göra det 300 dagar om året, men jag gillar det. Det känns som att det är någon mening med det.

Peter Buck sitter med sina karaktäristiska solglasögon på och pratar rätt kort-hugget, ungefär som att han gått in i rollen som gitarthjälte, kanske som ett sätt att sára privatliv och yrkesliv efter många år i branschen. Han är också den som hävdar sig ligga bakom idén att låta fans önska låtar till separata spelningar på turnén. Naturligtvis spelar de inte alla önskemål, utan det är mer en fråga om det är ett annorlunda önskemål eller en bra historia som ligger bakom.

– Vi spelade *Nightswimming* första gången för att någon berättade om att dom brukade sticka iväg och simma i en sjö sent på kvällen när dom gick i college. Sen spelade dom *Nightswimming* på deras bröllop, så vi kände att vi nästan var tvungna att spela låten, det var ju deras bröllopsmelodi! Dom stod faktiskt längst fram, och ropade ”det är vi”. Jag hoppas att det verkligen var dom.

I oktober släpper man alltså en best-of-skiva, baserat på åren 1988-2003. Anled-

ningen till just det intervallet är att bandet bytte skivbolag 1988. Det finns redan en samling från de tidiga åren. Mick Mills poängterar att även om en best-of-skiva brukar markera slutet på något så är det inte fallet med R.E.M.. Faktum är att det någon gång under slutet av nästa år är planerat ett helt nytt album. Best-of-skivan är mer en aptitretare, så att nya lyssnare kan få höra lite äldre material och för att hålla intresset vid liv hos fansen. Den är uppdelad i två delar, en best-of-del och en separat skiva med låtar som av olika anledningar inte kommit med på tidigare skivor, bland annat låtar som använts i filmsoundtrack och som B-sidor.

Peter Buck säger att den nya skivan, som är planerad till nästa år, kommer att vara mer avskalad än de tidigare; den kommer inte att låta likadant.

– Vi sätter ihop olika element på ett sätt vi inte gjort tidigare, säger han samtidigt som han lite uttråkat petar fram och tillbaka med foten mot bordet framför där vattenflaskor och bandspelare ligger i farozonen. Det känns som att han gjort detta ett otal gånger och är lite uttråkad av situationen, även om han är saklig och utförlig.

PÅ BEST-OF-SKIVAN kommer det också att finnas två nya låtar med: *Animal* och *Bad Day*. Den förra är helt nyskriven, medan den senare skrevs redan 1986. Den har omarbetats och texten är helt nyskriven. Peter Buck avslöjar att om låten hade slutförts redan när den skrevs hade den varit med på *Life's Rich Pageant*. Det har också gjorts en video till *Bad Day*, där hela sceneriet är en nyhetsändning. Det är en rolig video, men i en mening också väldigt politisk, en av de mest explicit politiska framförandena från R.E.M. på länge.

– Det är en politisk låt, säger Michael Stipe, tar en klunk vatten, grimaserar och tittar misstänksamt på vattenflaskan.

Låten är riktad mot det nuvarande styret i USA, men han tycker också att den är riktad mot media, på det sätt de går i den nuvarande Bushadministrationens led-

band. Videon är också väldigt politisk, i det att den egentligen inte innehåller någon politik alls, utan nästan bara rapporter om väderfenomen, till en text som är uttalat politisk.

MICHAEL STIPE SITTER i en fåtölj, har just ätit lunch, och sköljer vatten mellan sina tänder. Han är den av medlemmarna som ser mest apart ut i den lyxiga hotellmiljön: orakad och iförd keps och glasögon med stora svarta bågar. Även om han ofta pratar tyst och nästan meditativt känns det att man inte avbryter honom, man konkurrerar inte med hans karisma.

Han tänder en hemmarullad cigarett och fortsätter sin utläggning om mediasituationen i USA, att TV-kanaler som CNN och Fox News inte egentligen

innehåller några balanserade nyheter, utan att de mer kan ses som underhållning.

– Det nyhetsuppläsare gör är inte mer annorlunda än det jag gör. Skillnaden är att jag skriver mina egna låtar och de läser från en skärm. De är inte ens nödvändigtvis journalister, och de är definitivt inte experter. De

är likadana som David Letterman, Jay Leno och Howard Stern.

Han vill också poängtera att bilden av den genomsnittlige amerikanen som ignorant och korkad är en missvisande bild. Med det hektiska liv som många idag lever finns det ofta alltför lite tid att sätta sig in i saker utanför den privata sfären, händelser i världen. Och när man gör det blir det ofta via nyhetskanalernas en-dimensionella bild; det finns inte tid att skaffa sig fler åsikter och nyanser. Det finns samma fördelning av goda och onda människor i USA som i alla länder i resten av världen.

R.E.M. har inte alltid varit så uttalat politiskt de senaste åren. Mike Mills säger att det var just situationen med Bushadministrationen och Irakkriget som var en bidragande orsak till att det blev så just nu. – ”Desperate times call for desperate measures”. Det kommer tillfällen då man måste göra sin röst hörd och protestera. Vi slutade göra politiska sånger för ett tag

sedan, för att folk började se oss som ett politiskt band. Dom lyssnade inte på musiken, utan försökte hitta politiska budskap.

Han är dock inte rädd för att ett pånyttväckt utåtriktat politiskt engagemang ska slå tillbaka mot bandet. Amerikansk rockpublik vet att R.E.M. står lite till vänster och skulle inte reagera på samma sätt som exempelvis countrypubliken gjorde mot Dixie Chicks ställningstagande i den amerikanska utrikespolitiken. – Nej. Det finns skillnader mellan vår situation och deras. Countrypubliken i USA är lite mer högerorienterad. De är lite som ”hell, yeah, let's kick some ass”. Vad dom inte inser är att man kan vara stolt över sitt land men inte så glad över hur det styrs.

Just kritiken mot regeringen Bush och sättet som media rapporterar om världspolitik förekommer rätt rikligt i våra samtal. Mike Mills tycker att landet blivit kapat, dels med tanke på hur Bush kom till makten, med märkliga turer kring rösträkningen, och dels hur landet nu styrs. Michael Stipe talar om hur allt i media numera styrs av tittarsiffror, och hur frågor därmed blir ytliga och obalanserade. Det är tydligt att det i bandet finns en frustration.

ALLA MEDLEMMAR PRATAR om R.E.M. som den huvudsakliga delen av vad de håller på med, sitt jobb. Men eftersom det inte upptar hela deras tid längre, har de också numera dykt upp i diverse andra sammanhang, i sidoprojekt. Både Mike Mills och Peter Buck brukar spela med The Minus 5 och dess frontman Scott McCaughey, som också varit med på de senaste två R.E.M.-skivorna. Peter Buck berättar även med värme i rösten om en turné med The Minus 5, Tuatara och bluesmannen Cedell Davis han var med om förra sommaren. Alla banden åkte i samma buss, Peter spelade med alla tre, och de sålde själva t-shirts och annat efter spelningarna.

– Vi gjorde 27 spelningar på 29 dagar. Det var riktigt häftigt.

Michael Stipes sidoprojekt är inte längre ofta musikaliska. Det han ägnar sig mest åt är fotografering och att producera film, och även om det framför allt rör sig om independentfilm har han nått framgångar där också, bland annat med

Det kommer tillfällen då man måste göra sin röst hörd och protestera.

I huvudet på John Malkovich och Velvet Goldmine. Som producent, liksom i ett rockband, betonar Michael vikten för honom att arbeta tillsammans med andra människor, att ha folk att bolla idéer med. – Jag har tänkt bort tanken på att vara soloartist. Jag känner mig mycket starkare med mina vänner och medarbetare.

R.E.M. VAR EN KVARTETT till dess Bill Berry beslutade sig för att hoppa av trumstolen 1997. Enligt egen utsago för att han helt enkelt inte kände samma entusiasm längre,

även om ryktet också talar om den hjärnblödning han fick två år tidigare. Sedan dess har bandet verkat som trio, och även om det inte alltid varit en dans på rosor, känner de att de fortfarande jobbar lika bra tillsammans.

– Det är en stor skillnad att vara ett tre-mannaband, speciellt i studioarbetet, berättar Mike Mills.

Peter och Bill brukade alltid komma i tid och fick sina grejor gjorda rätt snabbt, Michael och Mike kom lite senare och tog lite mer tid på sig. Så när Bill försvann

hamnade Peter lite för sig själv under de sessionerna, men efter några år har de funnit det bästa sättet att arbeta som trio.

BILDEN MAN FÅR av R.E.M., både i allehanda media och via skivomslag och videor, är en av tre väldigt allvarliga män. Det är ytterst sällan man ser dem le eller hör dem skratta. Under vår pratstund förstärks det intrycket. Michael Stipe är ofta allvarlig och saklig, ofta med en tendens att lägga ut texten i nästan kryptiska formuleringar. Peter Buck rör knappt en min bakom sina

solglasögon. Mick Mills lever upp till sitt rykte om trevlig och lätt att samtala med, även om det aldrig blir uppsluppet.

– I intervjusituationer blir vi nog allvarliga eftersom vi får seriösa frågor som förtjänar seriösa svar. Och vi ler nog inte så ofta på foton. Fotomodeller vet hur man ska le framför kameran, men när vi gör det ser vi ut som fånar.

Vad hände med rock'n'rollen?

Motorcykelklubben gjorde en avstickare till Stockholm och Debaser nyligen. För de 180 fans som köat i regn och rusk för biljetter var gratisspelningen en sjuhelvetes åktur.

Dagen därpå möts jag av tre obligatoriskt svartklädda killar. Sångaren och gitarristen Peter Hayes hostar till och säger att han rökt för mycket på sistone. Trumminen Nick Jago har solbrillor på sig inomhus. Jag undrar hur blodsprängda hans ögon kan vara. Han försvinner dock i väg till ett närliggande rum för andra uppdrag.

Robert Turner, sång och bas, sitter på ett bord med benen i kors. Han säger att de gillar att göra långa spelningar, precis som The Warlocks och Spiritualized. Att fortsätta spela tills de har tvingat ut hela publiken.

BRMC visade redan i och med debutplattan att de är svårkompromissade. Får de inte göra på sitt sätt så får det vara. Och på album nummer två har trion återigen gjort det mesta själv. Skrivit text och musik, producerat, mixat, gjort omslag med bara viss hjälp från folk de litar på. **Bestämmer ni själva vilka singlar ni vill släppa?**

– *Stop* var vi faktiskt alla eniga om, säger Peter och trummar med händerna på knäna.

– Det är svårt att veta hur det kommer att låta när man spelar in, inflikar Robert. Vissa låtar kan vara svinbra i replokalen men sedan kanske inte alls får samma

tyngd på skiva. Andra låtar, som *Stop* till exempel, hade vi inte så stora förväntningar på, men så satt den som ett smäck i inspelningsstudion. Från början hade vi nog tänkt ge ut *Six Barrel Shotgun* som första singel.

Jag frågar vad *Stop* handlar om och berättar om min kompis tolkning av låten. Hon tror att den handlar om en snubbe (eller kanske tre) som drar över en tjej bara för kul skull. "We don't like you, we just wanna try you".

Robert och Peter fnissar medan de tittar ned på skorna.

– Ja, det är ju en ganska grabbig sak att tänka, men det är intressant att det var din tjejkompis som sagt det, menar Robert. Den där första raden ändrar ju sig flera gånger i sången. Men just dom orden kom vi på när vi turnerade i England för första gången och möttes av en ganska trist publik som tänkte "vi har precis hört talas om er och skiter fullständigt i er, men vi vill bli sedda här i alla fall." Det kändes bisarrt för oss. Vi hade ju spelat mycket i USA innan men aldrig upplevt en sådan publik. Vi hade heller aldrig varit en hype med så stora förväntningar, så vi skrek dom orden till publiken. Men nu när *Stop* ligger först på albumet så har den mening- en fått en ny betydelse.

BRMC har varit på turné nästan nonstop i flera år. Trots det har de lyckats få ihop material till en ny skiva. Låtarna blir för det mesta till under soundchecks.

– Oftast har vi ett förband som vi verkligen gillar och då är det kul att köra över deras soundcheck också, skrattar Robert. Men vi gör nya låtar när vi spelar live också. Låtarna brukar flyta ut till en helt annan mot slutet. *Heart + Soul* kommer från en utdragen liveversion av *Salvation*.

På det andra albumet återfinns låten *US Government* som från början var tänkt redan till debutplattan. Det sägs att de tog bort låten efter händelserna 11 september 2001.

– Vi blev avradda förra gången av folk runt omkring oss. Skivbolaget och vänner var oroliga för hur folk skulle reagera, säger Peter.

– Ingen kunde däremot ge oss ett genuint skäl till varför vi skulle slopa låten. Och vi ville inte ta ett beslut baserat endast på teorier, menar Robert.

BRMC behöver knappast oro sig om vad folk ska tänka längre. De blev ju trots allt kallade "rockens frälsare" i samband med första plattan. Robert skakar på huvudet.

– Självklart var det smickrande, erkänner Peter, men det kändes lite väl storslaget.

Pressen, är det vän eller fiende?

– Inget av det, svarar Robert efter en lite betänketid. Det kan ju fungera åt båda hållen.

– Vi har ingen uttänkt plan, förutom att slåss för våra låtar. Om folk vill snacka med oss för att de gillar musik är det cool. Det kan vara lika intressant som att prata med fans efter ett gig. Men vi har inte massor av ideologier och uttalanden vi vill spotta ur oss i pressen. Men jag kan förstå hur media kan vara bra för folk som däremot har det, förklarar Peter.

Har ni någonsin lämnat en intervju?

– Ja. När journalisten inte bryr sig ett skit om det vi håller på med, då känns det meningslöst att sitta där och snacka. Jag menar inte att den personen måste gilla vår musik, men åtminstone vara intresserad av musik. Vi försöker alltid göra intervju till en konversation istället för en fråga-svar-grej, säger Peter medan jag tänker att det blir nog svårt eftersom de här grabbarna får man dra svaren ur.

Skulle jag inte mata dem med frågor skulle kassetbandet vara tomt. Jag förvänas över att dessa rockattitydstinna pojkar verkar mer nervösa för mig än jag för dem. Och då kan man ju fråga sig, whatever happened to rock'n'roll?

SOLOMON BURKE
LIVE AT NORTH SEA JAZZ 2000

LIVE ON DVD (IN STORES OCTOBER 20)
The King of Rock & Soul performs soul classics and songs from his Grammy Award winning album "Don't Give Up On Me" at the North Sea Jazz Festival.

DVD features 75 minutes live footage plus bonus 45 minute documentary and video for "None Of Us Are Free"

ANTI **DVD** **US**
www.anti.com | www.anti.com/us

JOE STRUMMER & THE MESCALEROS

★ THIS IS A DISTILLATION
THRU THE MIND BENDING COIL
CONDENSING →

The final recordings
by one of the
most important artists
of our generation.

STREETCORE

New Album Out October 20

Includes the single "NOVA GINE"
available on mp3/cd and limited edition picture disc
Features exclusive live tracks
recorded at the Britten Academy
www.hell-pak.com www.streetcorellc.com

DANIEL LANOIS SHINE

A technical producer ("The Joshua Tree", "All That You Can't Leave Behind", "The Out Of Mind" and many more) shines with a fantastic new solo album "Shine" - it's a world full of beauty which works its way into the cracks of your subconscious.

appearing live
Oct 19 STOCKHOLM Nalen

ALBUM OUT NOW **ANTI**
www.anti.com

JOE HENRY

Tiny Voices is the follow-up to Joe Henry's universally acclaimed release "Scar" and his work as producer for Solomon Burke's Grammy Award winning album "Don't Give Up On Me".

TINY VOICES

new cd out now

ANTI
www.anti.com www.joehenry.com/youandme.com

GRANDPA BOGGY

DEAD MAN SHAKE

the new album by Paul Westerberg (The Replacements)

in stores October 20th
www.tigermusic.com

**CD / DVD
duplikation**

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

CMM GROUP

Peter Dolving Band **Bad Blood**

»...Jag har svårt att tro att det kommer ett annat svenskt album i år som kan ta över förstaplatsen på min årsbästa lista. Skivan har stunder som är så laddade att sex stjärnor är rätt betyg.«
Anders Jakobsson, Nerikes Allehanda 5/5

»...Peter Dolving och hans kamrater har hittat en fåra som känns helt genuin. Musik som brinner. Nästan högsta betyg.« **PM Jönsson, Göteborgsposten 4/5**

»...För dig som är intresserad av intressant och kvalitativ musik, oberoende av mängd massmedial publicitet, så är Bad blood ett givet köp.« **Jocim Persson, News Karlstads nöjestidning 4/5**

»...Dolving låter då och då som en Neil Young i dödens väntrum. Eller lite åt det ibland mörka som Billy Bragg flirtat med på senar tid.« **Peter Dahlgren, dagensskiva.com 7/10**

»...Det är en svindlande upplevelse, en vindlande resa som man löser biljett till gång på gång när den tagit slut.« **Magnus Sjöberg, Groove**

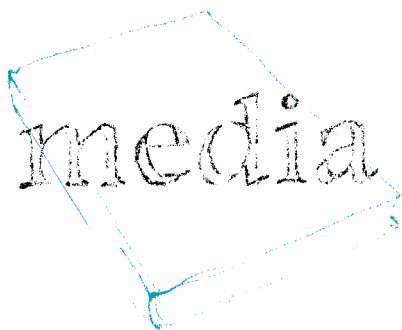
»...sätter sina klor på axeln och pickar i mitt huvud, men istället för att göra ont är det riktigt behagligt och skönt.« **Jonas Teglund, Norrbottenskuriren 4/5**

»...Vad det här bandet handlar om är framför allt integritet och ett totalt fritt musikaliskt uttryck. Anarkistiskt och uppfostrande.« **Mattias Boström, Sundsvalls Tidning 4/5**

»...Kanske inte någon skiva för glada och soliga sommarkvarnar men vad vore väl solen om det inte regnade ibland.« **Fredrik Mattsson, Beat on the Brat 4/5**

KÖP BAD BLOOD DIREKT PÅ
www.doliving.org

CREATIVE
made 107

Daniel Andréason

"Sedition and Alchemy – A Biography of John Cale"
TIM MITCHELL
Peter Owen

John Cale är urtypen för den eklektiska musikern i gränslandet mellan konst och rockmusik, mellan avantgarde och populärkultur. Visserligen kommer hans soloprojekt alltid att överskuggas av hans år i Velvet Underground på samma sätt som hans största försäljningsframgångar alltid kommer att toppas av de skivor han producerat åt andra, men det går ändå inte att förneka hans enorma betydelse för – vad ska man kalla det? – The Wiremusik. Samtidigt är hans känsla för popmusik odiskutabel och hans *Paris 1919* och tre skivor på Island i mitten av sjuttioalet samtliga mindre mästerverk i konsten att föra in improvisationen och arrangemang i ett mer lättillgängligt sammanhang. Han har därtill samarbetat med i stort sett alla tungviktare inom mer experimentell och ambitiös musik – Eno, La Monte Young och, förstås, Lou Reed – men det hindrar honom inte att ändå, trots alla pretentioner, leva ut rocknmyten med alkohol, kokain och konspirationsteorier. Som sig bör.

Cale borde, mot denna bakgrund, vara ett lätt objekt att skriva en intressant, underlig och möjligen till och med underhållande biografi om. Så mycket större blir därför besvikelsen över Tim Mitchells ändlösa rabblande. Mitchell, som tidigare skrivit kompetent om Jonathan Richman (vars debut med *The Modern Lovers* för övrigt producerades av Cale), lyckas med konststycket att ur rockhistoriens intressantaste empiri bara rabbla namn, datum, mer namn och intetsägande och färglösa musikaliska beskrivningar. Få anekdoter, inga utvecklingar, inga miljöskildringar och absolut inget som pekar på vidare upptäcktsfärder i Cales digra produktion. Vad man får är en korrekt, saklig och ofantligt tråkig redogörelse om Cales liv. Var finns kärleken till objektet som gjort att Mitchell ändå har ägnat ett år till att sammanställa detta referat? Det hela liknar en tvåhundra sidor lång text från *All Music Guide*. På sin höjd kan man indexläsa den eller kanske titta på de "många exklusiva fotografierna" (av 30 bilder är hela åtta från en drogfylld turné 1976) eller närstudera "den första fullständiga diskografen". Tråkigare än trist.

Det har ändå gjorts ambitioner att lägga på kvasikonstnärlig vikt till den nättä volymen. Då och då dyker det i fetstil upp historiska fakta som antingen knyter an till Cales födelsedatum den 6 mars 1942 eller till en i sammanhanget intressant namn, till Dylan Thomas eller till just *Paris 1919*. Meningen med dessa är emellertid obegriplig mer än att de kanske lättar upp ett annars ohanterligt textsjök.

Nu skall det sägas att jag kanske har börjat i fel ända. Den största behållningen av *Sedition and Alchemy* tror jag att man får om man använder den just som en uppslags- och faktabok, som ett tillägg till Victor Bockris och Cales egen mycket personliga men något selektiva *What's Welsh for Zen* (1999). De två böckerna för sig lämnar båda mycket mer att önska men i samklang skulle de kunna bli, inte bara en fullständig biografi, utan också en rolig, anekdotfylld och spännande läsning.

Fredrik Eriksson

"Visual Niches 2"
DIVERSE ARTISTERS
E:motion/Border

Några av historiens bästa musikvideor är gjorda på riktigt låg budget. Laurent Garniers technomästerverk *Flashback*, till exempel, där vi ser Laurent och hans pudelhårdrockstrummis framföra låten för två tjejer i ett garage – det låter inte så spännande, men det är en extremt underhållande video. Bland andra bra videor på den här DVD:n kan nämnas Basement Jaxx' *Where's Your Head At*, DJ Shadows *Walkie Talkie*, Antipop Consortiums *Perpendicular/Vector*, T. Raumschmieres *Monstertruckdriver* och LFO:s gamla bondageklassiker *Tied Up* från 1994.

Tyvärr når inte mycket av resten av DVD-samlingen upp till samma höga standard, vare sig videorna är lågbudgetproduktioner eller inte. De är lite roliga första gången, men upprepa visningar känns överflödiga. För många tveksamma animeringar.

DVD:n tar en överraskande och intressant vändning i och med sista video, Carsten Josts *Make Pigs Pay*, en politisk kommentar ihopklippad av DV-film från kravallerna i Genua och Göteborg. En finstämd låt satt mot brutala bilder, det känns väldigt annorlunda mot resten av DVD:n och är inget du någonsin kommer få se på MTV.

Visual Niches 2 – ungefär jämställt mellan bra och dåliga videor. Det överväger knappt åt det bra hållet, mest för att *Flashback* faktiskt är helt omissbar.

Henrik Strömberg

"Trio"
TRIO
Mercury/Universal

Om du någon gång träffar någon som inte hört uttrycket "one hit wonder" kan du förklara det enkelt med att säga Trio. *Da Da Da* var bandets jättehit i början av åttiotalet, men efter det har det inte hörts mycket om dem. I den nya DVD:n lär jag mig till min förvåning att de gett ut hela sex album. Men samtidigt erfar jag att två av dessa är best of och ett tredje är en liveskiva. Inte direkt imponerande produktivt på dryga 20 år.

DVD-menyn har *Da Da Da* som bakgrundsmusik. Denna låt är med i en engelsk och en tysk version. Tre andra låtar är också med i både engelska och tyska versioner. Extramaterialet utgörs av en biografi och bilder från Grossenkneten, den lilla stad Trio kommer ifrån. Texten om staden har skrivits av turistbyrån. Facit: det finns ingenting av intresse runt Trio. Det mjölkas ivrigt, men produkten är tunnare än vatten.

Dessutom ser layouten ut som något Robert Broberg kunde ha släppt under sin *Här i min skrivmaskin*-period och det gör en inte direkt gladare. Droppen är dock videon till *Da Da Da*. Sångaren klappar en servitris i baken och när hon ger honom fingret kastar en annan medlem i bandet en kniv i ryggen på henne. Hon dör sjungandes *Da Da Da*. Smaklöst är bara förnamnet.

Mats Almegård

Rättelse: DVD-skivan *Köftbögen* som recenseras i förra numret har riktig anamorfsk widescreen, och inget annat.

HS

BÖCKER

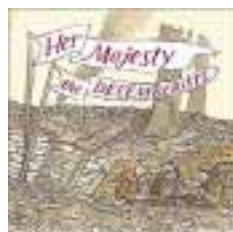
"I'm with the Band: Confessions of a Groupie"
PAMELA DES BARRES
Helter Skelter

"Jag ville göra mina föräldrar lyckliga och få högsta betyg i hemkunskap", skriver Pamela Des Barres redan på första sidan av *I'm with the Band: Confessions of a Groupie*, "men pojkar och rockmusik hade förskjutit mina prioriteringar". Åtskilliga är de manliga rockmusiker i början och mitten av 1960-talet som sjungit den fria kärlekens lov men innan Des Barres 1987 publicerade sina memoarer var det kvinnliga perspektivet sällsynt dåligt representerat. Visst, groupielitteraturen hade redan då 18 år på nacken – och missta inte *I'm with the Band* för något annat än just, precis som anges i titeln, en groupies beaktelser – men Des Barres tar steget bortom tidigare trevande övningar. Hon förnyar såväl begreppet som genren, som fram till dess i stort sett förblivit densamma sedan Jenny Fabians *Groupie* (1969) introducerade den. Då handlade det mer eller mindre undantagslöst rent kliniskt om vem som gjorde vad med vem och oftare än inte lämnas läsaren undrande över vad författaren i fråga får ut av vare sig erövringarna eller att skriva om dem. Att musikerna får åtminstone ett behov tillfredsställt är väl svårt att ifrågasätta men vad kvinnorna får ut av det hela förblir ett mysterium. Det är också där som Des Barres – världens första så kallade supergroupie – plockar upp tråden med *I'm with the Band*, som nu återigen finns tillgänglig via Helter Skelter efter att ha varit ur tryck större delen av 1990-talet.

Trots att *I'm with the Band* när den släpptes onekligen måste ha uppfattats som exploaterande (tidigare pojkvännan Don Johnson hade precis slagit igenom i Hollywood...) står sig boken idag som en av de som allttjämt trovärdigt skildrar 1960-talets kulturella revolution från, så att

säga, frontlinjen, med alla de konflikter som uppstod. Å ena sidan finns de traditionella värderingar som 1960-talisterna växer upp med i fråga om religion och könsroller. Å andra sidan lanseras p-pilret och möjligheten för unga kvinnor att bejaka de känslor de förväntas förneka, en självklarhet idag snart 40 år senare, men då inte helt problemfritt. Allt detta speglas både träffsäkert och insiktsfullt av Des Barres men hon gör det för den sakens skull inte utan en hälsosam dos lättsinne. För henne börjar det med popmusik, i synnerhet The Beatles, för vilka hon har en sådan fascination att hon som tonåring bär med sig en bild av Paul McCartney i ett par ättittande byxor för att närmare studera vad som döljer sig däri. Med åren tar hennes förkärlek för såväl musik som musiker sig ständigt nya uttryck och hon hinner – innan hon slutligen gifter sig med sångaren och skådespelaren Michael Des Barres – förlora sin oskul till basisten i Steppenwolf, få sin första orgasm med Noel Redding från The Jimi Hendrix Experience och därefter avverka i stort sett varje rockmusiker av vikt som passerar Los Angeles i slutet av 1960-talet. Varför? "Jag ville visa min uppskattning för deras musik, deras klädsmak, för deras huvuden, händer och hjärtan", skriver hon. Det är naturligtvis inte hela sanningen. Hon gör det för att hon älskar musiker, för att hon älskar att bli älskad av dem, för att hon kan och – framför allt – för att hon vill. "Vi gjorde alltid exakt vad vi ville göra", säger författaren om sig själv och sina samtida "kollegor" i tidningen *Oakland's Urbanview* i oktober förra året. "Vi banade vägen och slängde ut regelboken för hur anständiga unga kvinnor skulle uppträda. Vi sade åt helvete med 1950-talets värderingar och trampade ner den skiten i marken. Det är hjärtat i feminismen, inte sant? Här är jag, jag är kvinna och jag kan göra vad fan jag vill – så kolla in mig."

Dan Andersson

A PERFECT CIRCLE "Thirteenth Step"

Virgin
APC har verkligen blivit ett dream team. Förutom Maynard James Keenan från Tool är nu även basisten Georgie White, förut Twiggy Ramirez i Marilyn Manson (han ser ju riktigt bra ut utan allt smink), och James Iha, före detta Smashing Pumpkins-gitarristen, med i uppsättningen.

Där den förra skivan var mer rak, är denna dess motsats. De som är ute efter distad rock kommer att bli besvikna. Men de som vågar ge skivan tid kommer att upptäcka att många bäckar små skapar ett hav med en stillsamt gnistrande yta som välkomnar dykaren långt ner, dit ljuset inte når. Där sprudlar det av aktivitet från de underligaste av kreatörer som först tycks röra sig irrationellt, men när helheten kommit i perspektiv syns ett synkroniserat uppträdande. En känsla av exklusivitet infinner sig, och det känns som om just jag är den enda som lyckats omfamna denna upplevelse.

Egentligen vill jag höra de där magnifika rocklåtarna, som verkligen är storslagna, men samtidigt känner jag mig inte missnöjd, bara tillfreds på ett annat sätt. Ibland byggs det grandiosa med många små medel.

Mikael Barani

ERYKAH BADU "Worldwide Underground" Motown/Universal

Jag har aldrig riktigt känt mig helt övertygad av Erykah Badu och jag gör det inte denna gång heller. Men faktum är att jag känner mig mer övertygad än någonsin. På nya skivan släpper hon det värsta flummandet och levererar skön musik någonstans i skärningspunkten mellan soul och hiphop. Allra bäst är *Love of My Life Worldwide* som gästas av inga mindre än Queen Latifah, Angie Stone och Bahamadia. Vi snackar fett partydrag med en kvinnlig förstafemman. Sen påminner ring-ding-dong-nynnandet så pass mycket om Dr Dres *Keep Their Heads Ringin* att bara det är värt att brista ut i breda leenden för. Mest helgjutna Erykah Badu gjort hittills.

Mats Almegård

BELLE & SEBASTIAN "Dear Catastrophe Waitress" Rough Trade/Border

Tusentals indiekids i randig tröja och svarta Converse fick uppsöka psykakuten när de läste att Belle & Sebastian jobbade med T.A.T.U.'s producent. Men när de hör skivan kommer de först.

Dear Catastrophe Waitress är precis som det ryktats Belle & Sebastians stora comeback, deras bästa album sedan *If You're Feeling Sinister*. Tolv omedelbara poplåtar skrivna med minst lika mycket hjärta som hjärna, med rent osannolikt bra melodier. Det är en Belle & Sebastian-skiva utan ett enda sömnigt prettospår att programera bort. Det är chockerande.

Inom parentes är det förstas också Trevor Horns stora comeback, mannen som på åttiotalet producerade popklassiker som ABC:s *The Look of Love* och Pet Shop Boys *Left to My Own Devices* innan han började befatta sig med ryska tonårslesbianer och andra suspekta projekt.

Thomas Nilson

BIGELF "Hex" Warner

Att lyssna på Bigelfs musik är som att lägga örat till väggen och höra grannen Toni Iommi ha bandsex med E.L.O., Beatles och Pink Floyd. Och kanske också Queen. Det är med andra ord rock'n'roll direkt från sextio- och sjuttioalet när solsken och tjafsbrallor glorifierades.

Skäggygga Bigelf har funnits i snart tolv år,

har amerikanska pass i bakfickan men kontrakt med svenskt bolag. *Hex* är deras tredje fullängdare, en röjig story med mycket orgel. Det här är stoner-rock'n'roll med flörtar till alla ovan nämnda band, med doft av fårskinnjackor, rullade dollarsedlar och lättfotad parfym. Och det är coolt. Riktigt coolt. Bästa låtarna är *Madhatter*, *Rock & Roll Contract*, melodiosa *Bats in the Belfry* samt *Carry the Load*. Vilken rökarrefräng!

Torbjörn Hallgren

THE BROKEN FAMILY BAND "Cold Water Songs" Snowstorm/Border

Det råkar vara trettio år sedan på dagen som Gram Parson gick ur tiden, inte ens 27 år gammal. Och jag lyssnar på ett band som är så fullt av hyllning till Parson att det känns älskigt.

The Broken Family Band kommer till min stora förvåning från Cambridge i England. Ett countryband? Från England? Jepp. Men det finns inget i musiken som avslöjar dem. Steven Adams lägger på en bred amerikansk dialekt, väldigt nära besläktad med Parsons. Och det är inte bara dialekten, utan även resonansen i rösten är spöklit nära. Och det är så vackert så håret reser sig i nacken. Eller också har Grams vålnad kommit in i mitt rum. (*I Don't Have the Time to Mess Around* och speciellt *Don't Leave that Woman Unattended* är Flying Burrito Brothers rakt av, medan *Twelve Eyes of Evil* och *Devil in the Details* påminner om band som Hidden Cameras. Förkrossande bra. Det bästa jag har hört på länge.

Samtidigt som jag skulle vilja skriva spaltmeter om hur kvintetten låter och hur bra de är så känner jag att jag inte vill snuva någon på under julklappspappret. Lyssna och upptäck själva. Jag tror jag måste viga mitt liv till att förkunna tron på The Broken Family Band. För det här får inte missas.

Annica Henriksson

CHORDS "The Garden Around the Mansion" JuJu/Playground

Efter att ha byggt upp en viss hype genom flitigt turnerande och gästinhopp med stallkamraten Timbuktu släpper Chords sitt debutalbum. Traditionalisterna tycker att Jason valt fel spår med liveband (fel) och språkbyte (rätt) får på *The Garden Around the Mansion* gotta sig åt en knapp timmes straight up hiphop. BreakMecanix har proddat alla spår utom två och som alla säkert redan vet gästar Tonedeff, Punchline och halvlevenden Masta Ace. Från Sverige medverkar Promoe på två spår och det ena, *Ahluhdatsht*, är trots smålöglig text ett av plattans bästa tack vare charmigt framförande och skön basgång.

Chords styrka är, förutom den coola rösten, hans grymma punchlines. När jag intervjuade honom i våras nämnde han "rockin' crowds like Palestinians" som en favorit på plattan, men frågan är om inte "I smoke bongs the size of a didgeridoo" är ännu roligare. Just röka är ett återkommande ämne men Chords kastar också in några låtar med djupare texter som *Searchin' for Dreams* om att växa upp och *Knockin' On My Door* om polisen. Chords bryter inte ny mark med *The Garden Around the Mansion* men han lyser i alla fall upp ett hittills ganska tråkigt svenskt hiphopår.

Daniel Severinsson

THE DECEMBERISTS "Her Majesty the Decemberists" Kill Rock Stars/Border

Med charm kan man komma långt. The Decemberists har förutom en charm som flödar över också en handfull riktigt högklassiga låtar som

omfamnar en så fort man tycker att det börjar blåsa lite kallt. Ofta jämförda med Neutral Milk Hotel, men jag tycker nog att denna deras andra fullängdare ligger mer åt Coral-hållet, dock utan de märkliga och aparta vändningarna. Det är sammanhållet på ett konventionellt sätt, men här finns fortfarande en känsla av att något överraskande kan hända när som helst. Dessutom med arrangemang som känns så där lagom skitiga för att lyfta charmen och egenheten till en hög nivå, när den dessutom inte är allestädes närvarande. En av de där fullständigt nödvändiga höstskivorna.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER "Best of Paper Recordings" Paper Recordings/Goldhead

Kreddiga engelska housebolaget Paper ger ut en smarrig dubbel-CD för att fira sitt hundrade singelsläpp. Eller så kanske det är ett för tidigt tioårsparter, för nästa år är det tio år sedan Salt City Orchestra släppte *The Book* som singel. Den återfinns på den omixade CD:n och den är faktiskt fortfarande knäckande bra. Här i hardback dub-version.

Den ena CD:n är alltså omixad, den innehåller elva klassiska Papersinglar i deras fulla längd. CD nummer två innehåller en mix gjord av Crazy Penis och den är inte alls dum. Riktigt svängig och bra, men av någon anledning gillar jag den omixade skivan bäst. Det känns härligt att få höra låtarna fullt ut som omväxling. Och så finns det ju så mycket bra här. Som Detroitveteranen Eddie "Flashin'" Fowlkes med lekfullt och organiskt svängiga *Soul Train*, eller Kenny Hawkes tunga och sköna *Sleaze Walking*. Eller... ja, hela skivan. Utmärkt housemusik som har ryggrad och en känsla av äkthet är vad ni får om ni köper den här skivan.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Ian Brown – Under the Influence" DMC/Goldhead

Jag gjorde dumheten att en gång faktiskt betala pengar för att höra Ian Brown spela skivor. De få ögonblick han faktiskt stod bakom skivspelarna spelade han mest riktigt tråkig europop eller New Orders *Blue Monday* så att han kunde återgå till sin alldeles privata ölhävtävling. Stundom var det bara tyst, eller så hördes bara nälens melankoliska raspande på ett tomt innersta spår. När jag råkade komma i sam-

TIM BURGESS "I Believe" PIAS/Playground

The Charlatsan gjorde mig mycket besviken med sista plattan. Jag svor över att Tim Burgess sjöng i falsett. Jag ville hoppa sönder skivan för att det inte låt som det band jag en gång hade älskat så högt. Och så kommer nu en soloplatå med Burgess.

Jag är skeptisk från början och beredd på att ta fram motorsågen. Och kanske hade jag gjort det om jag inte lyssnat på plattan tillräckligt mycket. Men min minidisc följer mig var jag än går och i flera veckor lyssnade jag bara på *I Believe*. Så när jag ska skriva några rader om skivan så måste jag börja med att säga att jag är förbluffad. Tim Burgess har gjort riktigt bra ifrån sig. *I Believe* är det mest mogna verk som kommit över Burgess plutläppar. Istället för hammondorglar och dansant madchesterpop är musiken tillbakalutad och inramad av både blås och stråkar. I konvolutet tackar han sina gamla idoler som Curtis Mayfield, Al Green,

språk med honom fick jag ägna säkert tio minuter till att förklara hur man köper cigaretter i en automat. Till och med beställa mer dricka eftersom de preparat han lyckats få i sig gjorde att hans annars så svärbegripliga engelska mest blev gutturala låten.

Efter det att Morrissey fått omvandla sina Lokko-bildande blandband till CD fortsätter *Under the Influence*-serien med att locka den betydligt mindre väntade kuratorn, Ian Brown. Visst var Stone Roses ett av världens bästa band med ett var ju minst tio år sedan. Browns egna solokarriär är väl inte heller särskilt kul egentligen och som DJ är han uppenbarligen också undermålig, så mycket märkligare då att hans *Under the Influence* är en av de fräschaste och coolaste samlingsskivor jag kan tänka mig just nu. Smakfullt går han ut med Wu-Tang-klanens behagligaste ögonblick, GZA/Genius *Liquid Swords*, för att sedan göra en lång exposé på Jamaica, från Burning Spear till Sizzla, via The Clash. Sedan höjs tempot till att svassa omkring bland behaglig soul modell äldre, som toppas av Edwin Starrs *T.i.m.e.* Ett kort avbrott för skivans kanske minst väntade och tråkigaste val, Sex Pistols *I Wanna Be Me*, som säkert bara är ett utbrott av en snuvnet fascination över sin egen förträfflighet, för att avslutas med Dorothy Love Coates *99 1/2*. Vilken fest, vilken fröjd – och samtidigt så fullkomligt ologiskt. Att det var John Squire som stod för Stone Roses träiga gitarrock har man väl förstätt men att Ian Brown kunde vara den som faktiskt lockade fram resten, det som gjorde Stone Roses så bra, och inte bara själva festen trodde jag inte. Övrigt och kul.

Fredrik Eriksson

DIMMU BORGIR "Death Cult Armageddon" Nuclear Blast/Sound Pollution

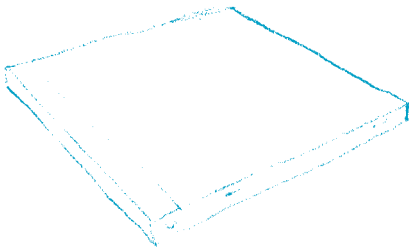
Trolskt. Känslan av slagfält och ett pänkigt sound som får hjärtat att slå dubbelt. *Death Cult Armageddon*, inspelad i Studio Fredman, kommer inte att göra någon besviken. Musiken är genomarbetad, händelserik och nedsmetat med varelse nyans i gråskalan. Bästa exemplet är *Blood Hunger Doctrine*.

Till sin hjälp har de ett orkesterarrangemang som i sina bästa stunder känns vitalare än Viagra, men i sina värsta stunder låter Hollywood och Spielbergfilm. Lyssna på introet till fantastiska *Progenies of the Apocalypse* – visst låter det som om E.T. i all sin härlighet landar med sitt

Dexy's Midnight Runners och Beach Boys. *We All Need Love* är Burgess hyllning till John Lennon. Medan falsettsången är en nick till Mayfield. Skönt funketiga *I Believe in the Spirit* med religiösa övertoner innehåller raden "I believe in California Soul" och kan bara tolkas på ett sätt. Han har hört Marlena Shaws grymma souldanger från 1969. Tim Burgess har hunnit bli 36 år men han ser fortfarande ut som en pojke i sin indielugg. Och han anser sig fortfarande vara en po' boy. Hatten av till Tim Burgess!

Annica Henriksson

mäktiga rymskepp på en basebollarena inför 100 000 åskådare.

Temat är den sista striden – "Into the arms of Armageddon/Let it pour, more and more/Pure fucking Armageddon/Let it pour more and more". Ibland skulle texterna dock kunna blandas samman med krigshymner till orcher.

Norska svartmetallkungarna Dimmu Borgir har rötter och grenar som griper tag i band som Old Man's Child, Cradle of Filth, Arcturus och Borknagar. Och för den som vill ha mer Dimmu Borgir går det att beställa DB-t-shirtar och DB-trosor på nätet.

Torbjörn Hallgren

FANTOMAS "Delerium Cordis" Ipecac/Border

Fantomas gör mig förvirrad och klugen. Men inte förvånad. Jag har länge undrat vilka demoner som rör sig i Mike Pattons musikaliska hjärna. Redan under åren med Faith No More var han experimentlysten. Ett drag som även kommer igen i Mr Bungle. Men inget kommer i närheten av Fantomas världsuppfattning. Jag har alltid beundrat och respekterat Patton, men frågan är om han har gått för långt den här gången.

Delerium Cordis innehåller bara ett spår men klockar ändå in på 74 minuter och 19 sekunder! Och jag förstår tanken. Ett spår är lika med en helhet. Lyssnaren måste låta hela skivan gå. Ett genidrag eller en tillfällig sinnesförvirring. Döm själva. Jag är som sagt klugen.

Oftast hör en skiva ihop med ett speciellt lyssningstillfälle, antingen passar den till avkoppling eller som soundtrack till förfesten. Men *Delerium Cordis* passar inte i någonstans och det är både en styrka och en svaghet. Upplägget eggat lyssnaren att utforska och det får även mig på fall.

På Fantomas tredje studioplatta samlar Mike, Buzz, Trevor och Dave ljud och ljud i en kokhet häxgryta. Mörker, mardrömmar och skräckfilmer ger tillsammans en otäck känsla som kryper längs ryggraden. En form av suggestiv antimusik som med hjälp av kyrkorglar och munkköror skapar en gotisk stämning utan klichéer. Och som ständig medresenär finns döden. Eller vad sägs om samlingar från ett återupplivningsförsök med elchocker till tonerna från kyrkklockor. Skruvat är bara förnamnet.

Mike Patton har med framgångarna i Faith No More skapat sig en musikalisk frizon där lusten att hitta nya sätt för sin uttrycksform är viktigare än kommersiell försäljning. På gott och ont.

Andreas Eriksson

FOUNTAINS OF WAYNE "Welcome Interstate Managers" Virgin

Fountains of Waynes tredje album står med en fot i sextioalets psykedelia och den andra foten i nittioalets powerpop och softcore. Den ena handen viftar i singer/songwriter-träsket medan den andra försöker sig på lite country. Det känns varken särskilt fräscht eller överraskande. Deras hoppande mellan olika musikstilar verkar tyda på osjälvständighet snarare än kreativitet.

Hittan *Stacy's Mom* handlar om en ung kille som följer med en tjej hem efter skolan för att få en chans att kolla in hennes läckra mamma. Småkul dänga som låter som något Weezer kunde ha gjort (fast Weezers version hade varit tio gånger bättre). Det är de små halvsliskiga powerpop-detaljerna som gör att Fountains of Wayne aldrig kommer bli ett nytt Weezer. *Stacy's Mom* kommer spelas på radio ett tag men resten av låtarna kommer snart vara glömda.

Moa Eriksson

GUSTO "Paterfamilias" SwingKids/Border

Någonting har hänt med sjuannabandet från Göteborg. Visserligen visade herrarna redan på förra skivan att man klarade av att göra kompetent reggae men på debutalbumet har allting blivit så mycket bättre. Det lyser av självförtroende om gruppen som med både pondus och spelglädje serverar mängder av riktigt starka nyskrivna låtar. Flaggan i topp för Gusto! Det är inte heller någon dum idé att välja *Guns in the Ghetto* som singel, särskilt då septetten lyckats få självaste Yellowman att sjunga på låten. Bara lovord? Nja, det skulle i så fall vara att det kan kännas lite underligt att höra ett svenskt band sjunga om "ghetto" och "politricks" och dessutom på Jamaicafärgad engelska.

Robert Lagerström

I AM KLOOT "I am Kloot" Echo/Playground

För alla som upptäckte debuten *Natural History* är uppföljaren ett tryggt återseende. Inte mycket har ändrats. Visst är det ibland lite hårdare än tidigare, och det kan släppa loss i återhållsamma jazzrytm, men i det stora hela handlar det fortfarande om avskalad, ofta akustisk pop. Liksom tidigare är allt omisskännligt brittiskt, på gott och ont. Visst finns det förtjänster med att igenkänningsfaktorn är hög, och visst finns det ansatser till utveckling som bådär gott. Men trots det var nog förväntningarna högre ställda, förmodligen väntade jag mig ett mästerverk. Visst, det är en bra skiva. Men det känns inte som att den håller lika långt som debuten.

Magnus Sjöberg

I-WOLF "I-Wolf presents Soul Strata" Klein/Border

R'n'b och soul blir allt intressantare. När nu producenter som Timbaland och The Neptunes har visat att det går att infoga intressanta element från de elektroniska genrererna i r'n'b, verkar det som många elektroniska producenter tänker att "kan dom så kan väl vi". I våras fick vi Spaceks snygga *Vintage Hi-tech*, och nu kommer I-Wolf och presenterar *Soul Strata*.

Med ett förflutet i triphopbandet Sofa Surfers har nu I-Wolf samlat på sig en bunt skickliga sångare för sitt första soloalbum. Till musik med influenser från house, soul, drum'n'bass och hiphop får vi elva exempel på att rätt sångare tillför något till låten (kom ihåg att det här kommer från en skribent som mest lyssnar på instrumental musik). Särskilt imponerar Ken Caesar, som kan få vilka plattityder som helst att låta äkta. Lyssna på *Somebody Say* och övertygas om *Soul Stratas* förträfflighet du med.

Henrik Strömberg

JET "Get Born" Elektra/Warner

Gränsen mellan att bli ihågkommen eller bortglömd är höllan inom rockmusiken idag. Garageband hyperhypes på ofta rätt så lösa grunder (en singel eller ens det) och kallas "nästa Strokes" eller "nästa White Stripes". En del får sina 15 minuter i rampljuset och kasseras sedan till glömskans vind. Andra besitter sådan talang (eller tur!) att de lyckas göra mer än en minnesvärd platta.

Australiska Jet fick till exempel skivkontrakt mycket tack vare att landsmännen The Vines slog igenom. Nu tillhör ironiskt nog, vad hette de nu igen... jo, The Vines "den nya rockens" mest bortglömda. Och, det är dags för Jet att testa rockpublikens minnesförmåga med *Get Born*.

Det händer ganska mycket spännande saker redan under skivans första hälft. Inledande *Last Chance* är stadig grabbrock à la AC/DC och Kiss. Nya singeln *Are You Gonna Be My Girl* är oemotståndlig garage-rock med Motown-sväng. Boogie-rocken på *Get What You Need* luktar cigarettök, The Faces och Keith Richards medan låten *Look What You've Done* är en fin pianobaserad Beatles-aktigt ballad. Jet behandlar sina influenser själv-säkert och talangfullt. I och med det lugna spåret *Move On* börjar man som lyssnare dock bli lite konfunderad. Akustisk gitarr och slidegitarr jobbar tillsammans med countrydoftande resultat. En långt ifrån dålig låt, men det lugna spåret Melbourne-musikerna kanske lite väl mycket.

Jet fortsätter sedan att blanda och ge, på det stora hela är *Get Born* är stark debutplatta. Kanske med lite för många lugna låtar, men med goda framtidsutsikter. Jag gissar att vi kommer att komma ihåg Jet även om några år.

Daniel Axelsson

JOE STRUMMER & THE MESCALEROS "Streetcore" Hellcat/BonnierAmigo

Det var på något sätt typiskt att det skulle vara just hjärtat som tog knäcken på Joe Strummer den där vidriga dagen strax innan jul förra året. Mannen var ju ett enda stort hjärta. Ett hjärta som brann. Ett hjärta som brydde sig. Ett hjärta som slog hårdare en någon annans.

Joe Strummers stora hjärta var högst påtagligt i hans senaste skivor med gruppen The Mescaleros. Skivor med sina skavanker, men med något varmt och värdigt över sig. The Clash gjorde sin sista spelning någonsin i Aten i augusti 1985, och efter diverse filminspelningar, tillfälliga soloprojekt och inhopps i The Pogues, var det alltså först i slutet av nittioalet som Joe hittade ett regelbundet uttryck för sin musik i och med samgåendet med The Mescaleros. Glad över att vara med i ett band igen spotade den gamle Clash-sångaren ur sig två album på relativt kort tid, *Rock Art and the X-Ray Style* från 1999 och *Global A Go-Go* från 2001. Han höll dessutom på att jobba med ett tredje album när den dödliga hjärtattacken kom. Två

av medlemmarna i The Mescaleros har sedan färdigställt det sista materialet, som i slutet av oktober släpps under namnet *Streetcore*.

Som Clash-älskare är man kanske reflexmässigt för snäll i bedömningen av en sådan här skiva. Men, jag har faktiskt svårt att hitta fel på Joe Strummers sista skiva. OK, näst sista låten *Midnight Jam* är lite trist. Instrumental, förutom när Joe bryter in med radiopratarröst, och lång. Dessutom är tolkningen av Bob Marleys *Redemption Song* ingen riktig höjdpunkt. Det är förstas en god tanke att låta den evige frihetskampen Strummer ge sig på just den låten, men den lyfter liksom aldrig. *Redemption Song* verkar inte riktigt passa hans röst, arrangeringen är fantasilöst och jag förstår inte varför man istället inte plockade med den omskrivna version av samma låt som han spelade in tillsammans med Johnny Cash, en annan nyligen avlidne legend.

Men annars? Under omständigheterna en jävligt bra skiva. Poppiga *Coma Girl* känns just nu som årets låt. På förra plattan tyckte jag att låten *Johnny Appleseed* var den bästa Strummer-kompositionen sedan *This is England*. Den här gången kan jag sträcka mig till att säga att *Coma Girl* är det främsta han gjort sedan... tja... 1982 års *Straight to Hell!* En annan favorit på *Streetcore* är lugna *Burnin' Streets* med ljuv instrumentation och fint flyt. Eller avskalade och estetiska *Long Shadow* som faktiskt skrevs till just Johnny Cash. Däremellan finns både tungt reggae-sväng och rätt så rak rock. Allt framfört med hjärta. När Joe sedan i avslutande tolkningen av femtiotalsbiten *Before I Grow Too Old*, här omdöpt till *Silver & Gold*, sjunger "I gotta hurry up before I grow too old" är det förstas både rörande och sorgligt.

I min bok är han den störste. Någonsin. Jag tror att Hellcat-bossen Tim Armstrong är benägen att hålla med. På nya, för övrigt utmärkta, Rancid-plattan kraxar han "... I'll keep listening to the great Joe Strummer/ cause through music we can live forever".

Daniel Axelsson

ERASE ERRATA "At Crystal Palace" Blast First/Sound Pollution

Ah... låt oss ännu en gång ta oss till åttiotalets början. I bakfyllan av den mossiga sjuttioalets punken, den som var manligt dräggig men som ändå öppnade så många dörrar, forsar plötsligt mycket fräschare musik fram. Rytmsk och kaotisk, melodier som inte går att nynna på, hård men samtidigt så inspirerande bland skramlet från nya strängar. Inte alls genomblåst dum, förstörd av lim, utan intelligent. En stel vit funk utan tillstymmelse till ekvillibrism, en högenergisk kombination av James Brown, frijazz och punk. Mojo skrev att postpunk är vit dansmusik som inte svänger. Nej, för är det någonting vi inte gillar är det ett gött sväng.

Erase Errata från Kalifornien drar hårt åt alla skruvar runt sitt tunga arv från Gang of Four, The Minutemen och allt det där andra som just nu känns lite extra bra. Postpunk eller inte. När jag försöker skriva om dem så här gör jag dem inte rättvisa, alltför världslost har deras referenser använts i felaktiga sammanhang. För precis som sina ställkamrater Liars, är Erase Errata inte bara ett

fräckt sound eller ett tomt efterapande av en svunnen tid. Erase Errata är moderna, inte alls bara gitarrfler för sakens skull. Inte alls bara Beefheart och funkpunk. Erase Errata förbinder också samman linjen Essential Logic, Au Pairs, Lilliput, Kleenex och all annan inneretro med nuet. Det är sådär knepigt och självklart, underliga infall, som ett svängigt Trumans Water. Lika mycket ett riktigt sönderfall som stenhårt kontrollerat.

At Crystal Palace är under en halvtimme lång. På de minuterna har jag många gånger ramlat till golvet, för att det är så bra och för att jag inte kan göra annat än att förstå att de summerar hela den vänliga spattighet som jag älskar.

Fredrik Eriksson

GUIDED BY VOICES
EARTHQUAKE GLUE

playground
●●●●●

"Andra artister vågar inte drömma om att i slutet av sin karriär kunna samla ihop en greatest hits-samling som är så här stark, men för Guided by Voices är femton låtar av den här klassen bara ytterligare en dag på jobbet." - NÖJESGUIDEN

CD: OLE 5742 / LP: OLE 5741

Herrström presenterar:
KlubbPlayground
Pusterviksbaren Järntorget GBG

17/10 **Shout Out Louds**
24/10 **David & The Citizens**
31/10 **Whyte Seeds**
7/11 **Papa M (us)**
14/11 **Komeda**
21/11 **The New Constitution (us)**
28/11 **Gusto**
5/12 **Enon (us)**
19/12 **Sparks Of Seven + Unisex**

Övriga Konserter

9/10 **Moneybrother**
Restaurant Trädgår'n

10/10 **The Rapture (us)**
Sticky Fingers

11/10 **Do Make Say Think (can)**
Bommens Salonger

19/10 **The Aislers Set (us)**
Pusterviksbaren

21/10 **Melt Banana (jap)**
Pusterviksbaren

24/10 **Warlocks (us)**
Sticky Fingers

26/10 **Spearmint (uk)**
Pusterviksbaren

16/11 **I Am Kloot (uk)**
Pusterviksbaren

11/12 **José Gonzales**
Konserthuset

Bilj: PusterviksBiljetter 031-138760,
Bengans och sedvanliga biljettställen.

Woody West
ALTERNATIV ROCK, POP & COUNTRY

WILLARD GRANT CONSPIRACY (US)
12 okt Pusterviksbaren
support: Strayfolk

DAMIEN JURARDO, ROSIE THOMAS (US)
16 okt Pusterviksbaren
support: Thomas Denver Jonsson

LÖRDAGSKLUBB! HANIF (GBG)
18 okt Pusterviksbaren.

TIM EASTON (US), 22 okt Jord

THE WARLOCKS (US)
24 okt Sticky Fingers
i samarbete med Playground.

ULF STURESSON + BAND
13 nov Pusterviksbaren
support: La Masa (Gbg)

MY MORNING JACKET (US)
15 nov Pusterviksbaren
Lördagsklubb!

MARY GAUTHIER (US)
3 dec Pusterviksbaren

HOLLY GOLIGHTLY (US)
9 dec Pusterviksbaren

Förköp: Pusterviksbiljetter
031-13 06 80

Upp till 26 Mbps

398:- /mån

Kolla idag,
kan du få **scream**
– Sveriges snabbaste
bredbandsanslutning?

Upp till 26 Mbps ADSL. Anslutningsavgift tillkommer. www.bostream.com
eller ring 090-20 80 800 för fullständig information.

Bostream
SVERIGES STÖRSTA OBEROENDE ADSL-LEVERANTÖR

PLATEN'S BAR PRESENTERAR

23 OKTOBER
BAD CASH QUARTET

30 OKTOBER
MONEYBROTHER

20 NOVEMBER
WILD DOG LABEL RELEASE
– JENNIE MEDIN [EX. CLOUDBERRY JAM]
– CLAY ALLISON
– SPLIGER

18 DECEMBER
DANKO JONES [CAN]

FÖRKÖPSBILJETTER: MUSIC STORE & SPORTIF UNLIMITED
MER INFORMATION OM KONserter, BAND OCH PRISER FINNS PÅ
WWW.PLATENSBAR.COM
PLATEN'S BAR, PLATENSGATAN 3, 582 22 LINKÖPING / 013-104488

demo

LÅDAN HEM
DEMOLÅTAR
FRÅN NERVEN

Tusan också! Det är redan höst och jag som inte ens hann bada i sommar. Och vad blev det av alla dessa picknickar som var planerade? Suck! Men samtidigt är det skönt när allt går tillbaka till det normala. Nya skivor släpps, fler konserter finns att gå på. Och, det bästa med hösten: det är okej att vara vemodig. Det är okej att frossa i ledsna ballader och hopplösa countrylåtar. Jag kommer som vanligt att kompilera ihop en minidisc med höstmusik att lyssna på när jag knatar hem från tunnelbanan i mörkret. Det behövs något värmande som håller kylan på avstånd. Förutom de obligatoriska Tindersticks-låtarna kommer jag även sätta med:

The Lancaster Orchestra, ett enmansband bestående av Calle Mathson. Med en akustisk gitarr, ett sorgset munspel och en vacker sång-röst rör han sig i de ledsna pojkars farvatten där även Kristofer Åström och The Perishers trampar vatten. Det är bara att nicka igenkännande, tycka synd om sig själv och gråta en skvätt.

Det är något biologiskt fel hos den småländska kvintetten **Bianca**. De tycks ha fått det norr-ländska vemodet i blodet. Förmodligen lurar även skäggväxten och de rutiga flanellskjortorna runt knuten. Den något Kjellvanderska sången ramas vackert in av dragspel, slagverk, munspel och givetvis akustiska gitarrer. Låtarna handlar om längtan bort från tristessen och den något tveksamma förhoppningen om att morgondagen ska bringa något bättre. Men int' är det nån mening med å gnälla. Ta en lång promenad i skogen tills du bli' alldeles slut i kroppen å så ska du se att det känns bättre.

Mer skägg bjuder **The Burly Brothers** på. I deras altcountry finner man spår av både Isolation Years och amerikanska förlagor men även av Badly Drawn Boy. Bandets trespårsdemo ger samma varma effekt som en sensomardag i september och sångaren låter som en blandning av Jakob Nyström och Tom Waits. Ett band jag vill höra mer av. Surfa in på hemsidan och lyssna på underbara *Champagne Coloured*.

Tänk Radiohead, tänk Muse, tänk de gnälligaste banden från de brittiska åarna. Men tänk även Kent. Och där någonstans hittar du **Kit Le Fever**, som skapar spännande melodier utan rädsla för det pretentiösa. Ibland kanske låtarna kommer lite för nära inspirationskällorna, men det finns en bra grund att bygga på. Och det funkar på både engelska som svenska. Varför har inte detta band skivkontrakt?

Åttioalets musik har fått en oförkänt dålig stämpel. Allt som gjordes då var inte neonrosa plastörhängen och syntiga popdängor med meningslösa texter. Det fanns även många fantastiska, men totalt bortglömda, popband. The Gun Club, The Church, The Triffids och så hela Creation-katalogen. När jag lyssnar på **Johan Blomgrens** demo får jag en känsla av att han minsann inte har glömt bort den scenen. Johans enmansprojekt påminner om tidiga Primal Scream, om The Pastels där sextioalets popmelodier körts genom en ljudförvrängare och kommit ut med distade tamburiner, skramliga gitarrer och burkig sång. Det finns hopp för världen.

Annica Henriksson

För kontakt:

The Lancaster Orchestra: thelancaster@spray.se

Bianca: contact@biancaband.com

The Burly Brothers: theburlybrothers@telia.com

Kit Le Fever: mattias.hallbom@mmedu.net

Johan Blomgren: blomgrenjohan@hotmail.com

DANIEL JOHNSTON "The Early Recordings Volume 1" Dualtone/Border

Nu för tiden är inte Daniel Johnston en mytomspunnen och obskyr kultfigur längre. Ett gediget återsläpp av skivor, den nu i våras utkomna lått rosade skivan tillsammans med Sparklehorse och dessutom några Sverigebesök, har gjort att Daniel Johnston nästan blivit folklig. Hans psykiska sjukdom är en del av showen. Hans nasala, gälla röst är bara rolig och tjugominuters pianoklink och falsksång är plötsligt värt tvåhundra kronor. Daniel Johnston är egentligen ett tråkigt och hemskt öde. Ett liv fyllt av allt det som inte alls är roligt med det som är skrämmande, mörkt och svart. Det är nog inte roligt att dras runt avtrubbad på mediciner, ha med sig förmyndare, dricka kopiösa mängder läsk och försöka framföra något som är viktigt men som man inte längre kan göra rättvisa.

Det som är svårt att förstå idag är att han faktiskt har uppnått sin kultstatus av en anledning. I den sorgliga figuren finns en fantastisk låtskrivare som gör de mest säregna, fantasiful- la och fantastiska poplåtarna.

Dessa två skivor är från de allra första kassetterna, inspelade på en vanlig hemmabands- spelare, ställd ovanpå pianot eller tramporgeln. Dolt bakom ett kraftigt brus, flimrandes Beatles, Beach Boys, och folkmusik, ekar Daniel Johnstons säregna röst om längtan efter kärlek, religiösa betraktelser eller bara små berättelser om hans värld. Det låter fantastiskt, varje spår är en ny skatt, mycket mer klassisk pop och mindre halsbrytande vändningar än vad han gjort på senare år. Samtidigt är den också en av de sorgsnaste och mest skrämmande skivor jag hört. Efter det att man läst Louis Blacks text i den eminenta bookleten eller redan från början känner till den sjuke Daniel Johnston, är det svårt att inte beröras på ett helt annat sätt än om det bara skulle vara vilken annan dussin-lo-fi som helst. På samma sätt är det svårt att lyssna på ESG, eller faktiskt för den delen Brian Wilson. Innan låten *Brainwash* får Daniel en utskällning, kanske av sin mamma, om att han aldrig kommer bli någonting, att han är en sådan besvikelse för henne och en idiot som bara sitter nere i källaren och spelar. Men så fel hon hade, det kanske var det bästa som kunde hänt.

Fredrik Eriksson

RICHARD H KIRK "TWAT: The War Against Terror" Intone/import

Mer känd som den tysta killen i Cabaret Voltaire, Richard H Kirk har släppt ett otal soloskivor. Numera ger han ut dem på egna skivbolaget Intone, *TWAT* är andra släppet. Ljudbilden är sig lik från tidigare, genomtänkt techno-electronica med en stadig botten i afrikanska rytmer, man känner igen sig från skivor som hans två imponerande släpp på Warp i mitten av nittio- talet. Egentligen en enda lång låt delad i sex spår, *TWAT* är en hypnotiskt medryckande kommentar till den rådande världsansikten, komplett med väl valda samplingar från nyhets- sändningar och inslag av industriella ljud, metall som vrider sig i smärta. Visst finns det mer vältilgataliga inslag i debatten, men inget av dem svänger lika bra som Richard Kirks.

Henrik Strömberg

STEPHANIE KIRKHAM "That Girl" Hut/Virgin

Med en stämma lika smekande som en kvällsbris sjunger hon om en liten flickas självmord i *That Girl* och avslutar med raderna, "It sets you free, it sets you free". På konvolutet poserar hon i

någon slags tillbaka-till-naturen-hippieutstyrel. Hon ser lite ut som Alanis Morissette, men låter som en naiv Suzanne Vega. Och hon skriver dun- lätt popdängor som krokar sig fast i hjärnbarken och hänger kvar där under resten av dagen.

Mycket mer än så behöver du inte veta.

Förutom att du bör köpa plattan, förstås. Och de som försöker jämföra med Lene Marlin är inte ute på tunn is, de är redan sex fot under den.

Kristofer Ahlström

LSK "Outlaw" Sony

Att inledande *The Takeover* på många sätt påmin- ner om vad The Streets gjorde på *Original Pirate Material* med hjälp av narrativ struktur, smarta beats och pratsång stör mig inte speciellt – den är ändå en fantastisk låt. Både svängig och rolig i sin berättelse om ett övertagande av en radio- station. Dessutom innehåller den och resten av plattan jamaicanska rytmer som värmer och livar upp själen på ett annat sätt än vad The Streets gjorde med sina mer kirurgiska åthävor. Låtarna känns lite lösare, lite mer avslappnade. Och infallen är fler.

Initialeterna LSK står för Leigh Steven Kenny, en kille från Leeds som intresserat sig för musik så länge han kan minnas. Han har spelat i band och gett ut plattor förut, men nu verkar allt ha fallit på plats, *Outlaw* är nämligen en kanon- platta. Sval men ändå mustig, glad men med djup och stadiga rötter i reggae och hiphop. Även tempot skiftar, ja, jag har svårt att hitta svaga punkter faktiskt. Flera av låtarna har dessutom hitkvaliteter utan att plattan som helhet känns splittrad. Min förhoppning är bara att denna platta hittar ut till många lyssnare.

Gary Andersson

THE MOUNTAINEERS "Mussy Century" Mute/Playground

Den manierade dandyrösten får mig att vilja stänga av den här skivan redan i öppningsspåret

MUSE "Absolution" Warner

När vi närmar oss upploppet på år 2003 hän- der det. Från ingenstans dyker den upp och passerar den ena skivan efter den andra tills den till och med blåst förbi Mars Voltas *De- Loused in the Comatorium*. *Absolution*, kus- kad av Muse, går i mål som årets (hittills) bästa album. Och jag undrar om segern inte kommer att hålla hela vägen – året ut.

Och vilken underbar springare hon är, *Absolution*. Av hennes silkeslena man har man lånat de finaste stråna till pianosträngar för att fånga själva skönhetsens essens. De vackraste passagerarna på skivan ter sig som ett viktlost tillstånd där vi behagligt glider fram över ett mjukt och vitt landskap i all oändlighet. En evig kyss som smälter samman hjärtan, och får allt utanför två älskandes sfär att sakta krevra likt stora nyårsraketer i ultrarapid. Slutligen upplöses omvärlden och det enda som existerar är här och nu.

Men så börjar musklerna arbeta, och avtecknar sig mekaniskt mot huden som successivt övergår från vitt till karmosinrött. Nu träder passionen in, först som ett ansikte strålades av glädje och lust. Själens lyfts ur kroppen och enbart ryningarna längs ryg- raden binder samman det fysiska planet med det transcendentala, som enda påminnelse om

Ripen. Men jag avvaktar. När The Mountaineers väljer att framföra sina texter genom en vocoder i andraspåret *Sewing* har jag slutat tro på den här skivan. Band med vocoder har alltid kittlat min klökrefflex. Men det är ändå något som får mig att fortsätta lyssna.

Blir en smula förvånad av att komma på mig själv med att rysa av välbehag av vocoderns förträfflighet i *Apart From This*, det näst sista spåret på den här Walestrions debutalbum. Under skivans gång har jag blivit indoktrinerad. Vocoder är bra.

The Mountaineers spelar någon slags folk- rock med inslag av psykedelia, surrealistisk disco och house. Det är högt i tak på *Mussy Century*. Cello och slidegitarr spelar i samma lag som samplingar, uppfuckade takter och dissonant lap-topbrus. Mina tankar går till The Beta Band och i viss mån Ladytron, The Verve och Scott 4.

Bäst är den omedelbara *I Gotta Sing*, folk- rockiga *UK Theatre* med det stenhårda visslings- introet och den elektroniskt gnistrande *Apart From This*. Men det finns mycket intressant att hitta däremellan. I de ibland slätstrukna, gitarr- baserade poplåtarna finns taggiga och fragmen- tariska ljudcollage som skapar The Mountaineers massiva och angenäma ljudbild.

Johan Joelsson

MY MORNING JACKET "It Still Moves" Ato/BMG

Nu är det lilla julafton för karlarna i skägg och vintagejeans på MOJO.

För på My Morning Jackets tredje fullängda- re – föregångarna *At Dawn* och *Tennessee Fire* har redan nått kultstatus – har ledaren Jim James (och alla skämt kring Guyana-kulten är redan upptagna, tack så mycket) lyckats skapa en alldeles egen Big Pink-sfär, en plats där klockorna inte tickat en sekund sedan 1968.

Ända lyckas han få det att låta helt nytt. Det är feta twangguror och romplåsar och i *Golden* är det stråkar och körer och inte ett öga torrt. För att inte tala om *Dancefloors*, där han

att kroppen fortfarande är bunden av tyngd- kraften.

Nu ökar takten. Med lödbrande käftar skiftar färgen till svart och ansiktet förvrids till oigenkännlighet där de blodsprängda ögonen lyser som stoppljus i en decembernatt. Men det är för sent att stanna nu, och frågan är om någon vill stanna när frenesin väl trätt in. För vi vet att himlen är långt bakom oss och att vi nu befinner oss på en motorväg till helvetet. När galenskapen når sin klimax och vi med blodsmak i mun skriker besatt, händer något. Muskler och hud brister och ut slår ljusstrålar som bländar all sikt samtidigt som det slår ut resten av våra sinnen. Ur icke- varat öppnas ögonen till det smärtsamt vackra pianot i avslutande *Ruled by Secrecy*.

Vi har rest genom ett mästerverk och fötts på nytt.

Mikael Barani

höstaktuellt från goldhead

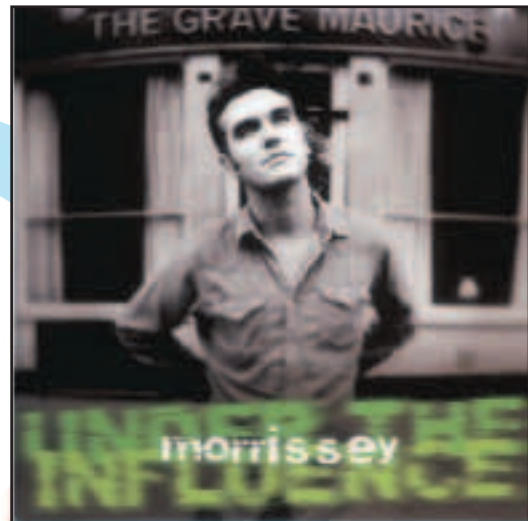
Circulation Colours Two

Housemusik när den är som bäst! Uppföljaren till succébuten 'Colours' är nu här - med undantag från tre downtempo-spår kan vi återigen lyssna till Circulations samlade verk från sina egna etiketter. En fantastisk variation av svängig, funkig house där influenserna är hämtade från progressive och techno-scenen.

Various Tour De La Musique

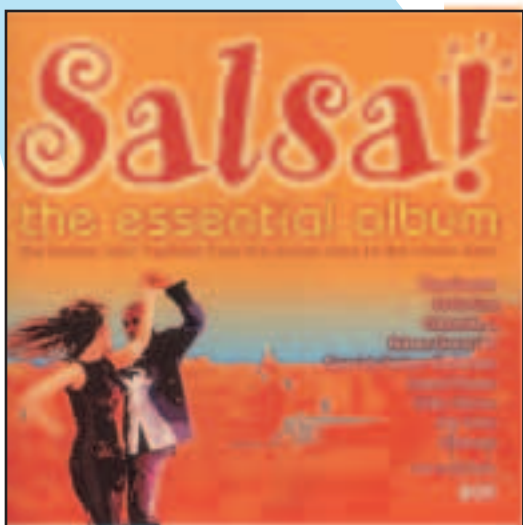
Fantastisk samling från Deeplay som lyser upp i höstmörkret! Det Malmöbaserade skivbolaget som förra året introducerade gruppen Physics tar ett kliv vidare och samlar välproducerad house av det djupa, jazzigare slaget samt sticker emellan med ett par tillbakalutade lounge-spår. Lyssna till musik av Martinez, Soul Oasis, Dalminjo, Hibiki Connection, Physics m.fl.

Various Morrissey Under the Influence

Under The Influence är en ny serie där stora artister får tillfälle att spegla den musik som inspirerat dem. Först ut är Morrissey som bjuder på ett mycket spännande låtval med artister som täcker hela spektrat, från Cajun (Lesa Cormier) till postpunkrock.

"Det känns som att ta del av en personlig present från Morrissey till hans bästa vän..." **Andres Lokko**

Various Salsa! The Essential Album

Supersväng på två CD med de största och bästa Salsa-artisterna. Celia Cruz, Tito Puente, Cubanismo, Ruben Gonzalez, Cachaito, Eddie Palmieri och många fler. Fram med sombreron, paraplydrinken och de stålhättade dansskorna...

Moodymann Silence in the Secret Garden

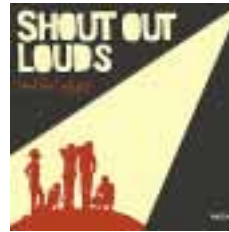
Moodymann följer upp sitt kritikerrosade album 'Forevernevermore' med nya plattan 'Silence In The Secret Garden' där vi får en unik och global cocktail av jazz, hip hop, R&B, house och techno. En av de främsta av Detroit's producenter har gjort en platta som tilltalar alla som över huvud taget lyssnar på svart musik...

Various Café del Mar vol. 10

Flaggskeppet bland alla chill out/lounge-samlingar är utan tvekan Café Del Mar. Nu är tionde volymen här, garanterat hängmatte-vänlig, tillbakalutad chill out/lounge med softa rytmer och atmosfäriska stämningar...

vinyl

I dessa gitarrbandstider går göteborgarna i Saffron åt motsatt håll och skippar gitarrer helt. Istället bygger de sitt sound på trummor, bas, orgel och sång och klämmer in tio låtar på sin debutplatta *Utopians in Exile* – en tiotums vinyl utgiven av bolaget Ken Rock. Saffron ger just orgeln stort utrymme och har ett uttryck som känns eget. Ibland souligt, ibland sextio-talspoppig, ibland flummigt. För det mesta tungt, svängigt och angeläget.

Inflyttade Stockholmstrion **Public Toilets** släpper på sin självbetitlade sexspårs-EP (Repo Recordings) ifrån sig skitigt (vad annars?) punkrockslammer. Bandets musikanter Ms Anthrope, Johnny Keabab och My Little Pony hamnar någonstans mellan Black Flags *Nervous Breakdown*-era och The Nomads. Enkla riff, hetsiga gitarrsolon och raka avloppsrör!

Från huvudstaden till Göteborg där **Mustasch** visar god form. Första smakprovet från nya albumet *Ratsafari* heter *Black City* och släpps på blå vinyl av Majesty. A-sidans mörkerrock är i det närmaste en ren Danzig-kopia, och då förstår ni att Mustasch har en given hit i *Black City*. På andra vinylsidan finns den mer anonyma och metalliska *The Dead-ringers* i en förlängd version som hamnade utanför bandets färska fullängdare.

Daniel Axelsson

På **Martin Jarl vs Gus Gus** *Moonstruck* (Resopal) är det definitivt islänningarnas version som är vinnaren. Originalversionen, någon slags electronica-house, är inte dålig, men inte minnesvärd heller. Gus Gus remix kör en mer hypnotisk, nästan minimalistisk, stil: syntig deep house när den är som bäst. Låten byggs upp så snyggt att man smälter som smör i solsken.

Betydligt mer minimalistisk är **Anders Ilars** nya EP *Hydro* (Shitkatapult/Border). Titelspåret är härligt gungande meditativ techno, medan de två på B-sidan tyvärr inte engagerar lika mycket. På webben hävdar för övrigt någon att Plastikmans nya skiva är "som den fattige mannens Anders Ilar". Betyder det att Anders Ilar är den rike mannens Plastikman?

Henrik Strömberg

Här följer två stycken 7" från Fylkingen Records, givetvis lagom svår improvisationsmusik med udda instrument. Redan innan jag lagt dem på skivtallriken vad jag vad som väntar mig, vilket är lite trist. Trots allt är i alla fall **Lehn-Strids** *Here Therer* en inspelning ifrån Inkonst, stundom ganska kul. Men inte så där jättespännande.

En av de som står bakom Fylkingens skivor, **Martin Küchen**, spelar också barytonsax tillsammans med ljudfixaren **Martin Klepper**. Resultatet, singeln *Irregular* var säkert mycket mer spännande att se än att höra. För att de förstärkta objekten låter varken bättre eller sämre än en hemmagjord knasterorgie i skafferi inramat med alla klichéer som går att uppbringa på en saxofon.

Fredrik Eriksson

Två sjutummare med rå reggae ligger vid skivspelaren. **Kung Henry** kör *Sophelicopter* och **Pappa förtärde inferno** (Kafkaotiska inspelningar) på svenska, den första är tänkvärd och jordnära roots medan den andra innehåller Looptroop-rap över snärjande beats signerade **Filthy**. Två intressanta sidor av samma mynt. Men hiphoppen känns mest speciell.

Gary Andersson

lyckas med ett Levon Helm-förvandlingsnummer som skulle göra Joe Labero grön av avund.

Det är inte mycket mer att göra än att skaffa en slitstark flanelskjorta, tjacka de två tidigare My Morning Jacket-plattorna och börja odla fram en ansenlig skepparkrans.

Det brukade sägas att The Band var det enda band som skulle kunna värma upp åt Abraham Lincoln. Det skulle kunna bli en trio på den listan. Kristofer Ahlström

OBIE TRICE

"Cheers"

Shady/Universal

När Eminem hotade Moby med att han skulle bli "stomped by Obie" på *Without Me* började det bubbla ordentligt kring Detroitsonen Obie Trice. På senare tid har han hamnat i skuggan av 50 Cent men på debutplattan har exekutiva producenten Eminem så klart inte lämnat något åt slumpen. Han medverkar själv på fem spår och har producerat över hälften. Lägg till musik av Dr. Dre och Timbaland och inhopp av 50 Cent, Nate Dogg och Busta Rhymes i ekvationen så blir summan garanterad kassasuccé.

Obie Trice sköter sig också bra på *Cheers*. Han skryter och hotar större delen av tiden men visar också att han är mer än en stöddig bråk-makare. På fina *Don't Come Down* berättar Obie om hur hans mamma slängde ut honom på gatan och bytte lås i huset för att han langade droger och det enda som tar ner låten lite är det minut-långa gitarrsolot på slutet. *Cheers* har fler bra stunder som *Oh!* där Busta Rhymes tostar refrängen över ett typiskt gungande Dr. Dre-beat. Eminem visar med sin Cypress Hill-inspirerade vers på *We All Die One Day* varför många rankar honom som världens bästa rappare men med *Cheers* befäster han framför allt sin position som storfräsare inom musikindustrin.

Daniel Severinsson

SHOUT OUT LOUDS

"Howl Howl Gaff Gaff"

Bud Fox/BMG

Söker man uppiggande och söt popmusik med driv i melodier ska man definitivt besöka Shout Out Louds universum. Charmfaktorn på debutalbumet *Howl Howl Gaff Gaff* är nämligen skyhögt samtidigt som det finns en botten i låtarna, det är inte tuggummipop som man gör sig av med efter en lyssning.

Singelspåret *100°* med sin smäckrefräng känns fortfarande som ett besök på en sprudlande sommaräng medan inledande *The Comeback* växer för varje lyssning. Lokomotivtuffande *Very Loud* är annars plattans bästa spår med sina episka toner och lekfulla kärlekskänsla, tätt följd av kantigare popdängan *Shut Your Eyes*.

Något som står klart är att man i bandet har exceptionella färdigheter vad gäller refrängmakande, många spår byggs upp mot en förlösande refräng som bara vill få en att hoppa och spritta.

Shout Out Louds verkar njuta av att ge mig njutning. Shout Out Louds borde få ett stort genombrott. Om inte nu så vid nästa platta som borde bli hur bra som helst när all sprallighet satt sig. Då är nog diamanten slipad till perfektion. Just nu är den fortfarande rå. Men gnistrar gör den alltjämt.

Gary Andersson

BUBBA SPARXXX

"Deliverance"

Beat Club/Universal

Om ett hiphopalbum heter *Deliverance* är det låga odds på att artisten menar att just hans platta är vad som behövs för att rädda världen från dålig eller oäkta hiphop. Men när det gäller Bubba Sparxxx är det mera troligt att titeln är en blinkning till filmen om invalade banjospelan-

de rednecks. Warren Anderson Mathis skäms inte för sin bonniga bakgrund utan poserar i CD-boken med jaktkniv och ett sånt gevär som familjefäder försvarar sina rancher med i bröderna Cartwright. Bubba behöver inte bekymra sig så mycket om sin image heller, med Timbaland i ryggen kommer han alltid att vara het.

På *Deliverance* har Timbo gjort all musik med lite hjälp av Organized Noize. Ibland tror jag att Timbaland signat Bubba Sparxxx bara för att få leva ut sin experimentlusta och ha en bra anledning att kasta in precis hur mycket munspel, fiol och gnälliga refränger han vill. Bubba själv gör ett bra jobb så länge han håller sig till countrykonceptet men på mer futuristiska spår som *Hootnanny* med Justin Timberlake låter han verkligen förskräcklig. Lika dålig är rock-anthemet *New South* av Organized Noize, fast de tar revansch med det underbara blåset på *Like it Or Not*. Det finns ingen ny *Ugly* på *Deliverance* men plattan innehåller så mycket högklassig hillbilly-hiphop att det inte gör något.

Daniel Severinsson

THE STAR SPANGLES

"Bazooka!!!"

Capitol

The Star Spangles är ett sånt där band som man gillar redan efter första ackordet. Jag blev tagen av *Stay Away from Me* när jag såg videon på VH1 i början av året. Och *Bazooka!!!* blir jag alldeles till mig i trasorna av.

Bandet består av ett gäng osnutna New York-yinglingar med hjärtat i punkens guld-era. Musiken är långt ifrån nyskapande och egen. De har kopierat det mesta från sina idoler. De till och med klär sig som punkbanden i slutet av sjuttio-början av åttiotalet. Små åtsmitande kostymer, pullovers, fluga alternativt slips. Men det är jävligt snyggt. Så istället för att klanka ned på New York-snobbarna borde de ha en elege för sin fantastiska musik- och klädsmaak.

Debutplattan är producerad av Ramones-producenten Daniel Rey. Kanske bidrar Rey till att The Star Spangles sound ligger så nära band som The Undertones, The Only Ones och The

Buzzcocks. För "nytt" låter det inte. Fantastiska *Crime of the Century* är naturligtvis inte skriven av egen penna men The Star Spangles gör en utmärkt version av det gamla Thunders/Kramer-alstret.

Av albumets tretton spår är, förutom tidigare nämnda, *Which of the Two of Us is Gonna Burn this House Down?* med Replacements-vibbarna förmodligen det bästa spåret medan *The Party* med Ramones-refrängen är det sämsta.

Bazooka!!! är guld. Om det sedan visar sig bara vara kattguld gör ingenting. The Star Spangles är det bästa jag hört den här veckan och en rinnande näsa, ett dunkande huvud och halsont hindrar mig inte från att kruva upp volymen och dansa exalterat på mina få kvadratmeter.

Annica Henriksson

T RAUMSCHMIERE

"Radio Blackout"

Nova Mute/Playground

Jag har länge misstänkt att Marco Haas med sitt projekt T Raumschmiere egentligen vill vara Motörhead. Fast för electronicapubliken då förstås. Och nya skivan bekräftar mina misstankar.

För det första omslagets döds-kalle med korslagda benknotor. Sen att skivan sparkar igång med *I'm not Deaf, I'm Ignoring You* för att följas upp direkt av singeln *Monstertruck driver*. Två rock'n'roll-låtar på syntar som väl kan sägas vara motsvarigheten till Motörheads *Iron Horse*. Och när Miss Kittin kommer in och greppar mikrofonen blir det helt uppenbart att den publik de vill ha är Motörheads. För det är väl hårdingar i läder och långt hår som gillar textrader som "easy riders under pressure/ monstertruckdrivers/rock'n'rolldisaster"?

Att allt skulle vara ironi och en drift med rock-klichéer tror jag inte heller på. För till och med musiken låter skitig. Som om någon gnidit in mixern med riktigt mycket smörjolja och inte sett att trasselsudden legat i grus innan. Lyssna på avslutande *muSick boy* så vet du vad jag menar.

Mats Almegård

OUTKAST

"Speakerboxxx/The Love Below"

Arista/BMG

"Today I might snow/Tomorrow I'll rain/ 3000 keeps on changing/but you stay the same". André 3000 vet att han och ingen annan leder utvecklingen inom hiphop, både vokalt och musikaliskt. Att prata om rap och beats är missvisande när det gäller *The Love Below*, för influenserna kommer från allt från Prince till EPMD via *Sound of Music* och frijazz. Det har sagts att plattan skulle blivit ett soundtrack till en film och med lite fantasi bildar låtarna en berättelse som avslutas med *A Life in the Day of Benjamin André* (*Incomplete*) där han ser tillbaka på sitt liv. Det är skivans enda rena raplåt och den räcker för att man ska komma ihåg att Dré fortfarande är ohotad som en av världens två bästa rappare.

Big Bois *Speakerboxxx* är inte hälften så knäpp som *The Love Below* men den är långt ifrån traditionell hiphop. André 3000 har också gjort musiken till de mest vrickade låtarna som *GhettoMusick* och *Church*. Till skillnad från André kan Big Boi inte sjunga så Sleepy Brown är med på massa refränger, och en hel del gästrappare medverkar. Tempot är uppskruvat och Big Boi håller humöret

uppe trots att han blivit ensamstående förälder och hans dotter inte vill att han ska komma på Hem och Skola-mötena. På glänsande feta låtar som *Bowie* och *Last Call* är Daddy Phat Sacks lika mycket player som på *Southernplayalisticadiallacmuzik* men det finns också plats för samhällskritik på *War* och *Reset*.

Jag kan inte bestämma mig för om jag tycker att *Speakerboxxx* eller *The Love Below* är bäst men det känns att Big Boi behöver André 3000 mer än tvärtom. Big Boi betonar också i flera låtar att OutKast inte kommer att splittras bara för att de gjort två soloplatior. Den som lever får se och under tiden tänker jag lyssna på *Speakerboxxx/The Love Below* varje dag.

Daniel Severinsson

TRAVIS "12 Memories" Independent/Sony

Medan britpopers snyggaste och mest karismatiska artister förvandlats till parodier på sig själva är asexuella träkmansor som Thom Yorke och Travis sångare Fran Healy lika stora som någonsin. Det är på något sätt lite orättvist. Men så länge Fran fortsätter att skriva oantastliga popmelodier får vi stå ut med att han är en mes.

Det är däremot oroväckande att han säger att han inte längre inspireras till att skriva låtar av kärlek till sin flickvän, utan vill röra sig vidare till andra ämnen. Världen efter den 11:e september till exempel. "I'm just sitting here/ I'm just wasting my time/Half a million civilians gonna die today/But look the wrong way". Då är skillnaden mellan Travis och Phil Collins alldeles för liten.

Thomas Nilson

TWINEMEN "Twinemen"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

När Dana Colleys och Billy Conways bandkompis Mark Sandman dog för några år sedan var det slutet för Morphine. Efter hans död bildade de niomannabandet Orchestra Morphine där bland andra sångerskan Laurie Sargent ingick. Detta sådde fröet till trion Twinemen som nu släpper sin första platta.

Första intrycket är återhållsamheten. De använder inte sina instrument mer än vad som är absolut nödvändigt och det är smått beundransvärt att de lyckas hålla tillbaka allt trots att saxofonen får så stort utrymme. Men Twinemen lyckas hålla allt genomgående coolt utan att egentligen göra lugn musik och känslan finns hela tiden att oförutsägbara saker kan hända. Inledande *Spinner* är nervigt gungande och det fortsätter med samma intensitet, och på innerpåsen ser man foton av de tre stå på påsade med koftor och mössor bland lövfattiga träd. Alltså, en perfekt höstplatta att ty sig till.

Jonas Elgemark

WHYTE SEEDS "Memories of Enemies" Stockholm Records

Gamle Groove-fotografen Rasmus Hägg har gjort ett supersnyggt skivomslag till denna debutplatta som göteborgskvintetten fyllt med partyrökare så stinna av attityd och hormoner att man fanlar från spår ett till tio. Så vad kan gå fel? Absolut ingenting!

Whyte Seeds kommer nämligen resa ut i världen och lägga publiken för sina fötter med sin stöckrock de närmsta åren, det förstår nog både du och jag. Och vilken resa det kommer bli!

Den blir fartfylld och riffigt som *The Message* eller *So Alone*, för att ibland lugna ner sig som i titellåten och *Came Down Hard*.

Det kommer att skrikas och grätas, strängar kommer att gå av och trumpinnar kommer träffa folk i ögonen. Och när röken lägger sig står Axel, Olle, Hank, Nico och Björn som segrare med fickorna fulla av sedelbuntar.

Svenska rockkritiker kommer att använda *Memories of Enemies* och bandets framtida plattor som måttstockar i alla recensioner och studieförbund kommer att inkludera plattorna som kursmaterial för ungdomar med rockmusikerdrömmar.

Bandet själva kommer att åka på stadiumturné tills de pensioneras av något annat slyngelband med bångstyrigt hår, färgglada tröjor och stuprörsgen. Och dom kommer att vara sååå lyckliga.

Visst kan rockmusik vara det bästa som finns?!
Gary Andersson

groove cd 2

Vi på Groove är mer än nöjda. Vi har nämligen fått flera hundra nya prenumreranter sen vi började ge ut bland-CD:n. Och här ser du vilka låtar som kom med på #2. Gå in på www.groove.se och bli prenumrerant själv (om du inte redan är det), då får man 9 nummer av Groove i brevlådan. Och skivor varje gång förstås.

1 Black Rebel Motorcycle Club Stop

Vi inleder skivan med en tuff garagerocklåt med BRMC från deras andra skiva *Take Them On On Your Own*. Musikaliska jämförelser kan

göras med Stone Roses och The Jesus and Mary Chain. BRMC:s namn är för övrigt taget från namnet på den motorcykelgäng som förekommer i den klassiska Marlon Brando-filmen *The Wild One*.
www.blackrebelmotorcycleclub.com

2 Hip Whips

Stay with Me Forever

Sorglig sång, dånande orglar och sjuttitalsdoftande toner ljuder genom högtalarna. *Stay with Me Forever* är en ren hyllning till kärlekslängtan och om de tre medlemmarna inte gråter när de spelar så undrar jag.
www.s56.se

3 Shout Out Louds

Shut Your Eyes

Shut Your Eyes är en låt som garanterat sätter sig på hjärnan. Trallvänlig och lite slamrig pop med åttitalskänsla och en del melankoli. Jag kommer på mig själv med att gå och nynna på den, den borde också funka extremt bra live eftersom den har perfekt hopptempo.
www.shoutoutlouds.com

4 Rantoboko ft Timbuktu, Promoe & Chords

I Love Music

Rantoboko kommer ursprungligen från Zimbabwe och har sysslat med musik sedan han var liten. Namnet har han tagit efter sin farfars far efter en tårdrypande berättelse av sin farmor. Denna sköna reggaeballad innehåller också stabila insatser från Promoe och Juju-kollegorna Timbuk och Chords.
www.jujurecords.com

5 Whyte Seeds

Can't Get Enough of Myself

Detta göteborgsbaserade rockband med cowboyhatt och orgel sliter ut knäna och

klättrar på högtalare för att övertyga publiken om sin förträfflighet. Och ingen blir besviken.

Debutplattan *Memories of Enemies* är otroligt stark där infall och riff blandas friskt.
www.whyteseeds.com

6 Sonic Mechatronic Archestra

Mi casa su queso

Sonic Mechatronic Archestra spelar medryckande jazz som det är svårt att inte gilla. Efter bara några takter börjar benen svänga i takt och snart följer hela kroppen med i en underlig dans. Upptäck själv denna nya spännande jazzgeneration.
www.mechatronicon.com

7 Chicks on Speed

We Don't Play Guitars

Chicks on Speed är tre tuffa tjejer som gör sitt bästa för att förvirra och underhålla via både mode och musik. Med *We Don't Play Guitars*

förmedlar de (inte oväntat!) budskapet att man kan spela rock'n'roll utan gitarrer. Precis vad de gör, och väldigt bra dessutom.
www.chicksonspeed.com

8 Goodwill

Hör vad du säger

En intressant och kul låt. Texterna är på svenska och fantastiskt underhållande. Denna sorts textpulande finns det för lite av i vårt avlånga land. Att de dessutom står ute i skogen och spelar på omslaget till sin nya EP-skiva gör ju saken ännu bättre.
www.goodwill.listen.to

9 Midnight Monkeys

Daddy's Got a Gun

Detta känns som en låt med hitpotential, och man kan undra vad texten egentligen handlar om. Det är elektronisk dubbigt och rockigt på en gång – som om en tysk syntare blivit inspirerad av amerikansk rock och till sist flyttat till Las Vegas.
www.midnightmonkeys.com

10 Nina Rochelle

Taxi 43

Här har vi ett svenskt band som verkar gått i sångskola hos Jocke Thåström. Låtarna är raka och poppunkiga. Texterna är på svenska och självutlämnande med köror om misär och kärlekstörst.
www.ninarochelle.com

11 Sparks of Seven

Move Me On

Det luktar Göteborg om denna rockdänga. Och när det gör det brukar det numera vara

bra. Bland inspirationskällorna finns band som Stone Roses, Can och Hüsker Du. Här trängs engelsk pop med psykedeliska gitarrer. Resultat: ljuvligt.
www.sparksofseven.com

12 Isak

Cuts Deep

2001 dök Isak upp från ingenstans med sin debutskiva *Turn the Page* och blev snabbt en radio- och mediafavorit. Isak är en singer/songwriter med skön röst som även är bra live. Och med *Cuts Deep* fortsätter han att övertyga.
www.isaktheartist.com

13 Joe Strummer

Coma Girl

När den legendariske sångaren från The Clash dog förra året sörjde en hel generation. Men det fanns en hel del utgivet material, bland annat jobbade han på en ny skiva med sitt

band The Mescaleros. Från denna skiva är *Coma Girl* hämtad, och gillar man The Clash så blir man absolut inte besviken.
www.strummersite.com

14 Amulet

Breaking News

Här har vi ett norskt hardcoreband med punkinfluenser som visar att normmännen också kan rocka röv. Sedan de startade 1993 har de hunnit med fyra medlemsbyten, turnerat tillsammans med Turbonegro och spelat utomlands flertalet gånger.
www.amulet.no

15 The Weakerthans

Plea from a Cat Named Virtue

Kanadensarna The Weakerthans musik var ursprungligen grundad i punkrörelsen men bandet breddade snart sin repertoar till att även innehålla lugn rock. Senaste plattan innehåller countryinspirerad indie-rock med poetiska förtecken.
www.theweakerthans.com

16 Johan Blomgren

The Ring

Johan Blomgren får äran att avsluta denna excellenta bland-CD från oss på Groove. *The Ring* är en skön låt med slamriga gitarrer och sång som på något sätt får mig att tänka på gammal skön engelsk undergroundpop. Låten är långsam utan för den skull bli tråkig och passar nog att spela under denna regniga höst vi har framför oss.

DVD

"EVOLUTION - THE VIDEOS"Dead or Alive
SMV/Sony

Det var en speciell tid, åttiotalet. Rent musikaliskt var det en intressant era att följa via radions hitlistor och via MTV. Dead or Alive var ett one-hit-wonder med sin *You Spin Me Round*, och det är givetvis med den som främsta argument det nu kommer en DVD med de videor bandet gjorde. Och precis som man minns är det hitlåten som är den roligaste att återse, dock bara i originalutförande, eftersom Dead or Alive också naturligtvis gjort en nyinspelning av den. Det som är mest intressant är livebilderna mixade från två japanska konserter 1987, med alla anspelningar på åttiotalets vaga sextabun och utspel. Här finns också andra liveupptagningar som bara minner om gräsliga kostymer och konstlade trumljud. Mest av allt låter *Evolution* oss minnas åttiotalets bakvatten som det var. Ohyggligt!

Magnus Sjöberg

**"Kleiner Ausschnitt DVD"
BARBARA MORGENSTERN**
Monika/import

Tyvärr är det så att den gamla maximen "skräp in = skräp ut" fortfarande gäller. Barbara Morgenstern har bett en bunt videokonstnärer göra musikvideor till låtarna på sitt singer/songwriter-electronica-album *Nicht Muss*. Det är ett ambitiöst projekt, men bara ambition räcker inte. Dåliga filmklipp är dåliga filmklipp oberoende av hur mycket man än kör dem fram och tillbaka, repeterar eller zoomar in och ut i dem. Det är sant att man bara behöver en DV-kamera och en Powerbook för att göra film dessa dagar, men det krävs mer än så för att det ska bli bra film. Visst, det finns lovvärda bidrag på DVD:n, OCBK-kollektivets *Move* (en liten film om tre tjejer som tävlar i löpning, ett ambitiöst projekt som inte riktigt kommer upp i den Hollywood-kvalitet den strävar efter), Gudrun Guts nattfilmade kvinnokropp under ett täcke i *Nicht Muss* eller Barbara Morgensterns egen video till *We're All Gonna Fuck in Die* som blir rätt kul trots sin superlåg-budget-het. Men i slutändan är det ingenting man vill se fler gånger.

Henrik Strömberg

ALBUM

RUBY AMANFU
"Smoke & Honey"
Polydor/Universal

Jaha, ännu en söt flicksoulpoptjej som tackar Gud och sin släkt för att de hjälpt henne att förverkliga drömmen: att spela in en skiva. Och visst låter det käckt så det räcker och blir över. Förmodligen kan Ruby Amanfu konkurrera med Sugababes om radiotid i höst. Så jag är glad å hennes vägnar. Men speciellt intresserad har jag svårt att bli.

Gary Andersson

ÅSMEGIN
"Hin Vordende Sod & Sø"
Napalm/Sound Pollution

Äntingen har Åsmegin framkallat en bastard av viking metal – folk music metal – eller så är det så här vikingametall ska låta. Sarek skulle inte ha kunnat göra det bättre.

Åsmegin spelar med instrument och noter arkeologer har grävt upp ur en tidig vikingagrav, lägger på folkkör, distade guror och ett, tyvärr, alltför klickigt trumljud. Det är fräckt och innovativt. Och stundtals vackert så att det skär i hjärtat. Lyssna på *Bruderoov paa Hægstadtuns* fiol-

parti mitt i låten. Det är sån musik som föder världar långt, långt bort från 2000-talets hyresavier och sura chefer.

Åsmegins komposition får Oden att putta undan sina gamla skalder för att bereda plats för de nya. Men innan de anländer får han köpa skivan som alla vi andra, och njuta av låtar som *Efterbyrden*, *Af Helvegum* och den mystiskt drivande *Til Rondefolkets Herskab*.

Det finns dock ett jätteminus större än Valhall: albumets utsida. Målningen på fodralet är anpassad till barnkalasare på McDonald's. En löjlig, tecknad häxa i en hybrid av Walt Disney och John Bauer lär absolut inte sälja en extra skiva.

Torbjörn Hallgren

BARDO POND
"On the Eclipse"
ATP/Border

Bardo Pond lyckas aldrig riktigt veta vilket ben de ska stå på. På gott och ont. Deras skivor är ofta lätt schizofrena och pendlar mellan det trollbindande och när de tar i så de kräks i malandet. Det är den förstnämnda stilen som gör mig gladast. Det finns band i genren som gör det mycket bättre, exempelvis Bevis Frond, men Bardo Ponds droonerlåtar tjänar sitt syfte, men det känns som de kan sin formel alltför bra och de shoegazar mer än vad som är nyttigt för dem själva. Sen kommer vi till den där andra biten när de bara krämar på utan någon relevans. Då låter det varken som sångerskan Isobel Sollenberger eller de andra i bandet har speciellt kul och man frågar sig varför?

Jonas Elgemark

BJÖRNS VÄNNER
"Tappat halva hjärnan"

Adrian Recordings/Border
Björns vänner släpper sin första skiva på David and the Citizens skivbolag Adrian Recordings. Man skulle därför kunna luras att tro att Björns vänner på något sätt skulle påminna om D & C, men tror man det blir man definitivt besviken. Om jag skulle nämna något band de låter som skulle det snarare vara Wilmer X. Innan jag går närmare in på deras musik måste jag understryka att jag inte har någonting emot skånska, tvärtom gillar jag dialektens mjuka vokaler och den avslappnade slackertonen. Men det här är varken Timbuktu eller Peps. Richard Schickes gnälliga malmötiska är varken skönt slackeraktigt eller charmig utan enbart enerverande. När han går upp i falsett i *Vad ska jag med ett foto på dig?* är det olysningsbart. Men jag ska inte vara för elak. I sina bästa stunder påminner deras countryinfluerade pop om Loosegoats. Då och då glimtar det till i en textrad eller refräng, men det räcker inte för att rädda ett helt album.

Moa Eriksson

BLACKSTRAP
"Ghost Children"
V2

Jag hörde en låt på radio med Blackstrap inte alltför länge sedan. Jag tyckte att det jag hörde verkade lovande. Nu kan jag säga att jag delvis hade rätt i min intuition. Underbara låtar som lätt psykedeliska *Sunrise* och drömska *Glorious Days* trängs med andra, alltför klichéartade emomackor. Den egna framtoningen går vilse i för många likheter med band som Cobolt och Ariel Kill Him.

Ett band som har lovande utsikter, men behöver mogna en skiva eller två.

Mikael Barani

BLONDIE
"The Curse of Blondie"
Sony

Förbannelsen med Blondie är att de alltid tycks komma tillbaka.

Det tog i och för sig sjutton år mellan *The Hunter* och *No Exit*, Chris Stein höll

på att stryka med i en sällsynt sjukdom, men de kom tillbaka. *The Curse of Blondie* drog ut två år på releasedatumet, men de kom tillbaka.

Och eftersom New York är det nya New York och allt som hände på scenen på slutet av sjuttioalet händer nu är det givetvis logiskt att Blondie är tillbaka. Att Clem Burke får vara med i MOJO och prata Strokes är heller ingen tillfällighet.

The Curse of Blondie är som ett mischmasch av i princip alla influenser Blondie lekt med, inklusive downtownmusiken som Harry och Stein alltid legat med örat mot betongen för att snappa upp. Redan i inledande *Shakedown* tar man en spritpenna och drar ett spikrakt streck mellan 1980 (klassiska *Rapture* från ojämana *Autoamerican*) och 2003, där Harry nonsensflorar: "At the end of my rope/I watch it all through telescope/I think I have a better chance to see the pope".

Vidare hittar man en släng av dub (*Background Melody*), tyngre tongångar (*Last One in the World*) och klassiskt kletiga Blondie-popdängor (förstastingeln *Good Boys*), ni vet den där typen som i Sverige spelas av det där skånska bandet på Levi's-reklampanelarna.

Grejen med Blondie är att i de flesta fall har man redan en åsikt och jag tror inte att *The Curse of Blondie* är något som kommer att påverka endera lägren. Kort sagt: ett gediget album ingen av de inblandade behöver skämmas över att ha på sin CV.

Så, vare sig du gillar det eller inte är det bara att konstatera:

Blondie är tillbaka.

Kristofer Ahlström

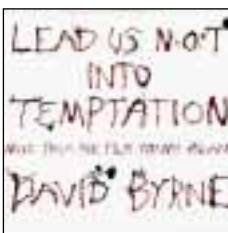
BO KASPER'S ORKESTER**"Vilka tror vi att vi är"**
Columbia/Sony

Det har inte varit samma mysiga pyjamasjazz över Bo Kaspers de senaste skivorna. Man kan förstå att det ibland beror på att softjazzinfluenser intar så många fler sfärer i vardagen, via reklam och annat, att det inte känns fräscht. Så som en konsekvens av det har de nu närmast sig en mer sjuttio-talssoulig hållning, som också den egentligen alltid funnits närvarande, om än mer i bakgrunden. Nu lyfts den fram än mer, och det känns också som en logisk utveckling för bandet. Inte så att det är ett helt nytt revolutionerande sound som presenteras på *Vilka tror vi att vi är*, men ändå något som känns nytt till Bo Kaspers röst. Och det känns positivt: något som ändå visar på bandets potential, även om exempelvis *Sockerdricka och sprit* känns lite väl myck- et plyschsoffa för att inte bli en bagatell. Och här finns också vackra ballader som *Dansa på min grav* (med en både rörande och intrikat text) och Tom Waits-covern *Allt är som förut* (*All the World is Green*, från *Blood Money*), som landar någonstans precis mellan originalet och Bo Kaspers egna låtar. Sammantaget ett lovande steg framåt av ett band man varit rädd alltid skulle stå och stampa på samma ställe år ut och år in. Dock känns det som att man kan ännu mer, att man inte känner sig helt hemma utanför softjazzland. Men Bo Kaspers har en hög lägstaniwa och har väl egentligen inte släppt en helt dålig skiva. Inte nu heller.

Magnus Sjöberg

BUCK 65
"Talking Honky Blues"
Warner

Om du tycker att Hamell on Trials *Choochtown* är den raaaste, mest kompromisslösa skiva som någonsin spelats in – eller om du någonsin grinat gillande åt något signerat Johnny Dowd – så behöver du inte fortsätta läsa den här recensionen.

Istället måste du genast springa till din lokala skivhökare och skaffa *Talking Honky Blues*.

Nu, säger jag!

Om du fortfarande är kvar så ska jag förklara. Tänk dig Tom Waits under hans mest ruggiga ögonblick på *Mule Variations*. Tänk på när William S Burroughs komrades av Disposable Heroes of Hiphopcrisy på *Spare Ass Annie*. Tänk dig beatpoesi ackompanjerad av ett gäng rotskadade knasterbeats. Tänk David Lynch, tänk James Dickey.

Då är du ungefär halvvägs.

Den excentriska kanadicken Buck 65 har med *Talking Honky Blues* skapat en alldeles egen värld, en slags darkness on the edge of town, där han lyckats klämma in fler tricksare, missfoster, förlorare och kufiska typer än vad som ryms i en genomsnittlig Bukowski-roman. Att temat dessutom spänner över ett sju spår långt minikoncept i mitten av skivan skulle kunna vara att gjuta cement kring sina anklor.

Men det är givetvis helt briljant.

Så det är bara en enda fråga som kvarstår: varför läser du fortfarande?

Kristofer Ahlström

DAVID BYRNE

"Lead Us not into Temptation – Music from the Film Young Adam"

Thrill Jockey

Som så ofta är fallet med filmmusik, så blir en hel skiva lite väl ambivalent och ambient. Det blir lite för mycket av stämningsskapande och longörer för att kännas angeläget. Nu är ju visserligen David Byrne alltid David Byrne, och följdriktigt finns här samma slags svårbeskrivbara mix av pop och världsmusik, om än klädd i välproducerade kläder av intetsägande. Det som känns mest angeläget är de två spår där Byrne faktiskt sjunger, men när de dessutom dyker upp i slutet har redan tålmodet börjat sina. Men Nick Cave-doftande *The Great Western Road* är en pärla, det ska sägas.

Magnus Sjöberg

JOHN CALE

"Hobosapiens"

Capitol

Äntligen har John Cale tagit sig ur konstmusikträsket och gjort en riktig skiva med riktiga låtar. Efter baletter, filmmusik och utgivning av gamla elektroniska stycken kommer *Hobosapiens* som en befrielse.

Det var ett bra tag sedan plattorna *Slow Dazzle* och *Fear* kom, men de har stått ohotade som två toppar i Cales solokarriär, tills nu när de fått *Hobosapiens* vid sin sida. För så bra är den. En logisk uppföljare eftersom Cale visar att han kan skriva låtar. Men i stämning ligger den faktiskt närmare Velvet Underground. Den svårdefinierbara oro som kunde vila över Velvets låtar känns ofta på *Hobosapiens*.

När det är som bäst lyckas Cale med det svåra att överföra sitt eget fokus till lyssnaren. Det står helt klart att John Cale vill oss något, vad vet jag inte riktigt, men att det är på allvar står helt klart. Mycket elektroniskt i form av gamla syntljöd som för tankarna till Brian Eno, rätt sparsmakat med gitarrer och ett ganska rent och enkelt sound trots att det ofta händer saker i ljudbilden. Och sen den geniala blandningen av det stela och lite kyliga tillsammans med levande melodier som Cale är mästare på. *Look Horizon* är mäktig och *Magritte* har hypnotiserande effekt. Men kulmen nås med *Caravan* och jag sträcker mig till att kalla den 2000-talets *Venus in Furs*. Man vill bara att den ska fortsätta och fortsätta och fortsätta och...

Jonas Elgemark

TERRY CALLIER

"Total Recall"

Mr Bongo/Goldhead

Folkjazz-sångaren Terry Callier har en lång och vinglande karriär bakom sig. Han debu-

terade redan 1962 med *Look at Me Now* och sedan dess har han kanske inte blivit riktigt så stor som man kunde tro.

Men de senaste åren har något hänt.

Terry är het igen. Han har gett ut en skiva med omarbetade låtar. Och nu kommer en till. Med hjälp av folk från Groove Armada, Zero 7 och 4 Hero får musiken en modern skrud. Tyvärr är denna skrud ganska så överarbetad och alldeles för välproducerad för att det ska vara kul. Kanske inte så mycket annat att vänta. Varken Zero 7 eller 4 Hero är väl kända för att ha ett ruffigt sound. Nej, det är snällt och välkamt här. Lite synd, för låtmaterialet är bra och Callier sjunger bra.

Mats Almegård

JUNE CARTER CASH

"Wildwood Flower"

Dualtone/Playground

Hon visste det givetvis hela tiden.

Innan fåglarna tystnade i Nashville i maj och June Carter gav upp andan ristade hon in detta testamente för att liksom vittna om sitt omfattande musikaliska arv.

Som dotter till Maybelle Carter, gitarristen i legendariska The Carter Family (och tillika upphovsmannen till gitarrstilen "Carter picking") samt en egen karriär inom såväl musik som TV finns det en hel del att vittna om. Nio av skivans låtar är återinspelningar av familjeklänoder som *Keep on the Sunny Side*, *Big Yellow Peaches* och *Storms are on the Ocean* och spelades in i barndomshemmet med hela familjen – inklusive maken Johnny Cash själv – som medmusiker och sonen John Carter Cash bakom ljudbordet.

Hennes stämma må inte längre vara den napalmstorm som satte fångarnas hjärtan i brand på klassiska Folsom Prison och San Quentin-skivorna, men det finns en rakryggad stolthet över legatet man omöjligt kan ta miste på.

Johnny Cash hävdade alltid envist att June Carter var en av de mest förbisedda artisterna inom countrymusiken.

Wildwood Flower är kanske inte rätt ställe att börja (men lugn, best of-samlingarna kommer regna över oss inom en snar framtid) om man vill bekräfta detta, men det är ett knippe antikvariefynd som ytterligare kompletterar bilden av en omfattande musikalisk historik.

Hatten av.

Kristofer Ahlström

THE CHEMICAL BROTHERS

"Singles 93–03"

Virgin

En skiva som ändå heter *Singles 93–03* borde logiskt sett innehålla alla singlar från 1993 till 2003. Trodde du ja. Men vart tog *Life is Sweet*, *Where Do I Begin*, *Elektrabank*, *Music: Response*, och *It Began in Afrika* vägen? Okej, den sista är det väl ingen som saknar, men ändå. Istället får vi två nya låtar, varav bara en kommit ut på singel (än). *Get Yourself High* och *The Golden Path*, med rapparen K-OS och The Flaming Lips respektive, är helt okej låtar, men om du redan har alla Chemical Brothers album är de inte direkt livsnödvändiga. Å andra sidan, saknar din skivsamling låtar som *The Private Psychedelic Reel*, *Let Forever Be*, *Out of Control* och *The Test* kan ett inköp vara av nöden. Dock, saknaden av *Where Do I Begin* irriterar.

Henrik Strömberg

THE COOPER TEMPLE CLAUSE

"Kick Up the Fire, and Let the Flames Break Loose"

Morning/BMG

Med förstlingsverket *See this Through and Leave* blev The Cooper Temple Clause de engelska musikskribenternas nya gunstlingar. Men, mig lurar de inte. Trots att de på uppföljaren försöker sig på allt från britpop

till hård grungerock och lugna sömngångarlåtar. Lägg därtill diverse småflummiga elektroniska utsvävningar. Variationen finns alltså där, men problemet är att vad britterna än tar sig för så funkar det aldrig riktigt.

Det märks att Kick Up the Fire, and Let the Flames Break Loose är ett genomarbetat album och att The Cooper Temple Clause är ett ambitiöst band som tar sin musik på största allvar. Men, istället för att lyckas omvandla arbetsflit och visioner till något levande och dynamiskt blir det bara intetsägande och trist. Jag fattar ju att de jobbar mycket med att bygga upp stämningar, men hos mig framkallar de bara ett sömngigt känsloläge.

Jag kanske borde avsluta med några mer positiva rader. Som att refrängerna på spåren New Toys och Blind Pilots faktiskt är OK... Som att jag dessutom gillar plattans titel... Nå, det går inte. Eller, jo, till sist ett lugnande besked: rocken blir antagligen inte tråkigare än så här 2003.

Daniel Axelsson

DA BRAT

"Limelite, Luv & Niteclubz"

BMG

Da Brat börjar växa upp, minsann. På *Limelite, Luv & Niteclubz* blandas soulsnärliga listsmygare med fränare hiphopbangers, det enda trista är dock Da Brats enerverande och pipiga röst – och det blir ju ett stort aber i sammanhanget. Har därför lite svårt att lyssna igenom plattan utan att vilja byta, trots att producerer och gästtarter som Cee-Lo och Mariah Carey gör bra ifrån sig. Men Da Brat är en tuff tjej i lyxförpackning som kommer att göra bra ifrån sig även om jag är lite väl gnällig.

Gary Andersson

DIDO

"Life for Rent"

Cheeky/BMG

Jag hade väntat mig en småputtrig och gulldidoplatta med stora känslotråkar och intim sång – och det var precis vad jag fick! Men inte är *Life for Rent* lika bra som debutplattan *No Angel* som sålt tolv miljoner ex världen över efter det att Eminem samplat in henne på topplistorerna.

Dido själv framträder i sång och text precis så bräcklig, känslig och småsövande som väntat medan de mjuka ljudmattorna rullas ut. Inget nytt där alltså. De låtar som fungerar bäst är istället de som byggs kring enkel melodi spelad på akustisk gitarr såsom mysiga *Mary's in India*. Men som helhet är plattan alldeles för grötig och förutsägbar. Och faktiskt på tok för intetsägande. Skulle förvåna mig mycket om folk går man ur huse för Didos skull igen.

Gary Andersson

CARA DILLON

"Sweet Liberty"

Rough Trade/Border

Irländska med en röst av kristall. Och naturligtvis också då irländska ballader. Men inte bara. Det finns saker här som också är mer singer/songwriter och traditionella countryballader, och de blandar allt till en bra mix. Cara Dillon låter ibland som en hybrid av June Tabor och Maddy Prior, utan att riktigt bli *Silly Sisters*, och utan att lämna det irländska arvet. Men trots att skivan är rätt OK, är det till sist säsigheten som dominerar intrycken. Det blir lite för utspädd för att man ska engageras. Trots Caras röst bränner det aldrig till. Synd men sant.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"Black Summer Party IV"

Polystar/Universal

Denna tyska (!) samling innehåller på sina två skivor hur mycket bra hiphop och r'n'b som helst, både gammal och rykande färsk.

Botanisera gärna bland Arrested Development, Snoop, Jay-Z, Cypress Hill, 2Pac – ja du fattar grejen. Köp om du inte har låtarna redan.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Country Got Soul" Casual/Playground

Jag vet inte om Johnny Cash någonsin hann låna ett öra till den här samlingen innan han intog sin barytonplats i Sankte Pers gospelkör.

Men på den tiden då raslära fortfarande ingick i läroplanen på sdstatsskolorna var det ingen ovanlighet att han körde låtar av såväl Little Richard som Ray Charles från scenen.

Han skulle gillat det här.

Country Got Soul är, som titeln antyder, en kollektion som rör sig i ett gränsland mellan Nashville och Memphis, på den tiden de båda städerna hade annan betydelse än bara rent historisk. Det är en varierad och fångslande samling, med allt från rätt förutsägbara val (Charlie Rich gör Hank Williams) och mer udda alternativ som Razzys *I Hate Hate (But I Love Love)*.

Extra roligt är att se hur gamla vita soulrövar som Dan Penn och Tony Joe White, vi pratat alltså om grundpelarna i blåögd soul, själva vågar sig ut ur skuggan av sina gamla stallartister och köra rariteter som *If Love Was Money* och *Did Somebody Make a Fool Out of You*.

Inte illa för ett gäng vitingar.

Kristofer Ahlström

DIVERSE ARTISTER "Electric Soul"

PIAS/Playground

Det börjar riktigt, riktigt segt. Men efter två sega spår mixas Y.B.U:s tolv år gamla *Soul Magic* in och den är sugande soul med elektroniska kläder. Men sen blir det trist igen. Alltför feg dansmusik som Jazzanova och Focus följer nämligen. Lite intressanta-re blir det ett kort tag med något tyngre och fläskigare saker, som Jersey Streets *Burnin'* och Detroit Experiments *Think Twice*. I den sistnämnda har Carl Craig varit med och producerat, vilket märks på det sköna dansdrivet. Tyvärr blir det för mycket solande med gitarrer och blåsinstrument för att det ska funka.

Som helhet är den här skivan en ganska trist mix av soul, funk, disco och elektronisk dansmusik.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Ennio Morricone Remixes vol 1" Compost/Border

I november fyller Ennio Morricone 75 år. Det firas bland annat genom dokumentärfilmer i TV och genom att tyska nujazzbolaget Compost ger ut en samling remixer till den store kompositörens ära.

Mest känd är han väl för musiken till Sergio Leones spaghettivästernfilmer, främst *Den onde, den gode, den fule*. Men Morricone har gjort mycket mer musik än den lilla lekfulla visslingen. Faktum är att han skrivit ett 400-tal! Fjorton av dessa remixas alltså här, men redan nu är uppföljaren på gång. Den kommer att bestå av 27 spår, så Compost satsar stort.

Jag gillar verkligen denna idé. Att hylla Morricone genom att låta elektroniska artister remixa honom är på pappret mycket bra. Och inte bara på pappret. I vissa fall fungerar det i realiteten också. Som Håkan Lidbos *Alla Serenità* och Kabukis drum'n'-bassiga *Dal Mare*. Men i många andra fall blir det som vanligt med Compost. Det låter så välproducerat och bra att udden tas ifrån musiken. Resultatet blir att mycket av den slicka bossan lider av akut syrebrist.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Hazy Dreams (Not Just) – A Jimi Hendrix Tribute" Pick Up/Playground

Första frågan jag ställer mig är om det behövs fler skivor från och om den gudabenedade gitarristen Jimi Hendrix. Och svaret är nej, nej och åter nej. Det finns en ständigt ökande ström av samlingskivor och hyllningsskivor. På *Hazy Dreams* är en brokig skara musiker samlade. Det finns medlemmar, och förre detta medlemmar, från band som Metallica, Alice In Chains, Marilyn Manson, Gun's n'Roses, POD, Cypress Hill, Toto och även den galne funklegenden George Clinton finns med. Att förstå att resultatet är splittrat är inte svårt även om det finns sköna tolkningar. Men personligen sätter jag hellre på en skiva med originalartisten.

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER "Kanzleramt 4" Kanzleramt/Border

Samlingsserien fortsätter. Liksom tidigare drar etiketten Kanzleramt ihop ett knippe låtar som givits ut som tolvtummarer under året, av artister som Johannes Heil och Alexander Kowalski, Diego och Damon Wild. Undantaget är holländaren Dave Ellesmere som bidrar med ett outgivet spår som påminner lite om vad Stefan Betke, alias Pole, brukar pyssla med. I övrigt är musiken på albumet, som för övrigt bara finns i 3 000 exemplar, en skön, monoton och dansant syntes av techno, dub och house.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "New Deutsch" Gigolo/Goldhead

Tyska Gigolo fortsätter sin kamp för åttiotalets syntetiska musik. Nu genom att släppa en samling klassiker från den nya tyska vägen. Eller "die neue deutsche Welle" som den hette där. *New Deutsch* heter den och är alltså inte tänkt som nostalgiprodukt för den tyska marknaden. Och det är bra att det inte är så. För det här är musik som förtjänar att uppmärksammas, även om det gått 20 år sedan den gjordes.

Den här samlingen är såklart inget undantag från samlingskivors oskrivna regel: det kan inte vara kul hela tiden. Det är det inte, men med 24 spår finns det mycket som är kul, intressant och bra. DAF, Der Plan, Keine Ahnung och Pyrolator är de mer namnkunniga akterna, men det finns annat intressant också. Exempelvis Weltklang's *VEB Heimat* som låter minimalistiskt oklanderliga och Grauzones syntpoplåt *Eisbär*. Så vitt jag vet den enda poplåt som skrivits ur en självbörns perspektiv. Några saker känns rejält daterade, andra står sig bra fortfarande. De sistnämnda visar framåt och man kan höra ekon av exempelvis Mouse on Mars och nyare akter.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Nordic Lounge vol. 2" DNM

Det är ganska exakt ett år sedan *Nordic Lounge 1* gavs ut. Del två tar vid där ettan slutade. Även här handlar det om nu-jazzlig lounge-musik med mer eller mindre tydlig deep house-inriktning. Hird, Plej och Nuspirit Helsinki som bidrog med spår på ettan återfinns även här. Inte så mycket nytt alltså? Nej, om man vill utmana sig själv och sina musikaliska preferenser kanske man inte ska välja den här skivan. Det sticker inte ut så mycket om man säger så. Men därmed inte sagt att det är dåligt. Lite för tillrättatlagat och välproducerat bara.

Men gillar man polerad lounge-musik och är intresserad av den omtalade Gonky-burgscenen är det här en bra introduktion.

Förutom nyss nämnda Hird och Plej återfinns även Stateless, Gonky Business och Cloud på denna samling.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Osito Records Presents" Osito Records

Osito Records är ett norskt skivbolag som satsar på att ge ut den typ av udda band som brukar dyka upp på Emmabodafestivalen, med undantag för Alpine Those Myriads! som faktiskt spelade på årets Arvika-festival. *Osito Records Presents* är en sampler med ett antal smakprov på kommande skivsläpp varav flertalet är väl värda att kolla upp.

Bandet med det allra coolaste namnet, La Mascara Snake, bjuder på moderniserad dragspelstangokänsla å la Gotan Project fast inplacerad i ett popformat tillsammans med lagom halvmanisk sång. Cerratos musik pendlar schizofrent nog mellan ödesmättad syntrock med Placebo-sång och countrydoftande gitarrpop. De utflippade men fullkomligt geniala jazz-popexperimentisterna Alpine Those Myriads! sjunger ena stunden att "love is a fascist invention" för att i nästa låt bryta ut i galen Berthold Brecht-inspirerad cabaretsång. Bandet Daisy spinner vidare på cabaret-poptemat och sjunger om lila paraplyer på Mary Poppins-manér. Magic Pillows är inte helt olik band som Mercury Rev och The Flaming Lips och låter den nakna sången sväva fram över atmosfäriska stråk- och piano-mattor. Håll utkik efter de här namnen i skivhyllorna!

Johanna Paulsson

DIVERSE ARTISTER "Rockin' Memphis: 1960s-1970s Vol. 1" Lucky Seven/Playground

Memphis är mest känt för den varierade musikscenen. Blues, rockabilly, rock'n'roll, soul och r'n'b. Men det som den här samlingen inriktar sig på är snarare den scen som växte sig stark i början av sextio-talet, band som influerades av Beatles och andra brittiska band. Men till skillnad från de band som låg på Stax och Sun Records hade de här ett hårdare sound och popådra. Det är Big Star, Warp Nine, Terry Manning och Cargoe. Av dessa är det endast Big Star och Cargoe som fått den uppmärksamhet de förtjänar, de flesta andra har förblivit bortglömda kultgrupper. Bolaget Lucky Seven har gjort en kulturgärning när de satt ihop denna imponerande samling och det är bara början på en lång rad utgivningar. Så vi har mycket att se fram emot!

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER "Shantel – Bucovina Club" Essay/Universal

Finstämt och svängigt. Genuint och modernt. Det blir blandat men ändå enhetligt när den tyske diskjockeyn och klubbarangören Shantel, alias Stefan Hantel, sätter ihop ett album med folkmusik. En platta där dub och moderna rytmer finstämt får samsas med uråldriga tongångar. Bland favoriterna hittas rumänska Taraf de Haidouks, brittiske The Rootsman och Shantel själv.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "Trojan 35th Anniversary Box Set" Trojan/Border

Ibland har det blivit lite krystat. I sin iver att ge ut plattor med jamaicansk musik har den brittiska etiketten kommit med några ganska otippade ämnen i serien av färgglada pappplådor där 50 låtar på tre skivor täcker in ett tema. Närvändigheter som ska, rocksteady och dub har fått sällskap av mer udda ämnen som carnival, jamaicansk calypso och reggae med snusktexter. Men att släppa en box lagom till 35-årsjubileu-

met känns logiskt. Och här samsas kända artister som Ken Boothe, The Pioneers och Ansel Collins med folk som Slim Smith, Billy Dyce och Roman Stewart. Som vanligt presenteras inga uttjatade låtar utan Trojan fortsätter att ösa fram högklassigt material från sina nära nog outtömliga gömmor.

Robert Lagerström

DMX "Grand Champ"

Def Jam/Universal

Earl "DMX" Simmons tar paus i filmandet för att göra ännu en bredaxlad och storre-frängad skiva som berättar om hur han och hans "hundar" är tuffast i kvarteret, samtidigt som alla homosexuella dissas och varnas. Inte så kul direkt. Produktionen på plattan är desto roligare. Det låter hårt och ont, precis som man väntar sig av en flexad DMX. Om man står ut med skrikig och ständigt självhävdelse är *Grand Champ* ett måste.

Gary Andersson

DO MAKE SAY THINK

"Winter Hymn Country Hymn Secret Hymn"

Constellation

Fjärde fullängdaren från Do Make Say Think, och visst är de vanliga postrock-klichéerna närvarande (särskilt lugn- och byggnad-plötsligt-energiutbrott), men strunt samma – det låter riktigt bra. Relativt långa instrumentala låtar som gärna börjar med en ensam gitarr och utvecklas till storm i din stereo. De bryter kanske ingen ny mark med denna skivan, men hantverket är det inget fel på.

Henrik Strömberg

PAUL VAN DYK

"Reflections"

Stockholm Records

Superstjärn-DJ:n Paul van Dyk är här med ett nyproducerat album som borde kunna sälja som smör. Anledningen till detta antagande är att musiken är lagom mycket och på så sätt borde det tilltala väldigt många olika människor. Vi har lagom mycket dansgolv, lagom mycket popmelodier och lagom mycket bombastiska rockinfluenser. Det låter i och för sig inget vidare, men det brukar ju inte lagom utsmetad musik göra. Den raka 4/4-takten stampar vidare i trogen eurodiscostil. Jag kan se framför mig hur gigantiska dansgolv vajar till dessa toner. Men de kokar inte. Det dansas inte frenetiskt. Det här är för stelt och tråkigt för något sånt.

Mats Almegård

EXPANDING CHAOS

"Time to Leave"

Viola Rekords

Med ett uttal som förmodligen får samtliga svenska engelsklärare att bita ner sina naglar till nagelbanden bjuder Östersundsduo Expanding Chaos upp till dans.

Time to Leave är bandets sjätte skiva. Musikaliskt är det här ett eklektiskt inferno. Det finns idéer och en vilja att göra något originellt och annorlunda, vilket är kul. Det kan pendla mellan vackra orgelharmonier, å la Tom Waits, som i *My Own Dark Side of the Moon* för att ibland låta som det allra sorgligaste bottenkrapet från Birdnest Records. Xylofonsolot i *Down the Mountains* andas Violent Femmes och musiken i *Walk Away* är vacker medeltids-influerad pop.

Som helhet känns skivan schizad eftersom Expanding Chaos inte har någon bestämd musikalisk grundtanke att hänga upp sina låtar på. De sneglar åt ljudkonsten men vill samtidigt inte släppa de raka rocklåtarna helt. Detta skulle nödvändigtvis inte behöva vara ett problem om de låtit rocken och det mer experimentella agera tillsammans i symbios. Men nu är det antingen eller, vilket känns splittrat. Men ibland kläfar det, som i *Japanese Interlude*, där en

japansk speakerröst ackompanjeras av minimalistiska trumrytmer. Eller som på skivans avslutande spår, den avantgardistiska tolkningen av *Härlig är jorden*.

Men Expanding Chaos har en akilleshäla i sången och texterna. Duo pendlar mellan att låta som berusade frimurare och hormonstinna högstadiekillar som sjunger singback till Scorpions på skoldiscot.

Johan Joelsson

FIRST FLOOR POWER

"Nerves"

Silence/Border

First Floor Power har alltid hållit sig till sitt eget hörn. Därifrån har de sänt ut solig och flummig mysipop. Som bäst har det varit roande, men som mest har det känts harmlöst. Visst är det kul att lyssna på lite knasigheter, men inte när det blir för mycket och för utstuderat.

På *Nerves* har bandet lärt sig att knyta sina skosnören lite bättre och hårdare, men de går ändå upp alltför snabbt i sandlådan.

Mikael Barani

THE FONDAS

"Coming Now!"

Sympathy for the Record Industry/Border

The Fondas består av Steve Shaw från The Detroit Cobras och Julie Benjamin från Slumber Party plus lite annat löst folk från motorstaden. Tillsammans har de dammat av sina favoritsinglar och gjort egna versioner av dem. Tyvärr känns det inte som någon hyllning till de gamla låtarna, och inte heller som en förbättring av dem. Snarare är det nog bristen på eget material som gör att The Fondas släpper en hel platta med covers.

Bland låtarna hittar man *I'm So Glad*, flitigt spelad av Cream och Eric Clapton, *Stop the World and Let Me Off* bland annat insungen av Patsy Cline och även Waylon Jennings, Smokey Robinsons *Your Heart Belongs to Me* och Nolan Strong's *Yeah Baby*. Plattan är inte alls pjåkig, speciellt sistnämnda låt är riktigt bra, men det känns ändå som gammal skåpmat. Man kan inte släppa en hel platta fylld av halvt okända covers som debutplatta. Nej, skärpning! Kom tillbaka när ni skrivit något eget!

Annica Henriksson

FRANK BLACK AND THE CATHOLICS

"Show Me Your Tears"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

Det är nästan så illa att jag hoppas att Pixies faktiskt återförenas, och förstör alla mina fantastiska minnen från det band som otvivelaktigen står överst på min lista, bara Frank Black slutar massproducera country-stinkande och trögflytande dynga. Talangslöseri är ordet som ligger närmast till hands, Herr Svart skulle ju förmodligen kunna prestera krångande och taggig intelligent rock fortfarande om han inte trillskats med att färdas längs den mest bredbenta och stompiga vägen. Nu är det nämligen inte roligt längre.

Show Me Your Tears är, trots ett par höjdpunkter som inledande högljudda *Nadine* och falsetterökaren *Massif Centrale*, Frank Blacks gubbigaste skiva hittills. Det är nu uppenbart även för oss hardcorefans att den före detta alternativrockgurun slutligen fastnat i en intetsägande och trist återvändsgränd som han inte söker ta sig ur. Istället använder han samma stompiga rockkomp till alla låtar och verkar nöjd med det enahanda resultatet.

Känns jättetrist att behöva erkänna för sig själv att Frank Black inte längre betyder något för någon, inklusive mig själv.

Gary Andersson

ARETHA FRANKLIN

"So Damn Happy"

Arista/BMG

Okej, Aretha är Aretha, men *So Damn Happy* är ändå bara en ljummen soulpop-

bris i en stor musikkvaderlek. Låtarna är nämligen utdragna och färglösa klangkollage och fungerar mer som bakgrunder till Arethas ständiga wailanden. Avsaknaden av kraft, själ, funk och gatupuls gör den musikaliska upplevelsen till en rejält fattig sådan, och även om jag vill ha respekt för Aretha även på 2000-talet kräver jag att hon i alla fall skriver melodier och låtar som berör och inte bara flyter förbi. Som det är nu har jag riktigt svårt att bli så jäkla lycklig åt detta.

Gary Andersson

PAULA FRAZER

"A Place Where I Know"

Birdman/Border

Steket mellan dimhöljda, brittiska hedar och dammig sydstatsprärie är inte långt.

Inte i Paula Frazers värld i alla fall.

Jag tror aldrig jag hört någon sångerska, inte ens Neko Case, förena det majestätiskt kusliga från viktorianska miljöer med den obehagliga stämningen från *Den sista färden* så bra som på *A Place Where I Know*.

A Place Where I Know är lika mycket en tillbakablick som en öppen sidodörr. Det är fyrakanalen demoversioner av gamla grejer från tiden i Tarnation (därav titeln) och några tidigare opublicerade låtar, allt inspelat i hennes sovrum på en Yamaha-porta. Det skramlar och väser oroväckande i fonden till hennes Hämmande Ängel-titlamma (som ibland körar med sig själv i ett mycket effektivt resultat).

A Place Where I Know är en obeslöjad skräckopera från hjärtat av det djupaste Södern inte ens Nick Cave (att hon öppnat för denne under gemensamma turnéer är, givetvis, helt logiskt) skulle kunna toppa i sina mörkaste stunder på *And the Ass Saw the Angel*.

Och det säger inte lite.

Kristofer Ahlström

LAURENT GARNIER/DIV. ARTISTER

"Excess Luggage"

F Communications/Playground

Otaliga äro de gånger Laurent Garnier har blivit hyllad som världens bästa DJ. Så denna snygga trippel-CD borde logiskt sett vara den bästa mix-samlingen någonsin? Tyvärr inte. Ja alltså, mixarna är inte dåliga, långt ifrån, men mer spännande mix-CD finns det gott om.

Första CD:n innehåller en housemix från Sonar-festivalen i Barcelona 2000, andra en lite mer technomix från Detroit 2002 och tredje en chill out-mix för sena nätter. Ryktet säger att det i omslaget finns plats för två CD till, endast tillgängliga genom F-coms hemsida, vilken inte har uppdaterats när detta skrivs. Ambitiöst, definitivt. Men vad som kanske funkade på dansgolvet blir i det närmaste tråkigt på skiva. Spara dina pengar till annat.

Henrik Strömberg

HOLLY GOLIGHTLY

"Truly She is None Other"

Damaged Goods/Border

Jag förstär till fullo att miss Golightly är en av Jack Whites favoriter. Före detta Thee Headcoates-sångerskan har länge spelat sextioålsinspirerad garage och girlgroup-pop. I fyra år var hon frontfigur i Billy Childish-bandet innan hon 1995 släppte sin första soloplatta. Efter det har hon hunnit göra drygt tio album, men det var först efter medverkan på The White Stripes senaste platta som folk fick upp ögonen för henne. Men, bättre sent än aldrig. Däremot sjunger inte Holly alls lika bra på *Well It's True that We Love One Another* som hon gör här. *Truly She is None Other* rymmer nio eget skrivna låtar och fyra covers. Två av dem är obskyra Kinks-låtar. Hennes egna alster är allt ifrån blues till poplåtar i andan av The Zombies. *You*

Have Yet to Win av April March och *Sent* lutar är folkrocken. Holly kör hårt med sin retropryl och det kan sådana som jag tacka henne ödmjukt för. Ingen annan håller sextioåret så levande. Vi måste vara rädda om Holly Golightly. Det finns bara två.

Annica Henriksson

MICK HARVEY
"Australian Rules"
 Mute/Playground

Mick Harvey och Nick Cave bildade Boys Next Door, Birthday Party och Bad Seeds tillsammans. Cave har alltid varit fixstjärnan och Harvey musikern som fått hjulen att snurra. Tillsammans har de gjort åtskilliga album, det ena bättre än det andra. På egen hand har dock Harvey aldrig övertygat mig. Hans Serge Gainsbourgskivor från mitten av nittioåret led väl i och för sig mest av att vara just Gainsbourgtolkningar. Mer överskattad artist än Gainsbourg vet jag inte om jag kommer på. Men som sagt, Harveys soloutflykter har aldrig imponerat.

Den här gången handlar det om ett soundtrack till en australisk film. Och jag kanske inte imponeras, men jag tycker helt klart att det är bra. Det finns en vemodig nerv i den här musiken som låter mig se bilder framför ögonen utan att ha sett filmen. Det är ett visuellt musikaliskt berättande som Harvey bjuder på. Och när pianoslingan sakta vecklas ut i *On the Boat* är det riktigt, riktigt vackert.

Mats Almegård

NICK HOLDER
"The Other Side"
 NRK/Goldhead

Efter två års uppehåll är Kanadas housekille nummer ett tillbaka. På sitt femte album blandar han deep house med hiphop, r'n'b och reggae och det svänger ofta rätt bra. Förutom samlade röster tar han hjälp av högklassiga rappare och sångare som Reign, Jemeni och Sacha. Riktigt underhållande är låten *No More Dating DJs* där just Jemeni pratsjunger om hur värdelöst det är att vara ihop med DJ:s och MC:s. Men att sampla Martin Luther King i *The Dream Lives On* känns inte bara patetiskt utan också riktigt fantasilöst.

Robert Lagerström

IRON MAIDEN
"Dance of Death"
 Capitol

Iron Maiden har funnits med så länge nu att de borde få ge namn till nästa metall som stoppas in i det periodiska systemet. Maidenitium kanske? Bandet har i alla fall betytt oerhört mycket för många kids. Och det fortsätter de göra med *Dance of Death*, även om den inte känns klockren.

En sak som känns påtagligt förlegat är trumljudet. Det låter som om Nicko McBrains trummor rattats fram av en 80-årig tant. Plufsiga rrrragga-dagga-dumm istället för hårda ratatatata som dagens metallband, alltifrån nu metal till black metal, har som livsmotto.

På nya albumet blandar hårdrocksexremisterna höga kort som *Rainmaker* med låga som tjugiga *No More Lies*. Det är förresten förvånande att Maiden kan komma undan med en medioker refrång som den i *Montségur* och ändå få melodin att sitta som en smäck. Det är sådant som gör dem till kungar.

Ett kul inslag är härresande *Journeyman*, som skulle kunna bli de utbrändas egna anthem. Musikaliskt låter den som om Phil Spector brutit sig in i studion nattetid, lagt på stråkar och horn och sedan stuckit iväg utan att någon märkte det. Men det funkar och det vinner. Iron Maiden må vara gamla, men de är inte konservativa.

Torbjörn Hallgren

R KELLY
"The R in R&B – Greatest Hits Collection Volume 1"
 Jive/BMG

R Kelly är vid sidan av Mary J Blige de senaste tio årens största soulartist. Ingen annan samtida soulstjärna än Mary skulle heller kunna sätta samman en samlingskiva av den här klassen.

Urvalet är fullt godkänt. Bara en ynka låt är visserligen snålt mot 1995 års självbetitlade album – *You Remind Me* eller *I Can't Sleep Baby* från den skivan hade gärna fått ersätta Celine Dion-duetten *I'm Your Angel*. Men annars finns de flesta självklara låtarna här, från swing beat-burgaren *She's Got that Vibe* till årets jättejättehit *Ignition Remix*. Jag håller *I Wish* för hans kanske bästa låt överhuvudtaget. Och fan vad jag uppriktigt älskar hans allra mest majestätiska ballader. *If I Could Turn Back the Hands of Time*. *The World's Greatest*. *The Storm is Over*. Där är ingen annan ens i närheten.

Thomas Nilson

KMFDM
"WWIII"
 Mayan/Showtime

Allt inleds med banjoklinkande toner, men sen är det slut med det mjuka. Resten av det legendariska bandets nya skiva är en brutalt och aggressiv metal/industrial/body i turbohastighet med ett politiskt budskap. George W Bush och hela Amerika får sig en stenhård känga i skrevet. Det finns mycket att glädjas över i sångaren Konietzkos värld.

KMFDM har inspirerat en mängd band i den hårda syntskolan sedan mitten av åttiotalet och det är helt förstäeligt. Det finns en mängd härliga samlingar och helheten känns vitalare än vad jag vågat hoppas på. *WWIII* är som gjord för en svettig syntklubb i Berlin. En skenande betongklump som kör över mig och lämnar mig skadad men lycklig på vägen.

Andreas Eriksson

THE LAWRENCE ARMS
"The Greatest Story Ever Told"
 Fat Wreck Chords/Border

Ett snyggt omslag på en bok lockar oftast till en närmare undersökning av innehållet, och så är det även med skivkonvolut. The Lawrence Arms har lagt ner mycket tid på konvolutet till senaste skivan. Snyggt och originellt som för tankarna tillbaka till 1800-talets cirkussällskap. Konvolutet avslutas med fotnoter om varje sång. En intressant läsning där deras inspirationskällor som Hulken, Kafka och Wyclef Jean (för att nämna några) finns med. Men det är aningen överambitiöst och titeln är för optimistisk även om jag också fattar ironin. Det är för lite som sticker ut, men resultatet är inte dåligt för det. Bara lite mindre intressant. Låtarna är en blandning mellan alternativ melodios pop och energifylld punk som ger viss mersmak. Bäst blir det i *Raw and Searing Flesh* där sången stundtals låter skönt lik sångaren i Placabo.

Andreas Eriksson

RICKIE LEE JONES
"The Evening of My Best Day"
 V2

Skivan inleds med ett par mer rena jazzlåtar som får mig att undra vad det egentligen är som händer. De är visserligen helt OK, men det känns inte som att det är Rickie Lee Jones man lyssnar till. Det känns främmande. Och så, helt plötsligt mynnar allt ut i någon form av blandning av allt man trodde hon var: den bluesiga grannen till Tom Waits, den sköra bilden av en rockkvinnor, den bräckliga singer/song-writern utan att vara vanlig, i *A Tree on Allenford* en skör betraktare, ett vackert mentalt vykort. Ibland låter hon oss komma

in i en sång så mycket att vi inte har en aning om hur vi ska komma ut när det är slut. Ibland låter hon oss aldrig gå ombord. Lika mytisk som alltid, men också alltid lika onåbar, alltid lika kryptisk. Men lika ofta som jag får resa bort i hennes musikaliska gåtor vill jag gärna låta skivan bo i min CD-spelare. Lika ofta.

Magnus Sjöberg

LFO
"Sheath"
 Warp/Border

Det har gått sju år sedan förra LFO-plattan, och förväntningarna är skyhöga. Men vid närmare eftertanke är varken *Frequencies* från 1991 eller i synnerhet *Advances* från 1996 så där jätte lyckade album. De innehåller visserligen flera otroligt bra låtar, men också en hel del utfyllnad. Liknande är det med *Sheath*. Singelspåret *Freak* är riktigt roligt, och *Mum-man* och *Mummy, I've Had an Accident...* är också härligt feta techno-spår. Sedan består mycket av resten av skivan av electronica och chill-out-techno av varierande kvalitet. Knappt godkänt. Ska jag rekommendera en Mark Bell-skiva (LFO består nu endast av Mark Bell) får det bli *Speedjacks Surge*, också från 1996.

Henrik Strömberg

LIMP BIZKIT
"Results May Vary"
 Interscope/Universal

Resultaten är verkligen olika på Limp Bizkits nya *Results May Vary*. Det finns säkert ingen människa som tycker likadant om denna platta. En sak har alla låtar dock gemensamt. Det finns ingen hitkänsla i nån av dem. Tyvärr. För *Chocolate Starfish*-plattan var så himla bra att förväntningarna var stora. Riktigt stora.

Problemet med *Results May Vary* är att alla spår känns mediana. Inga femstjärnor, inte heller några bottenapp, förutom introet och Snoop Dogg-låten.

I klarspråk – Limp Bizkits nya, som är ett halvår försenat, är varken bra eller dålig. Den är inte lika hardcore som *Chocolate Starfish*, förstastingeln *Eat You Alive* är hårdast men inte särskilt representativ. Å andra sidan, all sång, alla basriff och beats är för bra för att dissas totalt, både *Lonely World* och *Let Me Down* är väldigt starka låtar. Framförallt mer emotionellt starka än hit-starka. Och det är det som är Limp Bizkit 2003.

Torbjörn Hallgren

LUCKY DUBE
"The Other Side"
 Continental/Playground

När man som liten satt med sällskapsspelet Den försvunna diamanten och flyttade speljäser över Afrikas kontinent i jakt på ädelstenar, var Kapstaden i Sydafrika ett delmål. Om man nådde först dit av spelets deltagare så blev man belönad med 5 000 kronor i små leksakspengar. Inte så dumt. I det verkliga livet var Sydafrika inte lika trevligt. På den tiden rådde det rasistiska apartheidsystemet med en ohygglig behandling av landets svarta befolkning.

Med inspiration från Peter Tosh, och med en vilja att protestera mot det orättvisa samhällssystemet, gick den då tonårige sydafrikanske sångaren Lucky Dube över till politisk medveten reggae under mitten av åttiotalet. Tidigare hade han sysslat med både rock och mer traditionell afrikansk musik. En sisådär 15 album senare är Lucky Dube Afrikas största reggaestjärna.

På nya skivan *The Other Side* lyser de afrikanska inslagen igenom vid ett par tillfällen, men till största delen handlar det om ganska standardiserad reggae. Ganska mogen och polerad sådan. Lucky Dube har en varm och fin stämma, och låter fortfarande lite som Peter Tosh, men har tyvärr

inte riktigt samma bett i musiken som sin förebild. Vid några tillfällen, som i Cool Down eller i inledande Number in the Book, hettar det till lite, men på det stora hela skulle Lucky Dube behöva "more fire"!

Daniel Axelsson

LUCY IN SPACE WITH DIAMONDS
"Emerald City"
Creon Records

Något skeptisk måste jag säga att jag blev när jag fick denna debutskiva i min hand. Anspelnigen på Beatles kändes lite tokrolig och när jag satte i skivan möttes jag av en liten flickröst som antagligen ska låta söt. Hon låter mest jobbig. Men efter hand som jag lyssnade glömde jag mina tvivel. Det som Erik Färnert (från Pinocchio) och Lazar Silvergren kokat ihop är riktigt habil trancetechno.

Förutom introt och outrot klockar ingen låt in på mindre än sex minuter. Den längsta är uppåt elva minuter lång. En perfekt längd för trancelåtar som hinner bygga upp långsamt och utvecklas. Härda raka takter, tunga basar, samplingar och svepande syntslingsor gör att denna skiva kommer att fungera utmärkt på mörka dansgolv.

Mats Almegård

SHELBY LYNNE
"Identity Crisis"
Capitol

Mycket mer avskalad än den förra *Love, Shelby*, som kändes som en okontrollerad autobahnfärd mot listpopsountry. Här är det mer naket, mer öppet, fler tillfällen att andas. Och även om det kan riva till emellanåt, är hela skivan så organisk och substansrik att känslan av autenticitet hela tiden ändå finns där och sommarbris som bra skivor av det här slaget ska digna av. Här finns de där sköna stunderna av multi-influerade låtar som ändå står stadigt i slita stövlar på en åker i solnedgången. Lite jazzigt, tillräckligt för att lyfta blicken från jorden, men aldrig lämna den. Positivt.

Magnus Sjöberg

MAKOTO
"Human Elements"
Good Looking/Goldhead

Den 26-åriga japanen Makoto har gett ut skivor för Good Looking i fem-sex år nu. Han upptäcktes genom att han skickade in sina låtar till LTJ Bukem. Liksom Bukem gör Makoto drum'n'bass som har mer med healing och rökelse än dans och svett att göra. Det är stillsamt, polerat intill likstelheter med många sofistikerade jazz- och soulinfluenser som dock inte livar upp något. Inte speciellt kul alltså.

Mats Almegård

LENE MARLIN
"Another Day"
Virgin

LENE
"Play With Me"
Polydor/Universal
Norges tråkigaste tjej. Årets tråkigaste skiva.

Lene Marlin skulle kunna varit segraren i singer/songwriter-versionen av Fame Factory. Hon slog igenom för fyra år sedan med menlösa *Unforgivable Sinner* och jät-teirriterande *Sitting Down Here*. På uppföljaren gör hon samma grej fast förmodligen utan några hits.

Då är Aqua-Lenes solodebut faktiskt roligare. Lene vill vara Kylie. Det lyckas väl lite sådär men blir ändå ganska hyfsad kommersiell pop. Men om jag ska vara ärlig så var Aqua bättre än det här. Någon borde dessutom säga till Lene att man inte nödvändigtvis behöver rasera sin image som barnpop-stjärna genom att vika ut sig i Playboy.

Thomas Nilson

MAROON5
"Songs About Jane"
Octone/BMG

Stön. Ännu ett amerikanskt radioskvalbands som låter alldeles för slickat för sitt eget bästa. Det är någon sorts hipp funkrock som salongsfolket kan kommentera med repliker som: "Jajamän, det här bandet svänger riktigt skönt!" följt av rumpskakning som generar skratt bland kretsen runt omkring. Var är karaktären och udden?

Nej nu går jag och sätter på lite Jami-roquai istället - för de svänger riktigt skönt.

Mikael Barani

MATMOS
"The Civil War"
Matador/Playground

Efter att ha gjort en skiva baserad på samplingar från plastikoperationer och turnerat världen i sällskap med Björk släpper Matmos nu en skiva om det amerikanska inbördeskriget. Efter min första förvåning ("en konceptskiva kring amerikanska inbördeskriget?") inser jag att det är precis vad man kan vänta sig av Matmos, varför det lyfta ögonbrynet åker ner igen.

Resultatet blir en vindlande resa i ett ljudarkiv som bara delvis låter electronica. Här trängs säckpipor med virveltrummor i marschtakt, Creedence-gitarrer med fioler och cirkusparader med små elektroniska glitchljud. Själva behandlingen av alla dessa byggstenar är fascinerande. Aldrig kan man räkna ut hur en låt som just börjat ska sluta. Kasten är inte tvära, utan musiken får tid att utvecklas, omformas och anta en ny gestalt. Det påminner lite om Godspeed You Black Emperor's arbets-sätt, fast gjort med samplers och datorer. Ibland är det riktigt bra, i andra stunder ganska påfrestande och enerverande. Matmos har återigen gjort något oväntat. För tillfället tycker jag det är intressant, men jag vet inte vad jag kommer att tycka om det här om ett halvår.

Mats Almegård

THE MAVERICKS
"The Mavericks"
Sanctuary/Showtime

Det märks att amerikanska The Mavericks har legat nere. Den förra plattan, *Trampoline* från 1998, bjöd på stark pop med mariachiblas och kanonlåtar som *Dance the Night Away* och *Someone Should Tell Her*. Tämigen egensinnig musik med känsla. Det nya albumet känns uddlöst och lite småtråkigt även om Raul Malo sjunger lika bra som vanligt. Musiken är mer lättviktig och drar åt schlager och Roy Orbison. Men jämfört med all usel popmusik som görs har The Mavericks fortfarande någonting att komma med.

Robert Lagerström

MENDOZA LINE
"If They Knew this Was the End"
Bar/BonnierAmigo

Konstaterat faktum: om man kommer från Athens, Georgia, och bildades någon gång på nittioalet så fick man skivkontrakt på posten samma dag som man köpte sin Strata.

Mendoza Line är ett av de där fem miljoner band som kommer från Athens och spelar musik som skramlar och fuzzar mycket med gitarrerna. Av någon outgrundlig anledning tycker man nu att det är en bra idé att återutge sin debut, som egentligen heter *Poems to a Pawnshop*, med nytt namn och kasta in lite gamla demospår från arkivet. Som i arlighetsens namn kanske borde fått fortsätta samla damm.

Som om det ursprungliga materialet inte var uddlöst nog.

En direkt kulturogärning.

Kristofer Ahlström

MUSTASCH
"Ratsafari"
Majesty/Capitol

Det har hänt en hel del sedan deras första spelning på en pizzeria i Trollhättan. Men mycket är fortfarande sig likt. Från första släppet, EP:n *The True Sound of the New West*, via succén med *Above All*, till nya alstret *Ratsafari* har det handlat om blytung, stenkrossande mördarriff. Men sen finns det ju ingen anledning att ändra på ett vinnande koncept. Det är fortfarande hårdrock som inte stavas pudelfrisyr och falssettskrik, utan mer en dieseltankad motor som driver bilen där Ozzy och Danzigs röster spränger stereon. Mustasch kör genom ett mörkt sjuttioal och de sliter inte på bromspedalen i onödan. Men Mustasch är ändå inte rädda för att tillfälligt avbryta färdan och stillsamt avnjuta tillvaron. Den instrumentella *Mareld* är en hyllning till Bohuslän, där samma känsla genereras som när du drar din hand genom havet en mörk sensommarekväll och får vattnet att brinna. Alla som har upplevt mareld på riktigt vet vad som menas.

Det är om möjligt ännu melodiosare rock på *Ratsafari*, även om Ralf Gyllenhammar och grabbarna lutar sig mer åt metalhållet än åt stonerrocken den här gången. Men för att understryka det jag skrev i börjar; det är mycket som är format i samma mall. I *The Deadringer* gommer sig *I Hunt Alone* från förra skivan i skuggorna. För att nämna ett exempel. Det finns fler.

Låtarna på *Ratsafari* mörbultar inte min ryggrad på samma sätt som *Down in Black* eller *I Hunt Alone* från *Above All*, men det finns ändå spår som gör min kropp öm på ett skönt sätt.

Andreas Eriksson

RANDY NEWMAN
"Songbook Vol 1"
Nonesuch/Warner

Nu när Warren Zevon till slut slutade bry sig om nästa James Bond-film och lämnade jordelivet behöver vi Randy Newman mer än någonsin.

Vi behöver folk som kan doppa sin livströtthet och sina cynismer i marsipan att lura på intet ont anande skivköpare och radiolyssnare.

Frågan är dock om det är den här samlingen vi behöver.

Som titeln antyder rör det sig om en chokladask med de bästa läckerbitarna Newman lyckats skrapa ihop under sin drygt trettioåriga karriär, men i det försök att presentera dem i en lite annorlunda förpackning har man låtit honom spela in nya versioner av dem, med bara Newman och ett piano.

Här hittar man givna favoriter som *Political Science*, *Little People* och *You Can Leave your Hat on*, men även barnvänligt trams som *You've Got a Friend in Me* från *Toy Story*-filmen och Oscarsvinnaren *If I Didn't Have You* (*Monsters, Inc.*).

Och sen kan man säga vad man vill om hur hans stämman åldrats, men nog påminner han mer om en trofast blodhund än en ettrig terrier nu för tiden.

Kristofer Ahlström

NINA ROCHELLE
"Om Sverige vill ha det så"
Diesel Music

Så fort ett rockband sjunger på svenska jämförs det med Kent. Och för många är det bara att lägga ned då. Vem tusan ska kunna tävla med Kent? Tja, Nina Rochelle tänker försöka. (*Happy*) Jag hatar att det är så låter mycket Kent. Den distade sången låter extremt mycket Jocke Berg. Kanske måste jag tillägga tidiga Kent. *Taxi 43* har Thåström- eller kanske mer Ebba Grön-refränger. Och nästföljande spår *Bara sånt*

som jag tänker är ännu mer Ebba. "Jag vill tro på reklamen om fred/men det känns som att den lurar er". Det första jag tänkte på när jag hörde bandet var att de låt som Martin med mörkare och mer samhällskritiska texter och med ett tyngre band bakom sig. Inte helt förvånad blir jag när jag läser att Martin Svensson faktiskt är med i bandet, spelandes gitarr. På trummor gästspelar Markus Mustonen från Kent. Det blir kul att se hur Kentfansen som inte tål Martin kommer att reagera. Själv behöver jag lyssna ordentligt på Nina Rochelle innan jag kan bilda mig någon riktig uppfattning. Det är lätt att avfärda bandet som en uvel Kent vs Thåström-kopia. Men det finns kvaliteter hos bandet. Vissa texttrader går rakt in i hjärtat medan andra känns rejält konstlade. Och sångaren Johan Lundgren (som man lätt tar miste för Martin) sjunger bättre i verserna än i de gapiga refrängerna som visserligen är bra, men inte när varje låt är byggt efter samma modell.

Jag känner att jag inte kan ta ställning helt i Nina Rochelle-frågan ännu. Kanske måste plattan få mogna. Kanske behöver jag se dem live. Vi kan ju alltid ha en folkomröstning. Ja eller nej till Nina Rochelle? För även om vi säger nej nu så måste vi ändra oss senare.

Annica Henriksson

NU "Alpha Bravo Shockpop Disco!" Adventure/BonnierAmigo

Alpha Bravo Shockpop Disco! är onekligen en snygg albumtitel men det hjälper inte långt när innehållet låter som om Shania Twain trillat ner i en matberedare tillsammans med ett stackars värnlöst Depeche Mode. Danska kvartetten Nu blandar fräcka syntljud med distade gitarrer och ett och annat pumpande trummaskinsbeat. De vill säkert inget hellre än att vara Blondie eller Garbage men någonstans trampar de snett och trillar ner i facket skvalradiomusik där Roxette sedan länge ligger begravda under en hög Avril Lavigne-singlar. Texterna är det för all del inget större fel på men när bandets blonda sångerska Stine Jacobsen hurtigt stönsjunger fram dem känns det hela mest beklämmande. Spåret *Disco Hurts* där sången är distad kan de möjligen komma undan med, men resten är det värre med. Att brittisk musikpress slösat spaltmeter efter spaltmeter på att geniförklara Nu känns faktiskt riktigt oroväckande.

Johanna Paulsson

TARA JANE O'NEIL "The Joy of..." Acuarela

Ibland är man inte det minsta beredd. Allt är lugnt, garden är nere och då smäller det. I detta fall är det Tara Jane O'Neil som tillsammans med Noel Hawley levererar raderna "Hey little girl is your daddy home/Did he go and leave you all alone/I got a bad desire/oh oh oh I'm on fire". Jag flyger baklänges. Och efter smällen kommer tårarna. Jo, det är Bruce Springsteens låt, men på TJO:s fyrsparis-EP heter den *Ahn Fahr*. Grymt vackert. Och nästan lika trollbindande är den drömska *If Your Youth is Green*. Upptäck TJO!

Annica Henriksson

BETH ORTON "The Other Side of Daybreak" Heavenly/Capitol "Pass in Time – The Definitive Collection" Heavenly/BMG

Nästan samtidigt släpps två olika Beth Orton-samlingar – en som huvudsakligen innehåller B-sidor och remixer av låtar från senaste, lite förbisedd, albumet *Daybreak* och så en konventionell best of-skiva som sammanfattar hennes ganska korta karriär. En för fansen och en för... ja, vem egentligen? Förmodligen för fansen också, för det

är de som kommer köpa den för rariteterna på bonusskivan. Den som ännu har att upptäcka Beth bör absolut prioritera briljanta albumet *Central Reservation* framför den här kapitalistiskt spekulativa produkten.

På *The Other Side of Daybreak* får delvis Beths intresse för dansmusik det utrymme det inte fick på *Daybreak*. Det är sympatiskt, men det är faktiskt bara den akustiska tolkningen av *Ooh Child* som man inte kan leva utan.

Thomas Nilson

PASTELS "The Last Great Wilderness" Geographic/BonnierAmigo

Från Stephen Pastels band Pastels har det varit tyst länge. Kanske ägnar han sig mest åt jobbet i skivaffär i Glasgow, men mer troligt är att tiden går till hans skivbolag Geographic där han släppt grupper som Future Pilot Aka och Nagisa Ni Te. Men när Pastels nu fick uppdraget att sätta toner till den skotska road movien *The Last Great Wilderness* så nappade de. Men det här är en parentes. Låtarna är skissartade, oftast instrumentala och av det Pastels som vi en gång älskade hörs inte mycket. Nej, ge oss en ny riktig Pastels-skiva fylld av enkelt charmiga och skeva poplåtar.

Jonas Elgemark

PREFUSE 73 "Extinguished: Outtakes" Warp/Border

Jag undrar hur lång tid det ska ta innan Scott Herren får producera Justin Timberlake-album, partaja ihop med Missy Elliott och remixa N.E.R.D.-låtar. För det tycker jag han är värd. Under namnet Prefuse 73 gör han intrikat och svängig electronicahiphop. *Extinguished: Outtakes. Alternate Takes and Beats from One Word Extinguisher* heter nya skivan. Det framgår av titeln vad det är vi har att göra med. Nämligen en skiva med överblivet material från en annan skivinspelning. Sânt brukar vara pinsamt tråkigt att lyssna på. Oftast är det helt självklart att det som är med på outtakes-skivan inte fick vara med på den "riktiga". Men i Prefuse 73:s fall är det inte alls självklart. Det här är musik som står bra på egna ben. 23 låtar på lite drygt 37 minuter! Det är en svettigt mixtape som egentligen känns som ett enda långt stycke musik och jag njuter varenda sekund.

Mats Almegård

RAKOTH "Tiny Deaths" Sound Pollution

När jag hörde The Residents för första gången öppnades en ny värld. En värld av teatraliska metaforer klädda i suggestiv musik. Och jag får samma känsla med Rakoth. Detta ryska metal/goth/avantgarde-band, döpta efter Nick Perumovs *Chronicle of Hjordvard*, målar på *Tiny Deaths* upp en fantasistämning med domedagsprat och dödsstråk. Oftast i nattsvart mörker. En värld där demoner och sagofigurer härskar. Det är inte långsökt att tro att Rakoth har studerat Tolkien ingående och blandat in den ryska folkmytiken. En upplevelse jag gärna sett live.

I *Trust This* visar de upp sin elektroniska sida när de ger sig in i syntsvängen, och visst spretar låtarna men det håller i varje fall mig fastklitrad vid högtalarna.

Andreas Eriksson

RENA RAMA "Rena Rama" Caprice

Rena Rama var en av de viktigaste svenska jazzgrupperna under sjuttioalet med musiker som Bobo Stenson, Bengt Berger, Pelle Danielsson och Lennart Åberg. Det som gjorde att de stack ut från övrig jazz var främst musikernas intresse för afrikansk och indisk musik, därmed var de tidigt ute

med sin världsmusik. Denna CD innehåller material från deras *Jazz i Sverige* från 1973 och uppföljaren *Inside-Outside*. Den senare har en lugnare stämning och mer spännande uppbyggnad med sina stämningväxlingar. Men båda visar på en av de viktigaste svenska jazzgrupperna som i sin tur gjorde att den svenska jazzen vidgade sina ytor.

Jonas Elgemark

DAMIEN RICE "O" Warner

Jag säger inte att Lisa Hannigan är nyckeln till Damien Rices framgångar, men utan den änglalika uppenbarelsen på Accelerator i somras finns risken att det bara blivit ännu en konsert man bäst minns för det taskiga vädret.

Det spöregnade. Det spöregnade. Och det spöregnade.

Och Damien Rice log glatt och sa, "Då kör vi *Cold Water* nu, den borde ni kunna identifiera er med". Och så spelade han *Cold Water* och det var helt fantastiskt och sen spelade han Cohens *Hallelujah*.

Det var svårt att inte dra paralleller till keruber just då.

Sen blev allt konstigt och Rice började jojka och sjunga fransk schlager. Men innan han gav sig ut på sin Harcourt-tripp hann han bevisa att materialet från hyllade debuten *O* inte var tom hype. Låtar som *The Blower's Daughter*, *Volcano* och *Cheers Darlin'* är redan klassiker och om ni inte redan har denna skivan i er ägo så har ni inga ursäkter.

Lika lite som man kan rycka på axlarna och säga, "Astral Weeks? Nå, den har jag aldrig brytt mig om att skaffa".

Gör bot.

Kristofer Ahlström

ROCK CITY "Rock City" Lucky Seven/Playground

Rock City är ännu ett av rockhistoriens mytomspunna album. Rock City var bandet som utvecklades till Big Star. Två av medlemmarna, Christopher Bell och Jody Stephens, blev senare med i Big Star och tre av låtarna på denna platta finns också på Big Stars första album, fast i andra versioner. Detta är första gången de här inspelningarna från 1969-70 ser dagens ljus eftersom mastertejperna slarvades bort. Att det dröjt så länge att få ut detta material är ofattbart. Det är samma sak med den här plattan som med Big Star-plattorna, det är fruktansvärt ojämnt, det som är bra är riktigt bra och annat tenderar vara utfyllnad. Ibland är det simpel rock'n'roll, men alltid välspelat och personligt, andra låtar är melodiosa små mästerverk. *The Answer* är en helt ljuvlig låt som när över Big Stars allra största ögonblick. Melankoliskt vacker samtidigt som den rockar hårt. Rock City är en väldigt tilltalande men bortglömd pusselbit i historien om Big Star.

Jonas Elgemark

SEVEN SERAPHIM "Believe in Angels" Scarlet/Sound Pollution

Att gitarronani kan göra människor blinda är allmänt accepterat. Senaste offret är killarna i amerikanska Seven Seraphim. Andrew Szucz filande på Yngwie-skalar har gjort att bandet inte ser att själva slutprodukten – låtarna – har fått lida.

Bästa låten är *Anastasia* men där stannar det också. Musiken är en metallblandning, legering på högskolespråk, av power och progressive. Till detta sjunger Greg Hupp som Eric Martin i Mr Big.

Torbjörn Hallgren

SO "So" Thrill Jockey/VME

So består av tyske Markus Popp från Oval och den japanska sångerskan Eri. Tillsammans har de skapat tio musikstycken där sönderhackade strukturer och vridna harmonier dominerar. Resultatet låter inte som Ovals tätpackade elektroniska musik, nej här är det mer en luftig, svärgripbar känsla som karaktäriserar musiken. Eris sång känns väldigt tveakande och stundtals abstrakt, men det är samtidigt den som är musikens själva kärna. På sina håll, som i tredje stycket, låter det som om hennes röst fångats in av de elektroniska ljuden. Som om rösten befinner sig i en bur av ljud. Det här är en skiva som verkligen kräver att man sätter sig ner och lyssnar koncentrerat. Allra helst i hörlurar. Tar man sig den tiden och gör man sig mödan att verkligen lyssna ingående på detta kommer det att löna sig. Jag lovar! Det här är stor och udda musik.

Mats Almegård

SPARKS OF SEVEN "Album No. 1"

Burning Heart Records

Det brukar finnas problem med att spela instrumental rock. Det blir ofta betraktat som bakgrundsmusik och många avfärdar det bara för att det är just instrumentalt. Ofta beror det mer på att lyssnaren saknar inlevelseförmåga, men instrumental musik kan också vara riktigt trist. För att det ska fungera krävs det att man vågar experimentera och att man givetvis är duktiga och spännande musiker. Vart vill jag komma med det här då? På Göteborgsbandet Sparks of Sevens debutplatta är bara tre av elva spår instrumentala. Jo, det är de tre som är starkast och jag ska inte sträcka mig till att påstå att sången är onödig men den har en ganska underordnad roll. Låtar som *Move Me On* och *Sunrise* är tillräckligt självförsörjande för att klara sig utan Anders Danielssons sång. Men på andra som *Death of Us* och *Destructor* är sången nödvändig för att låten ska lyfta. Euroboys är ett band som ligger nära, både musikaliskt och dels för att sången ibland känns onödig där också. Men det jag mest slås av är att Sparks of Seven gör musik som fångar uppmärksamheten, mycket tack vare självständiga och spännande musiker.

Jonas Elgemark

SPY FROM CAIRO "An Eye on the World" Stonedasia/Kickin Music

Italienaren Moreno Visini drog till England, snöade in på hiphop och flyttade till New York. Spelade i rockband och började göra musik hemma på datorn. När grabben nu kommer med sitt debutalbum låter det riktigt bra. Det är svalt och melankoliskt sväng som gäller, med drag av dub och lounge och inlån från bhangra och österländska tongångar. Spionen spelar flera instrument själv och får sånghjälp av Alook Mehta och Smadar Levi. Resultatet är mycket bättre och mer levande än de flesta franska plattor av typen *Buddha Bar*.

Robert Lagerström

STARSAILOR "Silence is Easy" Capitol

Starsailor blev hypade i hemlandet England i och med debutplattan *Love is Here*. Det var i och för sig väntat. År 2001 var ett mörkt år för engelsk musik. Och inte bara det året, utan både innan och efter. Från att den absolut bästa musiken hade sitt ursprung i England under indievägen i mitten av nittiotalet, blev de petade tillbaka av USA som spottade ur sig The Strokes, BRMC, The White Stripes etc. Snopen började Storbritannien leta med ljus och lykta efter nya förmågor. Och där fanns Starsai-

lor. En trio från en liten engelsk stad som visste hur man lirade popmusik. Med en sångare som hade ett vibrato som sångaren i Mansun eller, om man vill vara elak, som en musikalartist.

Men trots alla framsidor i brittiska musikmagasin uteblev den globala succén. Starsailors debutalbum bjöd på några riktigt bra låtar som *Tie Up My Hands*, *Poor Misguided Fool* och *Fever*. Men efter bara några veckor var de bortglömda. Starsailor spelade på förra årets Hultsfredsfestival, tidigt på torsdagen, om jag inte minns fel. Emellan deras egna alster körde de första versen på gamla klassiker med bland annat The Supremes. Trots att det var i början av festivalen fanns där en publik. Och det är de som stod där, plus de som älskade första albumet, som kommer att gilla *Silence is Easy*. Men jag tror även att det nya albumet kommer att gå hem hos en hel del oinvigda. På titellåten, och även på *White Dove*, har trion arbetat med legendariske producenten Phil Spector som tydligen är en beundrare till de brittiska pojknarnas musik. Men precis som debuten när inte heller denna platta hela vägen fram. Men *Music Was Saved* är en riktigt bra dansant popdänga som kan tänkas gå hem på popklubbar.

Annica Henriksson

STEPHEN DUFFY & THE LILAC TIME "Keep Going" Universal

Även om Duffy själv gärna velat göra brittiskt färgad pop så har det alltid varit hans kall att spela folk och country, något som brorsan Nick i Lilac Time förmodligen propats på länge. På förra Lilac Time-skivan, *Looking for a Day in the Night*, flyttade Stephen Duffy ut på den musikaliska vischan och det är ingen tillfällighet att han namndropper Tim Hardin i *We Were So* på *Keep Going*.

Det är folkmusik för snuttefilten – melankoliskt, men varmt och deltagande. Till en viskande lap steel myssjunger han i *Nothing Can Last*. "If you want the answer/love is like cancer/it's killing me faster than time".

Och det är ju rätt tuftt. Framförallt är det så jäkla långt från hans New Romantics-förflutna det går att komma.

När Stephen Duffy skulle sälja in *Keep Going* till skivpubliken gjorde han det genom att åka ut på turné och, som han uttryckte det, "spela B-sidor från gamla plattor som inte ges ut längre".

Den sortens galghumoristiska synsätt måste applåderas.

Liksom den här skivan.

Kristofer Ahlström

STEVE RILEY & THE MAMOU PLAYBOYS "Bon Rêve" Rouder/Playground

Olika former av country och annan amerikansk folkliknande musik har ju fått väldig renässans de senaste åren. Framför allt är det kul att så mycket bluegrass i alla de former tagits ett par steg från det traditionella utan att förlora i styrka och autenticitet. Det känns som att Steve Riley försöker göra detsamma med cajunmusiken, och det är ett lovligt initiativ. *Bon Rêve* är visserligen bra, men nog känns det som att allt hade kunnat utvecklas lite ytterligare. Jag menar, en skiva som i vissa stunder bara låter som Beausoleils kusiner från landet hade kanske varit roligare för femton år sedan. Och Osby-country kan jag få av Kikki Danielsson. Men det är väl förväntningarna. All musik kan inte revolutioneras för varje skiva. Jag vet. Pauvre Hobo.

Magnus Sjöberg

STING "Sacred Love" A&M/EMI

Det känns som att Sting sedan han på första soloplattan närmade sig jazzen med nyfiken upptäckarglädje i låtskrivandet har gjort det mesta fel. Med Police och ovanstående debut lyckades han kombinera olika musikstilar och göra det till något eget, men de senaste åren har det mest blivit halvdant ytliga reflektioner kring dansmusik och etnoinspiration. Detsamma gäller *Sacred Love*, tyvärr. Det är många utflykter i monotona trumlandskap, med en sporadisk vilken tablaorienterade i släptåg. Dessutom är ett par av låtarna riktigt virriga. Sting kan fortfarande skriva riktigt bra låtar, men det verkar som att han inte riktigt längre har förmågan att hitta de där refrängerna som tar tag. Många bra verser mynnar ut i ett refrängdelta där ingen riktigt vet vem som gör vad, vad som gäller. Faktiskt är detta en av de mest intetsägande Stingalbum man sett eller hört. Tråkigt, för man vet att det kan vara så mycket, mycket bättre.

Magnus Sjöberg

STRESS ASSASSIN "Carrier Track" Spiral Trax

Långsamt rullar vi in i *Cartoon City*, en drömsk och ljuv liten stad uppbyggd kring svepande stråkar och försiktiga basgångar. Staden har mer känslan av grovkornigt färgfoto än av animationer, men det vilar en fiktiv känsla över alltihop. Smygande tar vi oss sedan upp för *Mountain* med rullande basgångar som aldrig tappar över, utan sakta för oss uppåt. Tillsammans med en trevande gitarr är resan inte heller det minsta jobbigt. Det är bara att slappna av och glida med. Något mörkare blir utsikten i *Death for a Living*. Men det är inte avgrundsmörkt, snarare mysigt dunkelt.

Och så fortsätter det på *Carrier Track*: i skön dubtakt helt enkelt. Stressens fiende nummer ett fortsätter att göra vilsam musik på sitt andra album. I vissa spår kan jag tycka att det blir lite väl snabbt och tillrättat, men detta tillhör undantagen. Som helhet är det här en mycket bra skiva.

Mats Almegård

SUMMER HYMNUS "Clemency" Misra/Border

Jag gillar verkligen Summer Hymns. Jag vet, de låter ungefär likadant på alla plattor. Men man är ju inte mer än människa och jag kan aldrig motstå vacker, intelligent och oförarglig popmusik. Men det vilka regler som gäller i deras värld och man vill absolut inte att något ska förändras.

Det som slår mig är att Zachary Gresham sjunger aningens bättre än tidigare, mer självsäkert. Hans trevande upp i de högre registren har fallit på plats. Ödsliga låten *Trouble* faller lite utanför ramen, men är ändå vacker och visar att de har förmågan att svänga musikaliskt. Tydliga och behagliga Teenage Fanclub-vibrationer och en ljudbild fylld av analog värme. Jag önskar mig inget mer.

Jonas Elgemark

TEITUR "Poetry & Aeroplanes" Universal

Någonstans i den livligt frekventerade korsningen mellan akustisk pop och countryinfluerad radirock kan man möta Teitur. En singer/songwriter man tycker man känner igen, men aldrig mött tidigare. Det är ofta lättsamma melodier som man, om man lyssnar aktivt, kan ta till sitt sinne med glädje. Däremot räcker det med minsta lilla distraktion för att det ska bli bakgrundsmusik. Och det man minns efter ett tag är att

det finns många bra låtar, men att det blir lite för lätt och flyktigt för att något ska stanna kvar.

Magnus Sjöberg

THE URBANE "Glitter"

Inside Out/Border

Ibland behövs det inte många sekunder innan intresset försvinner. Det gäller i synnerhet för The Urbane. På *Glitter* ryms allt som var dåligt med åttiotalets radiovänliga pop kryddat med rock i Bryan Adams skola. De försöker variera sig för att få det mer spännande men faller på egna ben. Och det blir inte bättre av att de förstör Cindy Laupers *Time After Time* med en känslolös tolkning. Jag har alltid sagt att det finns en stor risk med covers och det här sprutar bara mer bensin på min eld.

Andreas Eriksson

STEVE VAI

"Mystery Tracks Archives Vol. 3"

"Various Artists Archives Vol. 4"

Favored Nations/Border

Steve Vais gitarrspel är en blandning av teknik och känsla, precis som det ska vara, men det tekniska tar ofta överhand och det blir alltid för snällt och melodiskt på fel sätt. *Mystery Tracks Archives Vol. 3* är en samling extralåtar från japanska utgåvor, och lite annat överblivet. *Various Artists Archives Vol. 4* är låtar som Vai har bidragit med till andra projekt och skivor, exempelvis Hendrix-tributen *In from the Storm*. På Steve Vais meritlista finns hans insatser som gitarrist på en del Zappaplattor, men man får inte glömma att han varit med i Whitesnake. Och Whitesnake känns mer logiskt än Zappa i fallet Vai. Med sin tupeerade frisyr så är han en pudelhardrockare hur man än vrider och vänder på det.

Jonas Elgemark

DAN VIKTOR

"Jesus för en dag"

Popmate/BMG

Har ofta beskyllts för att vara en av de som kommit i bakvattnet av Stefan Sundström och Lars Demian. På *Jesus för en dag* lyckas han dock visa att han inte har för avsikt att plaska omkring i redan inmutade områden, utan vill göra sig ett namn på egen hand. Allt är ändå förankrat i både svensk visa och populärmusik i vid mening, men det känns som att Dan Viktor vill ta ut svängarna. Liksom tidigare är det lite oslipat, lite ojämnt. Men det känns i alla fall som att man numera också som lyssnare har möjlighet att se vartåt kompassen pekar.

Magnus Sjöberg

VUE

"Down for Whatever"

RCA/BMG

Tänk *Rock'n'roll Circus*. Mick Jagger knäböjer på scengolvet, kränger av sig den röda tröjan för att avslöja den demoniska lätsastatueringen på överkroppen medan han sjunger "Please to meet ya/hope you guess my name..." Någonstans där hittar du San Francisco-bandet Vue. Vue = sex. Och idag finns det inget bättre liveband. Efter att jag bevittnat tre spelningar hittills står de väldigt stadigt på den blåsiga toppen.

I sångaren Rex Shelverton har Vue en självklar frontfigur. Energisk, snygg och sexig som gör allt för att exaltera publiken. Och han lyckas hela tiden. Ett redan klassisk moment i deras liveshower är låten *Find Your Home* från förra plattan, då Rex sittandes på knä bankar på en golvpuka med all kraft medan Jeremy håller den monotona takten på basen och Jonah rockar lös med munspelet i högsta hugg. Den låten lyckas alltid få publiken i trance även om den inte står ut mycket på plattan. Vue skall upplevas live. Punkt. Visst, på skiva

svänger det bra, men det är inget i jämförelse med gruppen på scen. Så även med tredje plattan *Down for Whatever*. Här ryms inledningsspåret *She's Sweet* med texten "you can have fun 'til your teeth fall out" men om den handlar om att överdosera på amfetamin framgår dock inte. *Don't Be Yourself* med uppmaningen "just freak out" är den nya plattans *Pictures of Me* medan gitarrintrot i *Look Out for Traffic* redan känns klassiskt.

Den tredje plattan innehåller mindre blues och mer rock. Därför känns *Down for Whatever* mer som en fortsättning på den självbetitlade debuten. Mer fart, mer skrammel. Däremot imponerade *Find Your Home* mer. Där visade Vue att ett förstärkt munspel är allt som behövs för att få publiken i extas. Vi ses i trängseln längst fram på nästa spelning.

Annica Henriksson

WEEN

"Quebec"

Sanctuary Records

Ween är ett extremt schizofrent band. Det består av Dean och Gene, med efternamnet Ween, som har lirat ihop sedan 1984. Men det är svårt att tro att de bara är två killar bakom den 16-spåriga plattan *Quebec*. Det är lättare att tro att det är ungefär 16 olika artister från olika genrer på en och samma platta. Som en skruvad samlingsplatta.

Inledande spåret *It's Gonna be a Long Night* är en direkt hälsning till Lemmy och hans Motörhead. *Ooh Va La* är elektrisk reggae. *So Many People in the Neighborhood* är primitiv dataspelselectro. *Fancy Pants* låter som Bryan Ferry sjöng lattjo music hall.

Musik och humor hör inte ihop i min värld, så jag kan inte med Ween. Det är synd för killarna spottar ur sig några helgrymma låtar emellanåt. På *Quebec* finns *Chocolate Town* och *I Don't Want it* som doftar av band som Wilco och The Jayhawks. Och Garfunkel-aktiga spåret *Among His Tribe* är en riktig pärla.

De har ju talangen. Jag förstår inte varför de ska tramsa så mycket.

Annica Henriksson

YOKUM

"American Teens"

Belpid/Border

Svenske Yokums debut-EP är riktigt amerikanskt inspirerad. Ofta laid back och förankrad i modern klassisk rock. Här finns bra låtar, det är bara synd att inget händer med dem. Visst, det är inget fel i att låta bra låtar vara bra låtar, men i den här genren känns det allt som oftast att man känner igen allt. Det ligger ibland farligt nära en del plattor skivbolaget Beat Butchers släppte under nittiotalet. Visst kan, och ska, det finnas traditionalister inom varje gebit, men jag saknar allt för mycket respektlöshet hos Yokum för att helt och hållet ta till mig det.

Magnus Sjöberg

PETE YORN

"Day I Forgot"

Columbia/Sony

För de som tyckte att nittiotalet var alldeles för länge sedan och inte kan bärga er innan ni får en revival av Dinosaur Jr, Lemonheads och återkomsten av fotbollsstrumpor som mode så finns Pete Yorn – nu i en STÖRRE och SNYGGARE förpackning! Nu behöver man inte längre skämmas för att man tycker att amerikansk college-rock och uddlöst gitarrmatande är det häftigaste som finns eller att man har en stor Lenny Kravitz-poster hemma över sängen.

Nja. Riktigt så illa är det kanske inte, men jämfört med *Musicforthemorningafter* så känns *Day I Forgot* bara som ett stort antiklimax med en massa trimmade gitar-

rer som inte vill stöta sig med någon. Effektivt sångskrivande hjälper upp på vissa ställen, som i *Come Back Home* (medföljer som video på skivan), men på det stora hela får jag obehagliga associationer till det där som MTV kallade "alternativscen" under nittiotalet.

Kristofer Ahlström

WARREN ZEVON

"The Wind"

Ryko/Showtime

Det känns lite märkligt att höra på *The Wind*. Warren Zevon gick bort i lungcancer alldeles nyligen, och han visste när han spelade in skivan att det snart var dags att lämna jordelivet. Det präglar denna countryrock på ett hela annat sätt än tidigare album. Med en oerhörd massa gästartister, i exempelvis den nästan otäckt mörklagda *Prison Grove* där en kör bestående av bland annat Jackson Browne, Billy Bob Thornton, Bruce Springsteen och T-Bone Burnett deltar. På något sätt känns det både lite otäckt och lite varmt när man lyssnar på avslutningen *Keep Me in Your Heart*. Inte bara för titeln, utan också för sitt nästan gospelliknande sätt, för sin lite elegiartade sorti på albumet. Ett vackert, om än väl övertydligt farväl.

Magnus Sjöberg

ZOOT WOMAN

"Zoot Woman"

Wall of Sound/Capitol

Outhärlig åttiotals-sunkig syntpopnostalg som får det som Melody Club och The Sounds pysslar med att framstå som smält genialiskt. Jag känner inget annat än förakt. Om jag var Simon Le Bon skulle jag vilja mördra Zoot Woman, för så länge det är så här deras musikalska arv förvaltas kommer Duran Duran aldrig att omvärderas.

Thomas Nilson

ZZ TOP

"Mescalero"

RCA/BMG

Tre män med ett uppdrag – att rocka. Göra så att vi kalla nordbor (plus en hel del andra individer från olika världsdelar) ska tycka att tillvaron blir vackert och fin under en dryg timme.

Dessa tre män är inte direkt några grönölingar och de vet hur man gör för att lyckas. För lyckats är just vad man gjort för, men det var då det. ZZ Tops vita blues ger mig ingenting. Det som borde vara hjärta och blod är istället utbyt看 mot vocoder och plastiga trumbeats. Frank, Dusty och Billy verkar inte ha insett att det numera krävs lite mer än att bara sjunga om bilar, brudar och sprit, även om det är ett vinnande koncept. 16 låtar plus en vämjelig version av *As Time Goes by* som ett hidden track är minst 15 för många i min smak. Endast snyftiga balladen *Goin' So Good* kommer undan. Om man nu fortfarande tror att ZZ Top kan leverera osande boogie-blues bör man ta sig en rejäl funderare. Medan man gör det rekommenderar jag varmt Ten Benson istället. De har fattat grejen.

Per Lundberg GB

